HAVABUS
Havaalanı Yolcu Servisi
YOLCULARINA ÜCRETSİZDİR
OCAK / JANUARY
ISSN 2149-8172
2021 | 61

skyroad

aylık gezi kültürü dergisi — monthly travel magazine

HAYATIN ORTASI

ŞİLİ

SÖYLEŞİ: FEDERICO FELLINI

ÜLKÜ TAMER'İN ANTEP'İ

KÖKSÜZLEŞTİRME HEDEFİ: FUTBOL

BEYOĞLU'NDAKİ İTALYA

ÖZLEDİĞİM ŞEYLERİN ADI SAYMAKLA TÜKENMEZ*

Özlediğimiz şeylerin adı saymakla tükenmez. Tükenirse eğer dünya serüveninin bir anlamı kalmaz. Yine de burada bulunuşumuzun, dünyadaki varlığımızın bizi kuvvetli kılan (bir amaç anlamında) tarafı, özleyeceğimiz şeylerin adını koymaktır. Bulmaktır onları.

Özleyeceğimiz şeylerden bahsetmek için onlarla tanışmamız, çok uzun zaman geçirmiş olmamız ve sonunda ayrılmamız gerekmiyor. Hasret olmadan, tanışıklık olmadan bir özleme biçiminden bahsediyoruz.

Sinema da, şiir de, öykü de, resim de, müzik de bunun için aslında. Özleyeceğimiz şeylere bir ad koymak için, onları sezmek için. Sonrasında bu sezgiyle "özlediğimiz şeyleri" anmak için. Özlediğimiz şeyleri saymak ve onlarla hiç tanışmamak, hiç buluşmamak, geçmiş ve gelecek zamanlarda. Şiir de, sinema da bunun için.

Skyroad bu sayısını özlediği şeylere bir isim koyma cesareti gösterebilenlere adıyor. Bunu yaparken de şehirlere, yönetmenlere, bazı şarkılara, bazı filmlere, bazı mimari eserlere ve bazı ressamlara uğruyor. Onların neyi özlediklerini öğrenmek için...

Evet, *özlediğimiz şeylerin adları saymakla tükenmez.* İyi yolculuklar.

THE THINGS I MISS TOO NUMEROUS TO BE COUNTED*

The things we miss too numerous to be counted. If they can, the world adventure loses its meaning. Yet what makes us strong (in a sense of purpose) of our presence in the world, is to name the things we miss. To find them.

To talk about the things we miss, it is not necessary that we met them or spent too much time and fallen apart eventually. We are talking about a missing form without longing and acquaintance.

In fact, cinema, poetry, short story, painting, and music; all are for that. To name the things we will miss, to sense them. Then to commemorate the "things we miss" with this intuition. To count the things, which we miss and never meet, never get to know in the past and future. Poetry and cinema are also for that.

Skyroad dedicates this issue to those who could dare to put a name on the things they miss. Doing that, it has stopped by some cities, directors, songs, films, architectural works, and painters. To find out what they miss...

Yes, the things we miss too numerous to be counted. Have a safe trip.

**Ergin Günçe, Özlem, (Missing)*

skyroad

HAVABUS yolcularına ücretsizdir
Free with HAVABUS

OCAK *JANUARY* **2021**
N0: 61 ISSN 2149-8172

İmtiyaz Sahibi
KETEBE KİTAP VE DERGİ YAYINCILIĞI A.Ş. Adına
Licensee on Behalf of
Ketebe Kitap Ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.
MUSTAFA ALBAYRAK

Genel Yayın Koordinatörü *Publication Coordinator*
YUSUF GENÇ

Genel Yayın Yönetmeni *Editor in Chief*
RIDVAN TULUM

Editör *Editor*
BETÜL DURDU

Grafik Tasarım *Graphic Design*
ŞEYDA NUR UĞUR

Çeviri *Translation*
ESRA ARI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü *Responsi Editor*
BURHAN İSTENCİ

Yapım *Production*
ÇETELE KÜLTÜR SANAT İLETİŞİM LTD.

Reklam *Advertising*
Genel Müdür *General Manager*
ABDULLAH HANÖNÜ

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy General Manager
ZİYA KADAM

Rezervasyon Müdürü
Manager of Reservation

CENK KAHRAMAN
0212 467 65 65 (1727)
cenk.kahraman@reklampiri.com

Satın Alma ve Baskı Müdürü
Purchasing and Print Manager
ÖZCAN URAL

İletişim - Yönetim Yeri *Contact - Administration*
Maltepe Mah. Fetih Cad. No: 6
34010 Topkapı, Zeytinburnu / İst. 0212 467 65 16

www.skyroad.com.tr
iletisim@skyroad.com.tr
Basım *Print*
İhlas Gazetecilik A.Ş.
Yenibosna / İSTANBUL
0212 454 30 00

Her hakkı mahfuzdur.
Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.
All Rights Reserved.

Cüzdanınız olmadan ne kadar uzağa gidebilirsiniz?

Yenilenen VakıfBank Mobil ile sınır yok.

VakıfBank, daima seninle.

Mobil Temassız Ödeme, NFC özelliği bulunan Android 5.0 ve üzeri sürümlü akıllı telefonlarda çalışmaktadır. 250 TL ve altındaki işlemlerde telefonu, temassız POS cihazına okutmanız yeterlidir. 250 TL üzeri işlemler için ise POS cihazına kredi kartı şifresinin girilmesi gereklidir. Mobil Temassız Ödeme'ye bireysel, asıl kartlar eklenebilmektedir. Cepte Kazan ile sadece bireysel kart kampanyaları görüntülenmektedir. VakıfBank kampanyaları dilediği zaman durdurma ve değiştirme hakkına sahiptir.

444 0 724 | vakifbank.com.tr

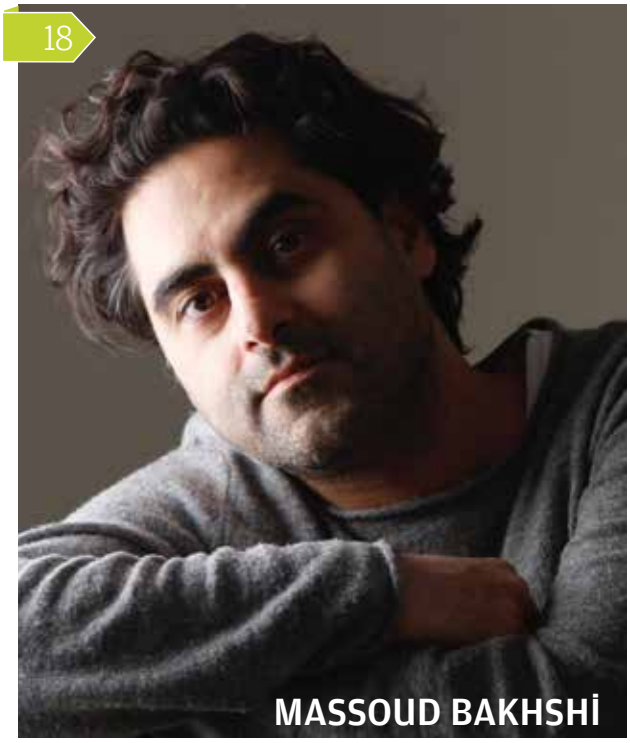
VakıfBank
Burası Sizin Yeriniz

/vakifbank

içindekiler

contents

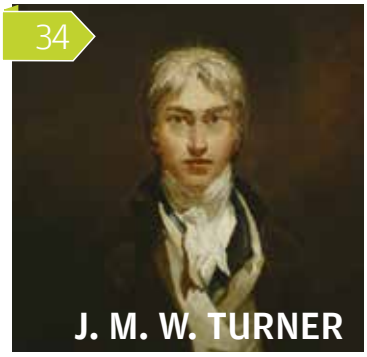
18 MASSOUD BAKHSHİ

40 WIPHALA

34 J. M. W. TURNER

56 EDİRNE

64 FEDERICO FELLINI

90 MARINA KAYE

Hangisini tercih edersiniz?

AKILLI TERCİH: GEÇ EFT

Vakıf Katılım'ı tercih edenler, para transferlerini "GEÇ EFT" ile dijital kanallardan rahat rahat, ücretsiz bir şekilde 17.20'ye kadar yaparlar.

"EFT SAATİ 17.20"

0850 202 1 202 | 444 44 77 | vakifkatilim.com.tr

VAKIF KATILIM
Ortak geçmiş, ortak gelecek.

Bir Zamanlar Hollywood

David Fincher, *Mank* ile seyirciyi 1940'ların Hollywood'una götürüyor. Herman J. Mankiewicz ve Orson Welles arasındaki, *Yurttaş Kane*'in senaryosu hakkındaki çekişmeyi odağına alan film, Hollywood'un altın çağında stüdyo patronlarının ve politik figürlerin kapılar ardındaki ilişkisini gözler önüne seriyor. Gary Oldman'ın başrolde olduğu *Mank*'te, Amanda Seyfried başta olmak üzere birçok oyuncu da performanslarıyla göz kamaştırıyor.

Hollywood, Once Upon a Time

David Fincher takes the audience to 1940s Hollywood with *Mank*. Focusing on the controversy between Herman J. Mankiewicz and Orson Welles about *Citizen Kane*'s script, the film reveals the behind-the-door relationship between studio bosses and political figures in the heyday of Hollywood. In *Mank*, starring Gary Oldman, many actors, especially Amanda Seyfried, are dazzling with their performances.

New York'ta Nazi Avı!

Amazon Prime'da yayınlanan *The Irishman*'den sonra olan usta oyuncu Al Pacino'nun ilk projesi olan *Hunters*, izleyicileri 1977 yılının New York'unda Dördüncü Reich'i kurmayı amaçlayan Nazileri avlamaya çıkarıyor ve Nazi hayallerinin nasıl engellendiğini gösteriyor.

Nazi-hunting in New York!

Hunters, the first project of veteran actor Al Pacino, after The Irishman aired on Amazon Prime, takes viewers to Nazi-hunting who aimed to found the Fourth Reich in New York in 1977 and shows how Nazi dreams were thwarted.

Evdeki Spor Salonu

Güç, kardiyo, yoga, esneme gibi pek çok spor kategorisiyle Sworkit, pandemi döneminde de spordan uzak kalmak istemeyenler için mükemmel bir uygulama.

The Gym at Home

With many sports categories such as strength, cardio, yoga, and stretching, Sworkit is an excellent application for those who don't want to stay away from sports during the pandemic period.

Kahveni Al Çık!

Kees Van Der Westen espresso makinelerinin Türkiye temsilcisi Coffee Manifesto, al-götür hizmeti sayesinde Kadıköy'de gezerken kahvesiz kalmamak için ideal bir seçim.

Take Away Your Coffee!

Turkey representative of Kees Van Der Westen, the espresso machine brand, Coffee Manifesto, is an ideal choice not to be without coffee while visiting Kadıköy thanks to the takeaway service.

Müziğini İstediğin Yere Taşı!

YouTube ile Spotify arasındaki mekik dokumaktan sıkılanlar için PlaylistBuddy, Spotify listenizi YouTube listesine çevirmenizi sağlayan bir internet sitesi.

Take Your Music Anywhere You Want!

For those who are tired of shuttling between YouTube and Spotify, PlaylistBuddy is a website that lets you turn your Spotify list into a YouTube list.

HAZIRLAYAN: BETÜL DURDU

DUBAİ
UÇUŞLARIMIZ BAŞLADI

ANADOLUJET
A TRADEMARK OF
TURKISH AIRLINES

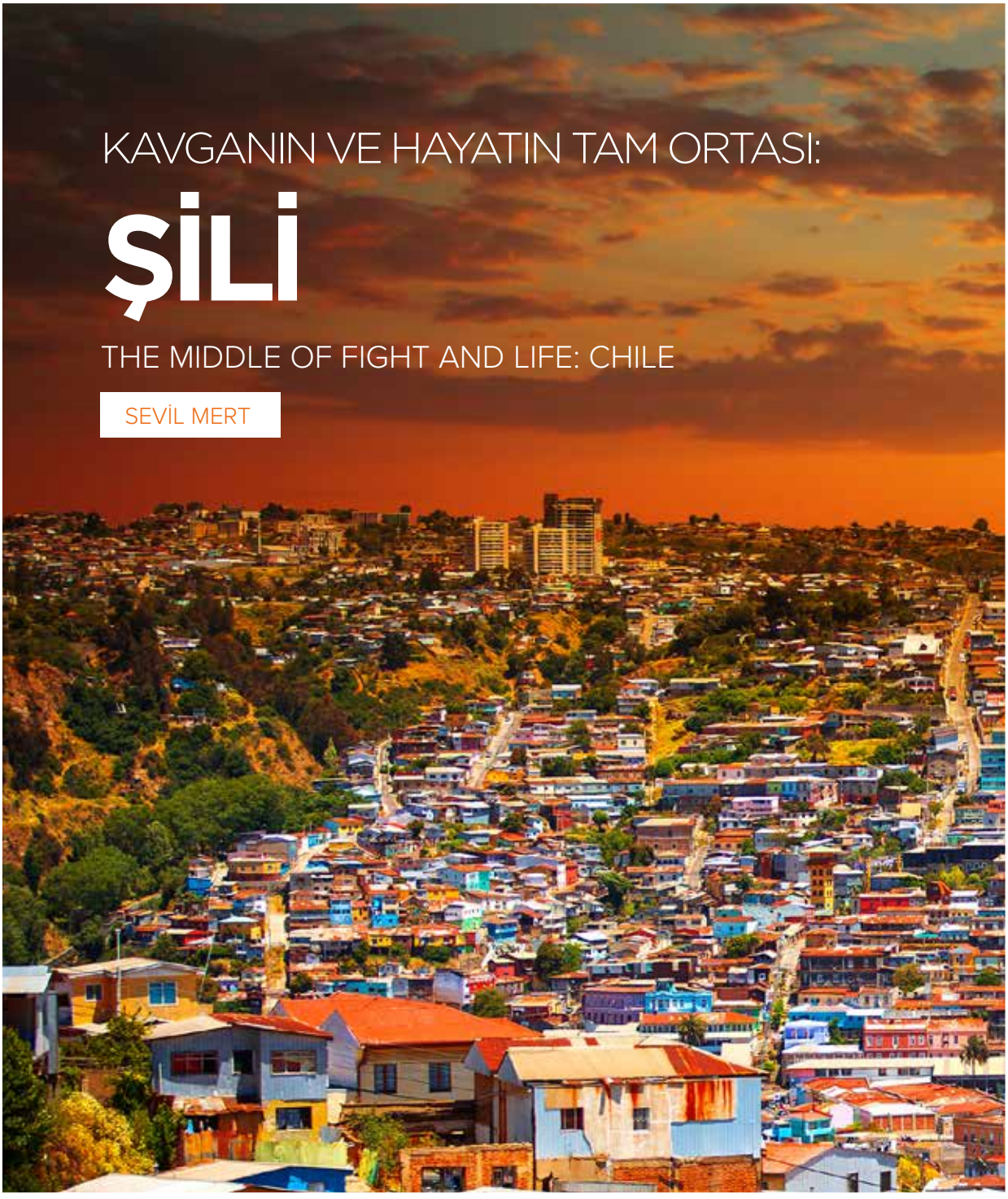

anadolujet.com

KAVGANIN VE HAYATIN TAM ORTASI: ŞİLİ

THE MIDDLE OF FIGHT AND LIFE: CHILE

SEVİL MERT

Güney Amerika kıtasını gözünüzün önüne getirin, kıtayı güneyden kuzeye kat eden ince uzun Büyük Okyanus boyunca devam eden bir ülke var ya, işte orası Şili. Ant Dağları ile kıtanın kalanından ayrılan ülke, dağlar, çöller, buzullar, göller, adalar ile dolu muhteşem coğrafyası ile görenleri kendine hayran bırakıyor, görmeyenleri ise gitme arzusu ile dolduruyor. Ülkenin kuzey ucunda kilometrelerce büyüklükteki Atacama Çölü, güney ucunda ise buzullar ülkesi Patagonya yer alıyor.

Şili akıllara durgunluk veren coğrafyasının yanı sıra Güney Amerika'nın ekonomik olarak da en güçlü ülkesi. İnsanların mutlu, güler yüzlü, yardımsever ve sıcakkanlı olması ile bana ülkemizi hatırlatıyor. Türk dizilerine de bayılıyorlar, onlar da bize karşı boş değil.

Imagine the South American continent, a country that runs across the long and elongated Pacific Ocean that crosses the continent from south to north, that's Chile. Separating from the rest of the continent with the Andes Mountains, the country fascinates those who see it with its magnificent geography filled with mountains, deserts, glaciers, lakes, and islands, and fills those who do not see it with the desire to go. At the northern end of the country is the kilometres-large Atacama Desert, and at the southern end is Patagonia, the land of glaciers.

It reminds me of our country, Turkey with the people being happy, smiling, helpful, and friendly. They also love the Turkish TV series, and they like us.

Şili 8'lisi (Chile 8)

1

Başkent Santiago

And Dağları ile okyanus arasında ülkenin neredeyse tam ortasında kurulmuş Şili'nin başkenti Santiago. Başkentten kısa yolculuklar ile And Dağları veya okyanusa kolayca ulaşabilirsiniz. Santiago, çok sayıda müzesi, meydanları, mesire yerleri, son yıllarda gittikçe popülaritesi artan bohem mahalleri ile her zevke ve bütçeye uygun gezilecek yer seçenekleri sunuyor. Santiago, yeme-içme konusunda da çok zengin seçenekleri ile hem gözleri hem de mideleri doyuruyor.

The Capital Santiago

Santiago, the capital of Chile, was founded almost in the middle of the country between the Andes Mountains and the ocean. With short journeys from the capital, you can easily reach the Andes or the ocean. Santiago, with its numerous museums, squares, recreation areas, and getting more popular bohemian neighbourhoods, offers a variety of places to visit for all tastes and budgets.

GENEL MÜDÜRLÜK
İstanbul Yolu 10.km
No:310
Batıkent / ANKARA
Tel: 0312 587 10 00

OVACIK ALTIN MADENİ
Çamköy Mah.Çamköy Sok.
No: 132-1
Bergama / İZMİR
Tel: 0232 641 80 17

MASTRA ALTIN MADENİ
Demirkaynak Köyü,
GÜMÜŞHANE
PK:29100
Tel: 0456 247 10 01

KAYMAZ ALTIN MADENİ
Kaymaz Mahallesi,
Şükrü Tuncel Cad. No: 51
Sivrihisar / ESKİŞEHİR
Tel: 0222 721 22 52

ÇUKURALAN ALTIN MADENİ
Çukuralan Mahallesi
Çukuralanı Altın Sok. No:34
Dikili / İZMİR
Tel: 0232 455 4300

HİMMETDEDE ALTIN MADENİ
Himmetdede Mahallesi
Ankara Bulvarı
No: 230 Kocasinan / KAYSERİ
Tel: 0352 220 70 00

2

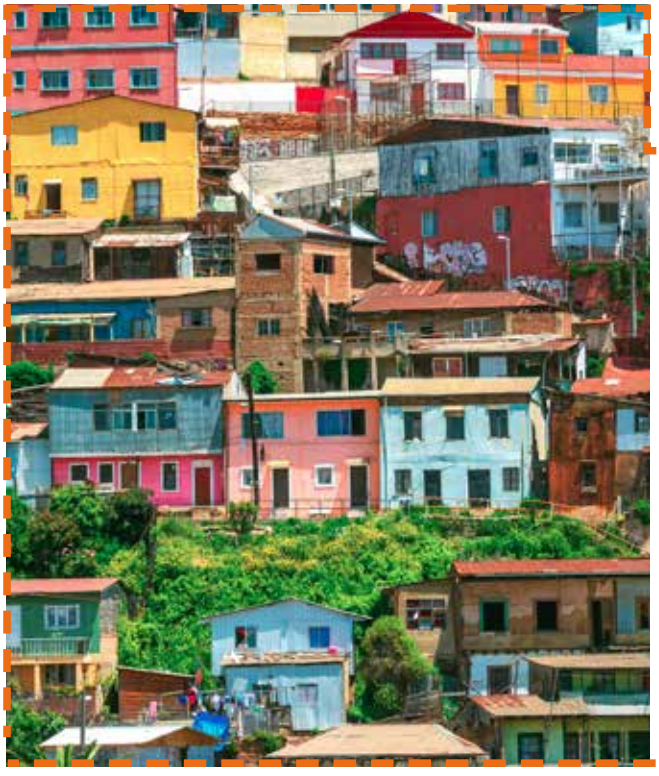
Atacama Çölü

Şili denince ilk akla gelen yerlerden biri dünyanın en kuru çölü olan Atacama Çölü. Binlerce kilometrekare alana yayılmış olan çölün bir kısmı da Bolivya'da. Ay Vadisi, birbirinden ilginç kaya oluşumları ve kızıl toprağı ile gezginleri kendine çekiyor. Tuz düzlükleri ve gayzerler ise bu dünya dışında bir yer hissi veriyor. Çölün hemen başlangıcındaki San Pedro de Atacama şehrinde kalıp bisiklet ile vadileri gezebilir, kaplıcalarda sıcak su havuzlarının tadını çıkarabilir, kum tepelerinde kayak yapabilir, özellikle gün batımı saatlerinde muhteşem manzaraların tadını çıkarabilirsiniz.

Atacama Desert

One of the first places that come to mind when talking about Chile is the Atacama Desert, which is the driest desert in the world. Part of the desert, spread over thousands of square kilometres, is also in Bolivia. Moon Valley attracts travellers with its interesting rock formations and red soil. Salt flats and geysers give the feeling of a place out of this world. You can stay in the city of San Pedro de Atacama, at the beginning of the desert, and tour the valleys by bicycle, enjoy the hot water pools in the hot springs, ski on the dunes, and enjoy the magnificent views, especially at sunset.

3

Valparaíso

Başkent Santiago'ya sadece 1,5-2 saat mesafede yer alan liman şehri Valparaiso, Şili'nin en renkli şehri. Unesco koruma listesinde yer alan şehir asansör ile ulaşılan mahalleleri, hemen hemen bütün duvarları kaplayan duvar resimleri (mural) ile ünlü. Ayrıca ünlü Şilili şair Pablo Neruda'nın müze olarak ziyaret edebileceğiniz bir evi var burada.

Valparaíso

The port city Valparaíso, which is only 1.5-2 hours away from the capital, Santiago, is Chile's most colourful city. The city, which is on the Unesco protection list, is famous for its murals covering almost all the walls and neighbourhoods reached by elevator. Besides, the famous Chilean poet Pablo Neruda's house here and turned into a museum, you can visit it.

ARMİNE

20-21 SONBAHAR/KIŞ

/armine

Available on the App Store

GET IT ON Google Play

4

Paskalya Adası

Dünyanın en izole adalarından biri olan Paskalya Adası, Şili sınırları içinde yer alıyor. Fotoğrafçılar için, tarih ve coğrafya meraklıları için bulunmaz bir yer ada. Ana karadan 3.500 kilometre uzakta yer alan ada, bütün adaya yayılmış olan yükseklikleri 9 metreye kadar çıkan heykelleri ile meşhur. Ben bu heykelleri Nemrut'taki heykellere benzetiyorum. Tek farkı adada 1000 kadar devasa heykelin olması.

Easter Island

Easter Island, one of the most isolated islands in the world, is located within the borders of Chile. The island is a rare place for photographers, history, and geography enthusiasts. The island, which is 3,500 kilometres away from the mainland, is famous for its statues up to 9 meters scattered throughout the island. I think they are similar to the statues in Nemrut. The only difference is that there are about 1000 colossal statues on the island.

5

Torres Del Paine Milli Parkı

Şili Patagonyası'nda yer alan Torres Del Paine Milli Parkı doğa yürüyüşü sevenler için tam bir cennet. Milli park adını, W rotası denen yürüyüş rotasının sonunda yer alan kule şeklindeki 3 kayadan almış. Göller ve buzulların eşlik ettiği rotanın sonundaki kuleleri görmek parkın ödülü. Hava açık olduğunda kuleleri görebileceğinizi, aksi hâlde yolun sonunda sis ve bulutlarla karşılaşabileceğinizi unutmayın.

Torres Del Paine National Park

Torres Del Paine National Park, located in Chilean Patagonia, is a paradise for trekkers. The national park got its name from the three rocks in the shape of a tower at the end of the hiking route called the W route. Seeing the towers at the end of the route accompanied by lakes and glaciers is the park's reward. Remember that you can see the towers when the weather is clear, otherwise, you may encounter fog and clouds at the end of the road.

ENGLISH HOME

www.englishhome.com /englishhome /englishhometurkiye /englishhometr

6

Göller Bölgesi

Şili'nin göller bölgesi, adı üstünde çok sayıda gölü, tepesi karlı dağları ve volkanları ile göz kamaştırıcı manzaralara sahip. Bu bölgede rafting, zipline, kano, volkan yürüyüşü, doğa yürüyüşü gibi pek çok aktivite yapma fırsatı var. Günübirlik veya uzun süreli doğa yürüyüşleri de yapabilirsiniz.

The Lake District

The Lake District of Chile, as the name suggests, has spectacular views with its many lakes, snow-capped mountains, and volcanoes. There are many opportunities to do activities such as rafting, zipline, canoeing, volcano trekking, and trekking in this region. You can also take daily or long-distance nature walks.

7

Tierra Del Fuego

Tierra Del Fuego, "dünyanın sonu" demek. Burası Antartika'ya en yakın yerleşim yeri. Bu bölgenin yerleşik yaşayanları penguenler, deniz aslanları, balinalar ve yunuslar. Dünyanın en bakir yerlerinden biri burası. Doğanın güzelliğine şahit olabilmek için bot turlarına katılabilirsiniz.

Tierra Del Fuego

Tierra Del Fuego means "the end of the world." This is the closest settlement to Antarctica. The inhabitants of this region are penguins, sea lions, whales and dolphins. This is one of the most virgin places in the world. You can join boat tours to witness the beauty of nature.

8

Chiloe

Chiloe Adası, renkleri ve kültürü ile dikkat çeken yerlerden. Unesco Dünya Kültür Mirası listesinde yer alan 16 adet ağaçtan yapılmış kilise bu bölgenin meşhur olmasını sağlamış. Rengârenk boyanmış ve ahşap iskeleler üzerine inşa edilmiş evleri ve doğası, izole edilmiş ve hâlâ eskide yaşarmış gibi görünen yaşamı ile yine Şili'nin güzelliklerinden biri.

Chiloe

Chiloe Island stands out with its colours and culture. The church made of 16 trees, which is on the UNESCO World Cultural Heritage list, has made this region famous. It is one of the beauties of Chile with its colourfully painted houses built on wooden scaffoldings, nature, and lifestyle isolated and still seeming to live in the past.

A101 HARCA HARCA BİTMEZ

BU FİYATA BU KALİTE SADECE A101'DE!

SÖYLEŞİ: GİZEM ERTÜRK

MASSOUD BAKHSHİ:
NEO-LİBERALİZM BİZE AFFETMEYİ UNUTTURDU

MASSOUD BAKHSHI: NEO-LIBERALISM MADE US FORGET FORGIVING

57. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde 10 filmin yer aldığı Uluslararası Yarışma'da *En Uzun Gece / Yalda, A Night For Forgiveness* filmiyle En İyi Yönetmen Ödülü'nü kazanan İranlı yönetmen Massoud Bakhshi ile affetmenin inceliklerini, günümüzü ve hayatın ta kendisini konuştuk.

We talked about the intricacies of forgiveness, today, and life itself with Iranian director Massoud Bakhshi, who won the Best Director Award for his film Yalda, a Night For Forgiveness at the International Competition, 10 films competed at the 57th Antalya Golden Orange Film Festival.

ERKEN REZERVASYONDA

OCAK AYI FIRSATLARINI Kaçırmayın

TEOS Village
★★★★TATİLİN ADI

(0232) 990 0 990

Merhaba sevgili Massoud Bakhshi! Öncelikle Antalya'da filminizi izlemenin beni ne kadar mutlu ettiğini belirtmek istiyorum. Keşke bu röportajı yüz yüze gerçekleştirebilseydik...

Evet, çok tuhaf bir dönem! Bu tarz sanal iletişimden ben de hoşlanmıyorum, bu tarz iletişimlerde hep bir şeylerin eksik kaldığını düşünüyorum. Tamamlanmamış bir şeyler; bir farkındalık fırsatının ıskalandığını... Bilmiyorum belki de abartıyorum... Ama bu günler bittiğinde izleyiciyle buluşup filmimi onlarla tartışmayı çok istiyorum.

Evet. Umarım en kısa sürede hayatla yeniden buluşuruz. İran sinemasının son 20 yıldaki popülerliğini sağlayan şeyi sormak isterim size...

Bana göre İran sineması çok canlı ve yaratıcı. Dijital sinema, sinemaya dair her şeyi baştan sona değiştirdi. İran'da farklı sosyolojiden gelen pek çok genç için film çekmek gerçek ve ciddi bir tutku. Bu çeşitliliğin aynı zamanda filmlerin her yönden sanatsal seviyesini de yükseltmesini umuyorum. Ve umarım, gerçekten genç film yapımcıları ticari kaygılar güden filmler yaparak kaybolmaz ya da otosansür tuzağına düşmezler. İran ulusal sinemasının en büyük problemi dağıtım; çünkü büyük şehirlerde ayrılmış çok az sinema salonu var ve marjinal filmlerin çoğu izlenme şansı bulamıyor.

İran ulusal sinemasının en büyük problemi dağıtım; çünkü büyük şehirlerde ayrılmış çok az sinema salonu var.

The big issue of Iranian national cinema is the distribution, as there are few rooms and theatres reserved to the big cities.

Bunu duymuştum. Şimdi sizin filminize gelelim. *A Night for Forgiveness*'ı çekmeye ne zaman karar verdiniz?

Öncelikle filmin orijinal adı, Nevruz (Pers yeni yılı, 21 Mart) gibi İranlılar için önemli bir mecusi bayramının ismi, Farsça'da "büyük doğum" anlamına gelen yılın en uzun gecesi ve kış gündönümü olan *Yalda*. Filmle ilgili ilk fikirler, yaklaşık on beş yıl öncesinden suça karışmış kadınlarla ilgili belgeseller izlerken oluşmaya başladı. Gerçek olaylardan esinlenerek onlardan birinin hikâyesini yazdım. Senaryonun ilk ve ikinci müsveddeleri, televizyondaki o programı görene dek daha klasikti, o zaman hikâyeyi programın bir bölümünde anlatmaya karar verdim. Bir şekilde senaryonun son hâli bambaşka bir şey oldu ve bağışlama konusu odak merkezine oturdu ama aynı zamanda medyaya karşı da direkt bir eleştiri oldu.

Hello, dear Massoud Bakhshi! Let me start by saying how happy I was to watch your film in Antalya. I just wish we could have done this interview face to face...

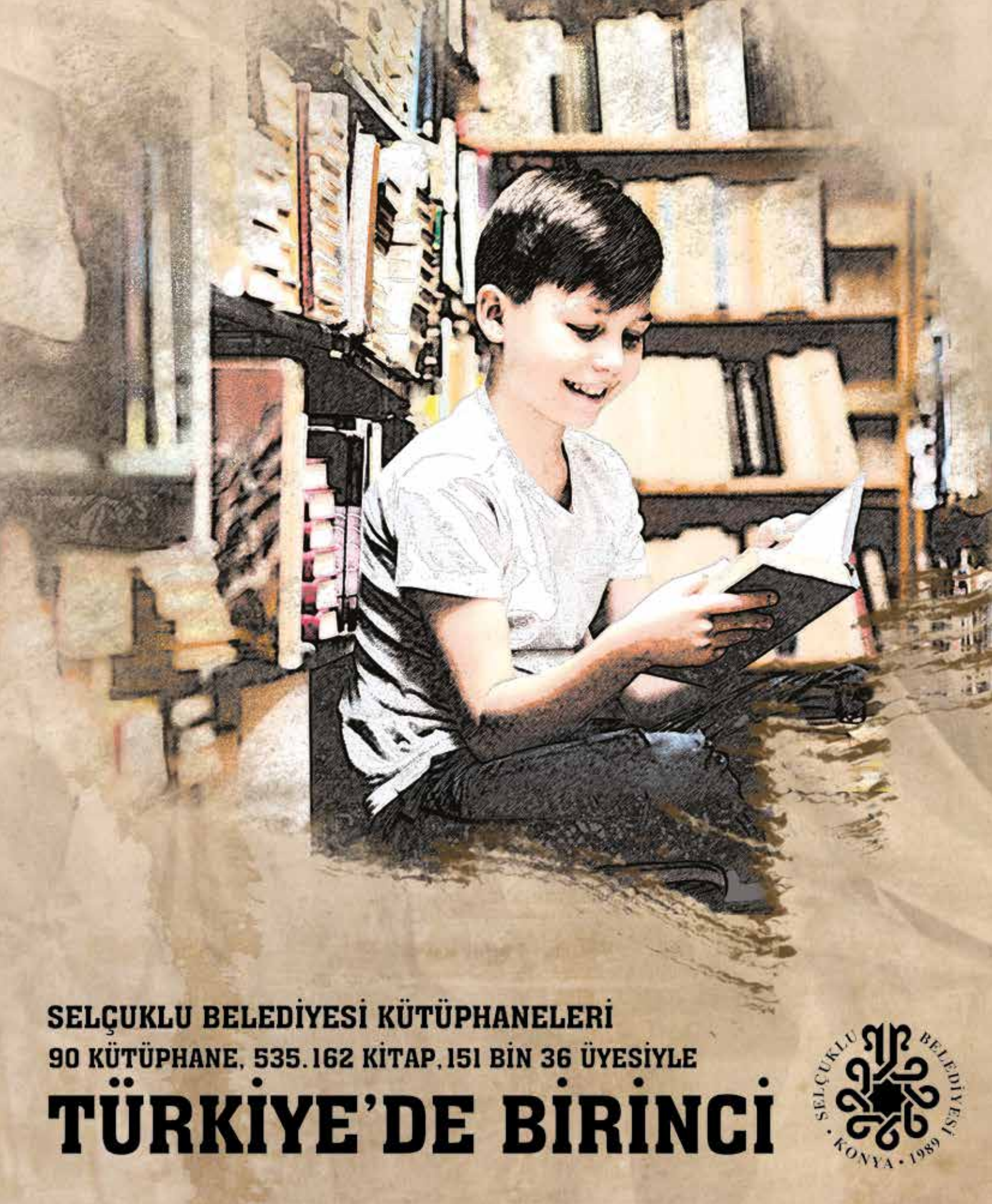
It's a very strange time! I don't like neither this virtual kind of communication and something is missing in this way. Something incomplete, missing the opportunity of awareness... I don't know, maybe I am exaggerating... But when all these end, I would love to meet the audience and to discuss with them about my film.

Yes, I hope we'll meet life as soon as possible. I would like to ask you about the popularity of Iranian cinema in the las twenty years...

I think Iranian cinema is very alive and creative. Digital cinema has revolutionized everything in the cinema. Making films, is a real and serious passion for many young people with different backgrounds in Iran. I hope this diversity can increase also the artistic level of films in every aspect. And I really hope that young filmmakers don't get lost in commercial movie making; or being trapped in auto-censorship. The big issue of Iranian national cinema is the distribution, as there are few rooms and theatres reserved to the big cities, and most of the marginal films never find a serious chance to be seen.

I've heard about that. Then let's talk about your film. When did you decide to make *A Night for Forgiveness*?

First of all, the original title of the film is *Yalda*, which is an important Zoroastrian feast for Iranians just like Norouz (Persian new year; 21 Mars, the beginning of spring) YALDA means "the big birth" in Persian and it's the longest night of the year, the winter solstice. The first ideas of the film came from the documentaries about the condemned women, some 15 years ago, I wrote the story of one of them, inspired by true events. The first and second drafts of the script were more classical, until the day I saw this TV show and I decided to tell the story in one episode of the TV show. The final drafts of the script were somehow completely different, centred on the question of forgiveness but also a direct critic against medias.

SELÇUKLU BELEDİYESİ KÜTÜPHANELERİ

90 KÜTÜPHANE, 535.162 KİTAP, 151 BİN 36 ÜYESİYLE

TÜRKİYE'DE BİRİNCİ

SELÇUKLU BELEDİYESİ · KONYA · 1989 ·

İran'da gerçekten filmdekine benzer televizyon progamları var mı yoksa tamamen kurgu mu?

Bağışlama teması var olan bazı programlardan geliyor, özellikle 12 yıl önce yapılmış olan bir tanesinden. Ancak, kendi orijinal programımı "Joy of Forgiveness"ı ortaya çıkarırken duyguların bu şekilde tırmandırılmasının acımasız tarafını vurgulamak adına bazı değişiklikler yaptım ve abartı kattım. Benim programımın sahte ve sürrealist bir tarafı da var; bu da tamamen televizyon, reality showlar ve genel olarak medyayla ilgili eleştirel bakış açımdan geliyor. Elbette yapımcının ve program ekibinin iyi niyetini değil, bunu nasıl gösteri hâline getirdiklerini eleştirdim. Ayrıca tesadüfen filmden hemen sonra hâlihazırda devam eden programı kaldırdıkları için de mutluyum!

Türkiye'de de benzer reality show programları var... Ve sık sık da tartışma konusu oluyorlar. Sanırım tek fark İran'da "göze göz" cezalandırma sisteminizin olması... Trajik olayların televizyon programlarına malzeme yapılmasıyla ilgili sizin düşünceleriniz nedir?

Gerek konuk olarak kendi rollerini bilinçsiz bir şekilde oynamaya alışmış olsunlar, gerekse de izleyici olarak cehaletten dolayı programın bir parçası olsunlar bu tarz programlarda sıradan kişilerin insani duygularının ve kişisel hikâyelerinin kullanılması ve manipüle edilmesi çok acı. Bana göre her reality show'da içten içe "insanca olmayan" bir şeyler var. Çünkü her reality show'un aslında sahnelendiğini ve hiçbir şeyin gerçek olmadığını biliyoruz!

Tabii, filmdeki program iyi bir amaca hizmet ediyor. Ancak, insanlar izlemeye devam etsin diye aralara serpiştirilen şarkılar ve şiir okumaları mevcut duruma oldukça zıt düşüyor...

Evet, kesinlikle. Bunlar da bana göre her reality show'un genel karakteristik özelliği olan ucuz edebiyatın bir parçası.

Bağışlama sizin için ne anlam ifade ediyor? İran halkı bağışlama konusuna nasıl bakıyor?

Bağışlama, ideoloji ve dogmalar gözetilmeksizin her değer ve dinin temelidir. Aynı zamanda bizim insanlığımız ve bizi

Her reality show'da içten içe "insanca olmayan" bir şeyler var.

There is something deeply "inhuman" in every reality Show.

Does Iran actually have television shows like the one in the film, or is it pure fiction?

The theme of forgiveness comes from some real existing shows, especially the one which was produced more than 12 years. Nevertheless, I modified and exaggerated some of its aspects to create my original show" Joy of Forgiveness" to emphasis on the cruel part of this kind of sensualizing of the emotions. There is a fictive and surrealist part in my show, which comes directly from my critical point of view regarding TV reality shows and medias in general. Of course, I never criticized the good intentions of the producer and the team of the show, but the way they do this spectacle. And I am happy that luckily, they stopped to produce the existing program right after my film!

We have similar reality shows in Turkey... And they're frequently a matter of debate. I suppose the only difference is that you have "eye-for-an-eye" punishments in Iran... What are your thoughts about tragic situations being used as material for TV shows?

It's very painful to use and to manipulate the personal stories and the human emotions of the ordinary people in this kind of TV programs, whether they are used to play their own role unconsciously as the guest or they are part of the show out of ignorance as the viewer. There is something deeply "inhuman" in every reality show, I think. Because we know that every reality show is staged and nothing is really real!

Of course, the show in the film serves a good purpose. But the singing and poetry readings that are mixed in to keep people watching are in fairly stark contrast to the situation at hand...

Yes absolutely, they are part of the kitsch which is the general characteristic of every reality show, I think.

What does forgiveness mean for you? How does Iranian society look on forgiveness?

Forgiveness is the base of every moral and religion, regardless of ideology or dogmas. It is also our humanity and

PANDEMİ DÖNEMİ

Hafta İçi: 10.00 - 16.00

BENİM ŞEHRİM

KONYA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

KONYA BİLİM MERKEZİ SCIENCE CENTER

www.kbm.org.tr | 0 332 221 66 96 | #BenimŞehrim

insan gibi hissettiren şeydir. Ve bugün dünyada ihtiyacımız olan şeydir. Çünkü neo-liberalizm saltanatının tam ortasında -Çin'den Amerika'ya, kuzeyden güneye kadar her yerde olduğu- materyalist bir dünyada yaşıyoruz. Dünyada pek çok insan adaletsizliğe maruz kalıyor. Modernite bize birçok şey hediye ediyor ancak insanlığımızı ve değerlerimizi köreltiyor. Ve bizim sürekli bireysel olarak ya da günlük hayatın içinden ufak jestlerlerle de olsa değerler hakkında düşünmemiz, bağışlama alıştırmaları yapmamız, adaletsizliğe karşı savaşmamız gerekiyor.

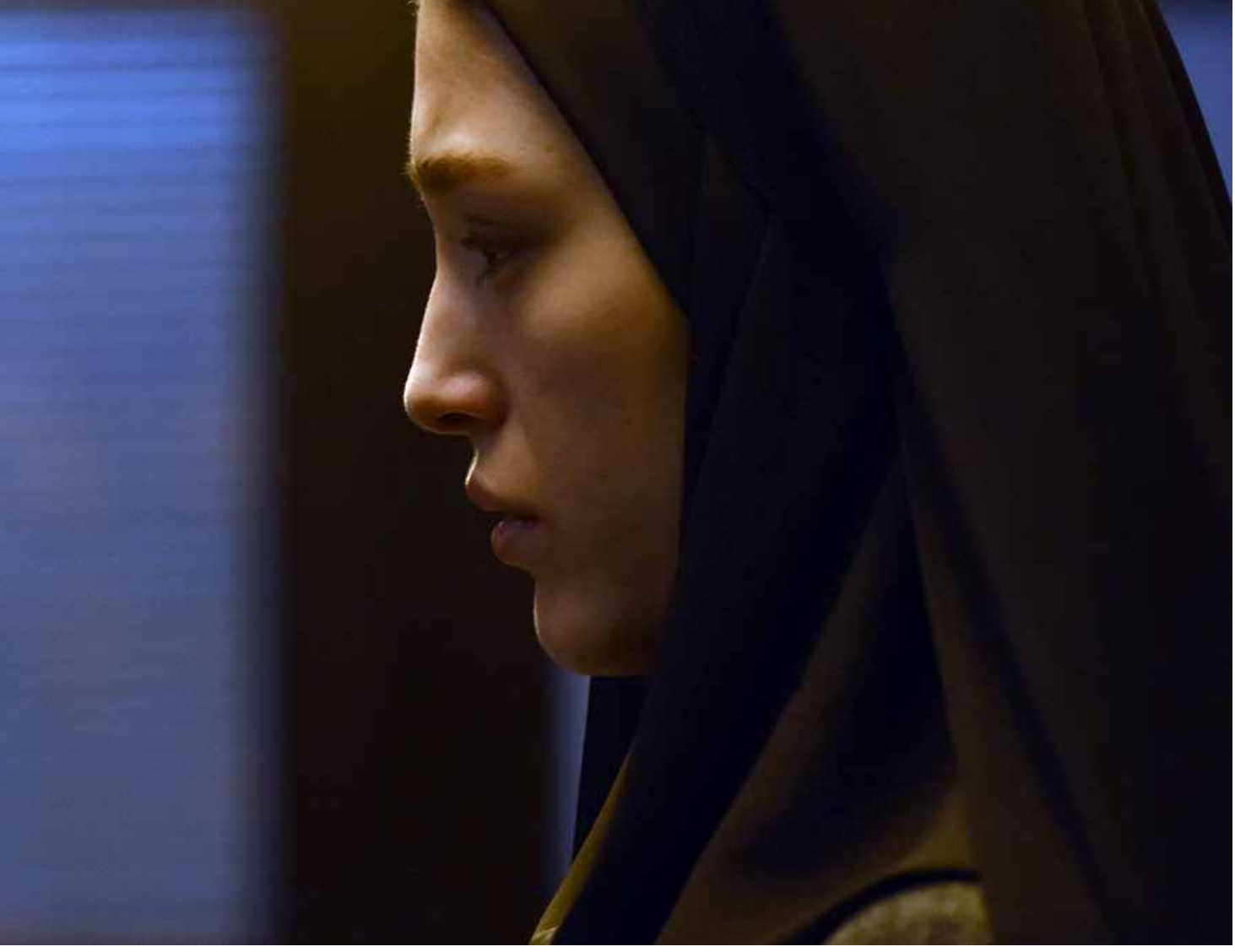
İranlı yönetmenlerin bir numaralı teması adalet olsa gerek. Dünyanın heryerinde olduğu gibi Türkiye'de de çokça tartışılan bir konu bu... İran'da kadınların yeri ve adalet arayışı ile ilgili ne söylersiniz?

Bence İran halkı bu konulara karşı oldukça ilgili ve sağduyulu. Pek çok sanatçı, ünlü, aktivist -ki birçoğu kadın- taksirle adam öldürme davalarından hüküm giymiş kişilerin hayatlarını kurtarmak için zamanlarını ve enerjilerini feda ediyor. *Yalda*, İran'da yayınlandıktan sonra bir kadın tarafından yönetilen gönüllü olarak mahkumların affedilmesini sağlamak için çalışan

makes us to feel human. And it is what we need in the world today. Because we are living in a materialistic world where neoliberalism reign everywhere, from China to America, from north to south. So many people in the world suffer from injustice. Modernity brings us a lot of gifts, but impoverish our humanity and morals. And we need constantly to think about morals and to exercise the forgiveness to fight against injustice, even individually and though simple gestures of everyday life.

Justice has to be the number one theme we see in the films of Iranian directors. Like everywhere else in the world, it's a much-debated issue here in Turkey as well... What would you say about the place of women and the pursuit of justice in Iran?

I think the Iranian society is very concerned and lucid about these questions. So many artists, celebrities, activists- mostly women- sacrifice their time and energy to save the life of condemned prisoners for non-intentional homicide cases. After *Yalda*'s release in Iran, I had this chance to know an NGO run by women, working voluntarily to obtain

bir sivil toplum kuruluşuyla tanışma fırsatım oldu; *Yalda* için harika bir kampanya düzenlediler ve iki genç mahkûmun hayatını kurtarmayı başardık. Hukuk sistemi de böyle zor durumlarda kültürel çözümün en iyi seçenek olduğunu bildiği için onlar da yardımcı olmaya çalışıyor.

Filmde hep Meryem'in bağışlanmasından bahsediyoruz. Ancak devam eden, güçlü başka bir alt metin daha var: Kendi kızı yaşında bir kızla birlikte olup onu hamile bırakan 65 yaşında bir adam... İzleyicinin sorgulamasını istediğiniz şey daha çok etik boyut muydu?

Sanırım öyle! Filmimin ana karakteri Meryem'le ilgili sevdiğim şey onun tamamen masum ya da suçlu olduğunu anlayamamamız. Bence özellikle babası yaşındaki bir adamla evlenmeyi kabul ettiği, onun lüks hayatına kapıldığı için bir melek olmadığını söyleyebiliriz. Ancak aynı zamanda kendi annesinin açgözlülüğünün ve sizin de belirttiğiniz gibi, bu kaza sonucu meydana gelen ölümden sonra insanların peşin ve yanlış hükümlerinin de kurbanı.

forgiveness for condemned prisoners, they did a beautiful campaign for *Yalda*, and we succeeded to save the life of two young prisoners. The Judicial system also tries to help, as they know very well that the cultural solution is the best choice in such a difficult situation.

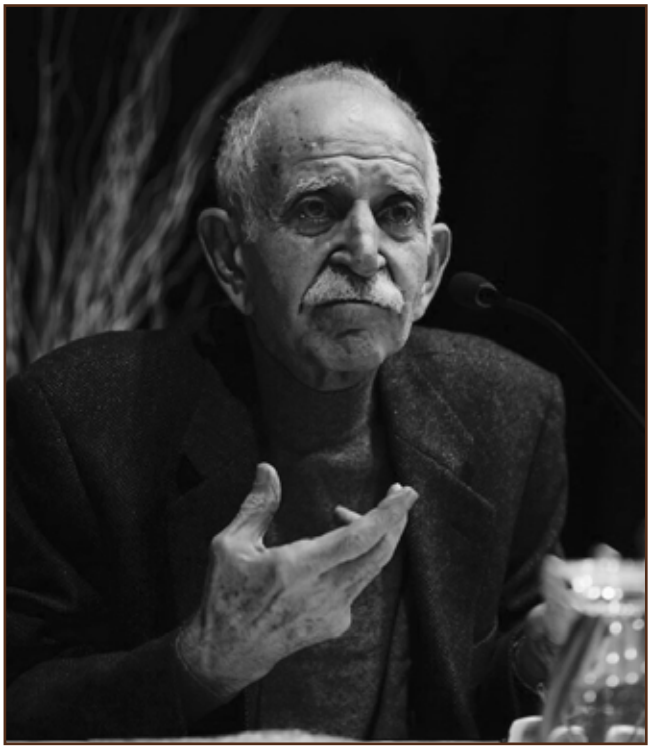
In the film, we're always talking about Maryam being forgiven. But there's another powerful subtext going on: a 65-year-old man making out with a girl his daughter's age and getting her pregnant. Was it more the ethical dimension that you wanted to make the audience question?

I think so! What I like about the main character of my film, Maryam, is that we never understand if she is completely innocent or guilty. I think she is not an angel especially because she has accepted to marry a man older than her father, seduced by his luxurious life. But at the same time, she is the victim of her own mother's greed, and as you mentioned, the pre-judgment and mis-judgment of people after this accidental death.

ÜLKÜ TAMER'İN ANAYURDU: GAZİANTEP

ÜLKÜ TAMER'S MOTHERLAND: GAZİANTEP

GÜVEN ADIGÜZEL

Ömrünün 60 yılını İstanbul'da geçirse de İstanbul, içinde yaşattığı Antep'ten daha anlamlı değildir hiçbir zaman.

Even though he spent 60 years of his life in İstanbul, the İstanbul he lived in was never more meaningful than the Antep he lived in.

"Şair"in kahraman şehri. Nişan takılmış cesaretiyle, tarihsel düzlemde kahraman elbette. Ama sosyolojik anlamda, kültürel sınırları ve uç ikonlarıyla bir bütün olarak Tamer'in çocukluk kahramanı bu şehir. Gazi unvanlı, kahraman ruhlu, kentli bir cumhuriyet. Antep deyince akla bunlar gelir ve daha fazlası. Ülkü Tamer'in şair bakışıyla, geniş, ferah bir avlu canlanır önce gözümüzde, sonra annesinin dudaklarından kalbine doğru dökülen o her seferinde ilk kez duyuyormuş gibi dinlediği *Yahudi Kemancı* masalı. Avlu, masal ve anne. Bitimsiz bir çocukluğa yaslanan, hatıralar, mekânlar ve dostluklarla örülmüş uzun, köklü bir anayurt. Tamer tam olarak buradan yola çıkarak büyür. Ömrünün 60 yılını İstanbul'da geçirmiş bir şair için, içinde yaşadığı İstanbul, içinde yaşattığı Antep'ten daha anlamlı değildir hiçbir zaman. İçinde yaşar ve yaşatır şehrini. Bu böyledir, ilk kahramanlar unutulmaz. Antep de böyle.

It is the hero city of "the poet." It is a hero which stayed in the historical platform with its medalled courage. But in a sociological sense, this city is Tamer's childhood hero as a whole with its cultural boundaries and extreme icons. An urban republic with a veteran title, hero spirit. When it comes to Antep, these come to mind and more. With Ülkü Tamer's poet perspective, we visualize a large, spacious courtyard first, then the *Jewish Violinist* tale that poured from her mother's lips to his heart every time he listened as if it were first heard. The courtyard, tale, and mother. A long, deep-rooted motherland built with memories, places, and friendships, leaning on an endless childhood. Tamer grew up exactly setting out from here. For the poet who spent 60 years of his life in İstanbul, the İstanbul he lived in was never more meaningful than the Antep he lived in. He lived in his city and made it live in him. This is so, the first heroes are not forgotten. That's the same for Antep.

*1940'lar Gaziantep Kalesi

İlk kitabı *Soğuk Otların Altında* (1959) ile son kitabı *Bir Adın Yolculuktu* (2014) arasında geçen bir ömür. Antep bu yolculukta bilincinin en derinliklerinde yer alır ve aslında şairin ilk 50 yılına görünür dizelerinin içinden eşlik etmez. Saklı bir şehir gibi izler şairi. Ülkü Tamer'i, kök arayışlarının, unutamadığı anıların ve geçmişle kurduğu güçlü/kopmaz bağların ortaya çıkardığı bir anlama doğru yaklaştıran "hâl"in tarifi, *uzun bir gurbetten sonra yuvaya dönüş* duygusudur. Hem iradi hem mecburi bir sonuçtur bu. 7. Şiir kitabı *Antep Neresi,* Tamer ile Antep'in yarım asır sonra doğrudan başrol olarak buluştuğu yalınkılıç bir çocukluk fırtınasıdır.

Bu fırtınadan Davut'un demirci dükkânından, Şükrü'nün götürdüğü bayram yerinden, Mehmet Efendi'nin Camlı Kahve'sinden, Nakıp Ali'nin sinemasından, Arasa'daki isimsiz kebapçıdan, Uzunçarşı'daki buzlanmış tuluklardan, Kalealtı'ndaki boya kokularından, Dunlop Garajı'ndaki dokuma tezgâhlarından, Narlı'daki sivrisinek uykularından ve Çukurbostan'da bekçi düdüklerinden bahsederek sağ çıkar şair, Hatırladıkça şiirini, yazdıkça anılarını kışkırtır. Anlam, yatağını bularak derinleşir yani.

Fırat'ın coşkun kollarından Alleben Deresi, Tamer'in zihnindeki Antep'i temsil eden derinlikli tasvirlerden biridir. Alleben, şehri ortadan ikiye ayıran ve insanları buluşturduğu kıyılarında; Sitti Zeynep, Çete İsmail, Şekerci Asım ve Macı Hüseyin'in hikâyelerini saklayan gürül gürül bir aidiyet olarak Tamer'in henüz çocuk denecek yaşta kanına karışmış bir imgedir. Alleben suyu coşkuyla çağlarken, Antep Başkarakol'da başlayıp Şehreküstü'de biten bir şehirdir. Bu mekân sınırları belli dar kapıların, dünyayı Antep'e taşıyan ufuk açıcı iki çilingiri vardır; kitapçı Arif Güzel ile sinemacı Nakıp Ali. Tamer'in çocukluk kahramanıdır bunlar.

Nakıp Ali'nin ahşaptan yapılma Asri Sinema'sıyla birlikte, Yıldız, Şehir ve Baydar sinemaları, bir çocuğun gözünden Antep'ten dünyaya açılmış dev pencereler olarak anlamını bulur. 12 yaşında ortaokulu okuması için İstanbul'a gönderildiğinde aklı hep bu dev pencerelerde kalmış bir çocuktur Tamer. Aklı, uzun yıllar başka bir yere gitmez zaten. Bu pencerelere asılı dev perdelerde seyreder ömrünü.

A lifetime spent between his first book, *Under the Cold Grass* (1959), and the last one, *One of Your Name was Journey* (2014). Antep took part in the depths of his consciousness on this journey and actually did not accompany the poet's first 50 years through his visible lines. It watched the poet like a hidden city. The definition of "state," which brought Ülkü Tamer closer to a meaning revealed by his search for roots, memories he couldn't forget, and strong/unbreakable ties with the past, was the feeling of *returning home after a long journey.* This is both a voluntary and compulsory result. His seventh poetry book *Where is Antep* is a lean sword childhood storm in which Tamer and Antep met directly as the leading roles half a century later. The poet survived this storm talking about Davut's blacksmith's shop, Şükrü's feast place, Mehmet Efendi's Camlı Kahve, Nakıp Ali's cinema, the nameless kebab shop in Arasa, the iced jumpsuits in Uzunçarşı, the paint scents in Kalealtı, handlooms in Dunlop Garage, mosquito sleeps in Narlı, and the guard whistles in Çukurbostan, provoking his poems as he wrote his poem *As Remembering.* Namely, the meaning deepens by finding its bed.

Alleben Stream, one of the euphoric branches of the Euphrates, was one of the in-depth depictions representing Antep in Tamer's mind. Alleben, on the shores that divide the city into two and bring people together, was an image mixed with Tamer's blood at an early age, as an affiliation that hid the stories of Sitti Zeynep, Çete İsmail, Şekerci Asım, and Macı Hüseyin.

While Alleben flows with enthusiasm, Antep is a city that starts in Başkarakol and ends in Şehreküstü. These narrow gates with certain boundaries of space had two seminal locksmiths that carry the world to Antep; bookstore Arif Güzel and filmmaker Nakıp Ali. They were Tamer's childhood heroes. Along with Nakıp Ali's Asri Cinema made of wood, Yıldız, Şehir and Baydar cinemas found their meaning as giant windows opened to the world from Antep through a child's eyes. When he was sent to İstanbul to study secondary school at the age of 12, Tamer was a boy whose mind was always stuck in these giant windows. His mind didn't go anywhere else for many years. He watched his life on giant curtains hanging on these windows.

Alleben'den Öteye

Ülkü Tamer'in Antep'e dönüş yolculuklarından birinde, şehre yaklaştıklarını anlatırken; "tepe aşılınca dünyanın en güzel resmi Antep görülürdü" ifadesini kullanması, bizi aidiyet bağlamında evini tutkuyla sevmenin genişleyen anlamları hakkında uzun bir yolculuğa çıkarır. Burada dönüş, yalnız şehre/eve değil, kendi gerçekliğine, Tamer özelinde baktığımızda baba ocağı ile ana kucağı arasında konumlandırılacak bir "öz"e dönüş hikâyesini anlatacaktır. Alleben sularında serinlemek isteyen bir çocuğun hikâyesidir bu. Künefe yiyen kedileri Bico'yla oynayarak, bayram yerinde meyan şerbeti içerek, annesinden bitmeyen masallar dinleyerek ve yaz tatillerinde Asri Sinema'nın kapısına doğru koşarak *yaşanmış* bir hayatın tam ortasıdır aslında bu.

Dayı Ahmet Ağa İlkokulu ile Robert Koleji arasında uzanan bir hayat. Batı'dan okuyup, halk edebiyatından bilen bir şair. İkili gerilim hattında kendini arayan bir adamın hikâyesi değil ama bu. Çünkü Ülkü Tamer için Antep, hiçbir zaman folklorik bir güzellik olarak değil, her daim dünyayı anlamak için bir merkez üssü işleviyle karşılık bulmuş bir "kök"tür. Şöyle anlatır bu şehri Tamer: "Gaziantep benim için sadece doğup büyüdüğüm bir kent değil. Beni oluşturan en önemli ögelerden biri. Annem, babam, ninem gibi. Ben yine onların çocukları olsaydım, ama bir başka yerde doğup büyüseydim, içimdeki birtakım zenginlikler olmayacaktı sanki. Antep'e ne zaman gitsem, o zenginlikleri yeniden yaşıyorum. Belki yok olup gitti çoğu. Ama içimde bir yerlere o zenginlikleri define gibi gömmüşüm. Onları yeniden çıkarıp keşfetme olanağını sağlıyor Antep yolculukları. Jorge Amado'nun sık sık tekrarladığım bir sözü var: 'İnsanın anayurdu çocukluğudur.' Bugün ben de anayurdumdayım."

Beyond Alleben

While explaining that he was approaching the city on one of his return trips to Antep, he used these words, "Antep would be seen as the most beautiful picture of the world when the hill is passed," take us on a long journey about the expanding meanings of passionately loving home in the context of belonging. Here, the return will tell the story of returning not only to the city/home but also to its own reality, to a "self" that will be positioned between the father's hearth and the mother's lap. This is the story of a child who wanted to cool off in the waters of Alleben. Actually, this is the middle of a life *lived* by playing with Bico, their cat eating *künefe*, drinking licorice sherbet at the feast place, listening to endless tales from his mother, and running towards the door of Asri Cinema during summer holidays.

It is a life between Dayı Ahmet Ağa Primary School and Robert College. A poet who read from the West and knew folk literature. But this is not the story of a man looking for himself in a double tension line. Because for Ülkü Tamer, Antep wasn't a folkloric beauty, but a "root" that had always been responded to as an epicentre for understanding the world. Tamer described this city as, "Gaziantep is not just a city where I was born and raised for me. It is one of the most important elements that make me up. Like my mother, father, grandmother. If I were their children again, but if I were born and raised elsewhere, I wouldn't have the substantiality I had. Whenever I go to Antep, I relive that substantiality. Maybe most of it vanished. But I buried it somewhere in me like a treasure. Antep journeys provide the opportunity to take it out and discover it again. Jorge Amado said once something that I repeat often: 'The motherland of man is his childhood.' Today, I am at my motherland."

“Gaziantep benim için sadece doğup büyüdüğüm bir kent değil. Beni oluşturan en önemli ögelerden biri. Annem, babam, ninem gibi.”

“Gaziantep is not just a city where I was born and raised for me. It is one of the most important elements that make me up. Like my mother, father, grandmother.”

BİR ŞEHRİ TANIMAYA NEREDEN BAŞLANIR?

WHERE SHALL WE START TO KNOW A CITY?

EMİN GÜRDAMUR (Yazar)

Bir şehre herkes aynı kapıdan girmez. Şehirlerin herkesi kucaklamak için başka kapıları vardır. O yüzden bir şehri tanımaya, herkesi içine alacak bir kapıdan başlamanın zor olduğu kanaatindeyim. İnsanlarla şehirlerarasında, insanlarla çocuklukları arasındakine benzeyen, karmaşık, dokunaklı bir ilişki vardır. Bunu şehirlere dair kendi deneyimlerimizden biliriz. Mesela bazı mekânlar, biz onları unutsak da bizi asla unutmazlar. Değişerek, dönüşerek, başka biçim ve suretler kazanarak ama bir şekilde kendilerini var ederek bizimle yaşamaya devam ederler.

Yıllarca yaşadığımız bir sokak, hayatımıza sonradan giren bütün sokakları etkiler. Nasıl mı? Bazen benzeyerek, bazen hiç benzemeyerek, bazen göz kırparak, bazen dudak bükerek. Sanırım insan bilinci, yol boyunca mekânlara küçük ilmekler atıyor. Hatıralar, bu ilmekler arasındaki karmaşık ilişkilerden besleniyor. Bugün yaşadığımız evle aramızdaki ilişki, eskiden yaşadığımız evlerle kurduğumuz bağlardan çok da bağımsız değil. Muhayyile, belki de tozumanın en yaygın ve meşru olduğu alan. Hatıralar arasında sınır, ölçü, aidiyet, mahremiyet yok; her şey daima birbiriyle sarmaş dolaş. Bugün aklımıza gelen herhangi bir düşüncenin, yol boyu başka hangi düşüncelerle düşüp kalktığını bilemiyoruz. Şimdi bütün bunları göz önünde bulundurarak "İlk gençlik yıllarımın geçtiği Samsun'u tanımaya acaba nereden başladım?" sorusunun izini sürmek istiyorum.

Samsun'u tanımaya bir turist, Çakallı civarındaki menemencilerden; resmî konuklar, Bandırma Gemisi müzesinden; meraklısı, devasa Amazon heykelinden ya da Etnografya müzesinden başlayabilir. Ama gerçek anlamda insanın şehre girişi zannımca böyle olmaz. Şehrin sizi ağırlaması apansız olur, birdenbire. Hiç beklemediğiniz yerde ve zamanda. Bunu çoğu kez insanın kendisi belirleyemez. Zaten insan neyi belirleyebilir ki?

Köşeyi dönünce ansızın karşınıza çıkan eski bir konak, dolmuştaki şarkıya kapılmanıza ve inmeniz gereken yeri

Everybody doesn't enter a city through the same gate. Cities have different doors to embrace everyone. That's why I think it is difficult to get to know a city from a gate that encompasses everyone. There is a complex, touching relationship between people and cities, similar to that between people and their childhood. We know this from our own experiences with cities. For example, some places never forget us even if we forget them. They continue to live with us by changing, transforming, acquiring other images and forms but somehow generating themselves.

A street we lived in for years affects all the streets that come into our lives later. How? By resembling sometimes, not resembling at all sometimes, blinking sometimes, making a face sometimes. I think human consciousness, makes small knots on spaces along the way. The memories are fed by the complex relationships between these knots. The relationship between us and the house we live in today is not so independent from the bounds we have established with the houses we used to live in. Imagination may be the only place going nuts is the most common and legitimate. There is no border, measure, belonging or privacy between memories; everything is always intertwined with each other. Today, we don't know that thought coming to our mind came through what other thoughts. Now, considering all these I would like to follow the question, "Where did I start to get to know Samsun where I spent my first flush of youth?"

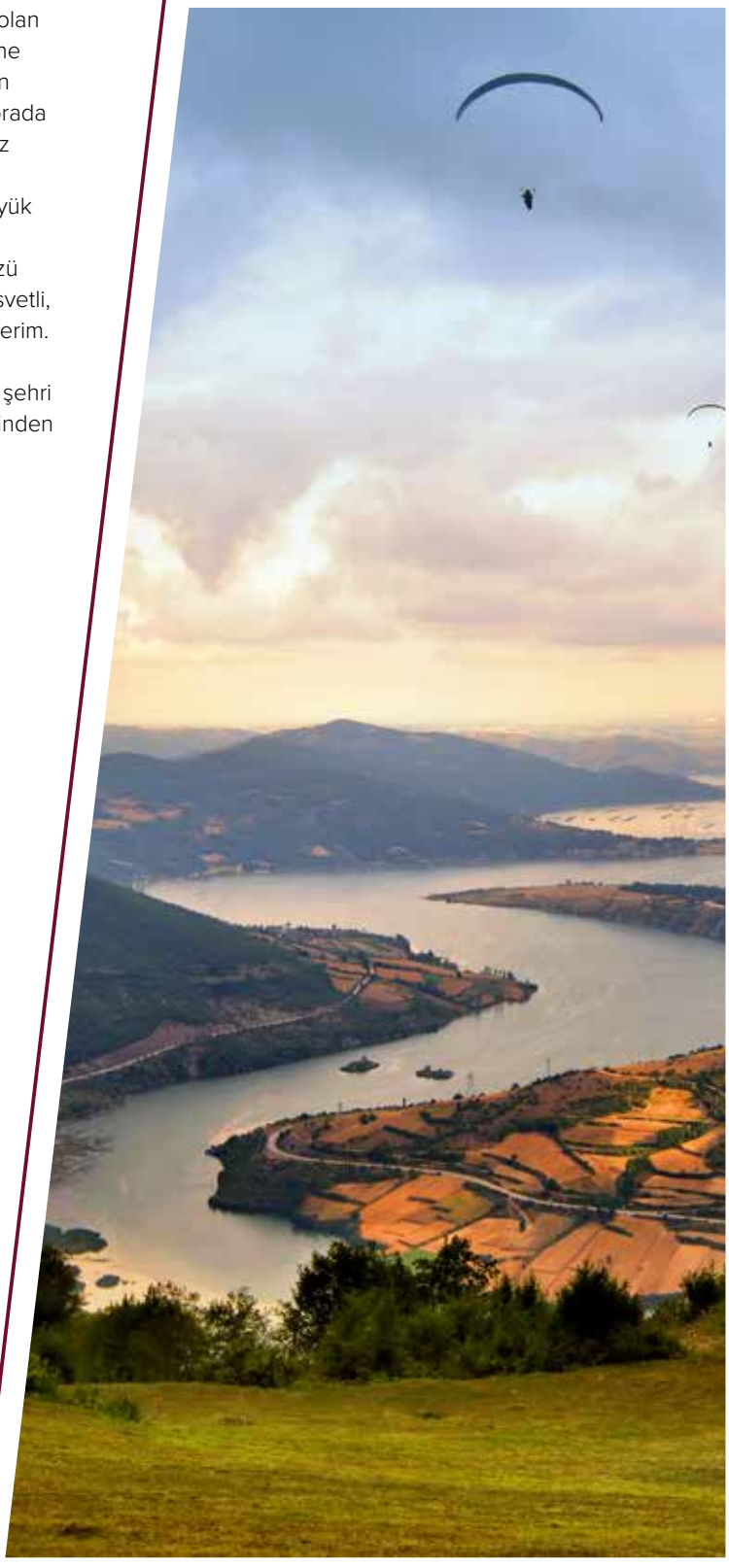
A tourist can start to get to know Samsun from *menemen* (spicy Turkish omelet) places around Çakallı; official visitors from Bandırma Ship Museum, it is enthusiasts from the Amazon Statue, or Ethnography Museum. However, entering a city in real meaning wouldn't be so. Being hosted by a city happens suddenly. At a moment and place, you expected the least. The person mostly cannot determine that. What can a person really determine anyway? An old mansion that suddenly appears when you turn the corner, lyrics of Cemal Safi which makes

kaçırmanıza sebep olan Cemal Safi sözleri, göğsünüze dolan iyot kokusu bir bakmışsınız şehrin sizdeki yegâne imgesine dönüşmüştür. Kim ne derse desin bu imge sizin için şehrin mukaddimesidir artık. Şehre sonradan gelmiş olmanızla orada doğmanız vaziyeti değiştirmez; şehre giriş kapınızı asla siz seçemezsiniz. Hele de Samsun gibi insan, kültür ve iklim bakımından bütün Karadeniz'in birlikte yoğrulduğu bir büyük şehirden bahsediyorsak açık söyleyeyim insan her şeye hazırlıklı olmalıdır. Söz gelimi pırıl pırıl bir yaz günü gökyüzü var gücüyle üzerinize yağmur boca edebilir. Günlerce kasvetli, nemli gözlerle size bakabilir. Sakın bunu kişisel almayın derim. Neticede burası Karadeniz. *Islak Kentin İnsanları* diye bir romana konu olmuşluğu bile var. Bu sebeple belki birileri şehri tanıtmaya yağmurlardan, bereketli ovalardan, kuş cennetinden başlayabilir ki bu hiç de fena fikir olmazdı doğrusu.

Yıllarca yaşadığımız bir sokak, hayatımıza sonradan giren bütün sokakları etkiler.

A street we lived in for years affects all the streets that come into our lives later.

you get lost in the song played in the minibus and miss the stop you would take, the iodine smell filling your chest have turned into the only image of the city for you. Whatever anyone says, this image is now the prize of the city for you. The situation does not change if you came to the city later and were born there; you can never choose your gate to the city. Especially if we are talking about a big city like Samsun where the whole Black Sea is kneaded together in terms of people, culture, and climate, let me be clear, one should be prepared for everything. For example, on a bright summer day, the sky may pour rain on you with all its might. It can look at you with gloomy, moist eyes for days. I say don't take this personally. After all, this is is the Black Sea. It has been the subject of a novel called *The People of Wet City.* For this reason, maybe someone could start promoting the city from the rains, fertile plains, and bird paradise, which would not be a bad idea.

İnsanlar gibi şehirleri de tanırken geçmişlerine dikkat kesilenlere saygı duymalıyız. Bu yaygın bir giriş denemesidir. Bakırcılar Yokuşu'nda mesleğin son temsilcisi bir demirciyi ziyaret edip onun gençlerden yakınmasını dinlemek sizde bir imgeyi uykusundan uyandırmayabilir ama Birinci Dünya Savaşı'nın işgal günlerinde iki hasırla bir çömleği sırtlanıp Rize'den, Trabzon'dan, Giresun'dan aç biilaç Samsun'a gelen, sığınan on binlerce insanın hikâyesi hakkında azıcık fikir sahibiyseniz o yılların en meşhur çarşılarından birinin şimdilerde oldukça ıssız da olsa yerinde durduğunu görerek heyecanlanabilirsiniz. Nedendir bilmem, o yokuşta Hasan İzzettin Dinamo'nun Samsun'da geçen *Savaş ve Açlar* romanındaki sefaletin hayaletini görürüm biraz. Şehrin insandaki imgesi böyle bir şeydir işte.

Yok eğer şehre giriş şansınızı simitle veya pideyle değil de mis gibi bir deniz kokusuyla deneyecekseniz sahile koşun derim. Batı Park olsun, Atakum olsun elbette sizi denizle doyasıya buluşturacaktır. Ama denizle arasına giren otoyola inat şehrin gönlünü almak için sonradan boynuna takılan Samsun Sahil Yolu'nun yerini bilmem başkası tutar mı? Sizi delişmen bir rehber gibi şehrin bir ucundan öbür ucuna gezdirip yoracağımı sanmayın. Neticede bir giriş kapısı arıyoruz, değil mi? Bakarsınız, Bulvar'ın üstündeki çarpık ama hayat dolu sokaklar değil de o sokaklarda görünmez bir pikaptan kesintisiz çalan bir Yıldıray Çınar kırkbeşliği tutar size kapı olur. Olur vallahi, niye olmasın?

As we get to know cities, like people, we must respect those who have paid attention to their past. This is a common opening attempt. Visiting a blacksmith who is the last representative of the profession in Blacksmiths Slope and listening to his complaint from young people may not wake an image of you from his sleep, but during the occupation days of the First World War, you can take two mats and a pot and go from Rize, Trabzon, Giresun to Samsun. If you have a little idea about the story of tens of thousands of people who came and took shelter, you can get excited by seeing that one of the most famous bazaars of those years is now standing in its place, albeit quite desolate. I don't know why on that slope I see the ghost of poverty in Hasan İzzettin Dinamo's novel *War and the Hunger* set in Samsun. Such is the image of the city in the human.

But if you are going to take your chance to enter the city not with bagels or pita, but with a delicious sea smell, I say run to the beach. Whether it is Batı Park or Atakum, it will bring you together with the sea. But can something else replace the Samsun Coastal Road, which was later attached to the neck to capture the heart of the city, despite the highway that went in between it and the sea? Do not think that I will drive you from one end of the city to the other like a mad guide. We're looking for an entrance gate, right? Maybe not the crooked but lively streets on the Boulevard, but a Yıldıray Çınar record playing in those streets from an invisible turntable will be your

Ne demiştik, şehirler insana ansızın dokunur. O küçücük dokunuşlar koca bir şehri belleğinizde yeniden kuruverir de siz şehre o dokunuşun kapısından girersiniz. Tabii bana bugünün cıvıltılı hayatı gerek diyorsanız kendinizi Çiftlik Caddesi'nin o hep kalabalık ama hep sakin akışına kaptırın ve yorulmaktan da asla korkmayın derim. Yolun sonunda gümrah ağaçlarıyla hayli zaman âşıkların buluşma mekânı olan Gazi Park sizi bekleyecektir. Ama şunu da söyleyeyim. Site Cami altındaki çay bahçelerinden birinde oturup gazete okumadıysanız, akşama doğru Mecidiye Çarşısı'nı arşınlarken Cümbüş Hasan'a denk gelmediyseniz ve onun sokağı bir uçtan bir uca dolduran sesinden Orhan Baba'nın "Batarken Ufuktan Bir Akşam Güneşi" şarkısını dinlemediyseniz Samsun'la henüz layıkıyla tanışmadınız, giriş kapılarının hepsini çalmadınız demektir.

Eğer yazın nemli bir taarruzu altındaysanız ve 56'larda sizi kaldırım boyu selamlayan oya ağaçları gözünüze fazla nahif göründüyse hiç tereddüt etmeden ara sokaklara sapın derim. Orada sizi modern rekreasyon mantığının aksine mahalle doğallığı içinde kaldırımlara serpiştirilmiş karayemiş ağaçları karşılayacaktır. Kuru bir dekordan söz etmiyorum. Ağacın dalını bükerek salkım salkım yiyebileceğiniz mayhoş bir yemişten bahsediyorum. O kısacık zaman diliminde, şairin, "taflan çiğnemekle güzelleşen çocuklar" dediği türden bir saflığa ve imgeye erişebilirsiniz belki de.

Kim bilir?

gate. Well, why not? As we said, cities touch people suddenly. Those tiny touches re-establish a city in your memory, and you enter the city through that touch. Of course, if you say that you need today's lively life, I would say let yourself be caught up in the always crowded but always calm flow of Çiftlik Street and never be afraid to get tired. At the end of the road, Gazi Park, which is the meeting place of lovers for a long time, will wait for you. But let me also say this. If you haven't sat in one of the tea gardens under the Site Mosque and read your newspaper, if you haven't come across Cümbüş Hasan while walking around the Mecidiye Bazaar towards the evening, and if you haven't listened to Orhan Baba's song "the Evening Sun from the Horizon at Dusk" from his voice filling the street; it means you haven't met Samsun yet, you haven't knocked all the entrance gates.

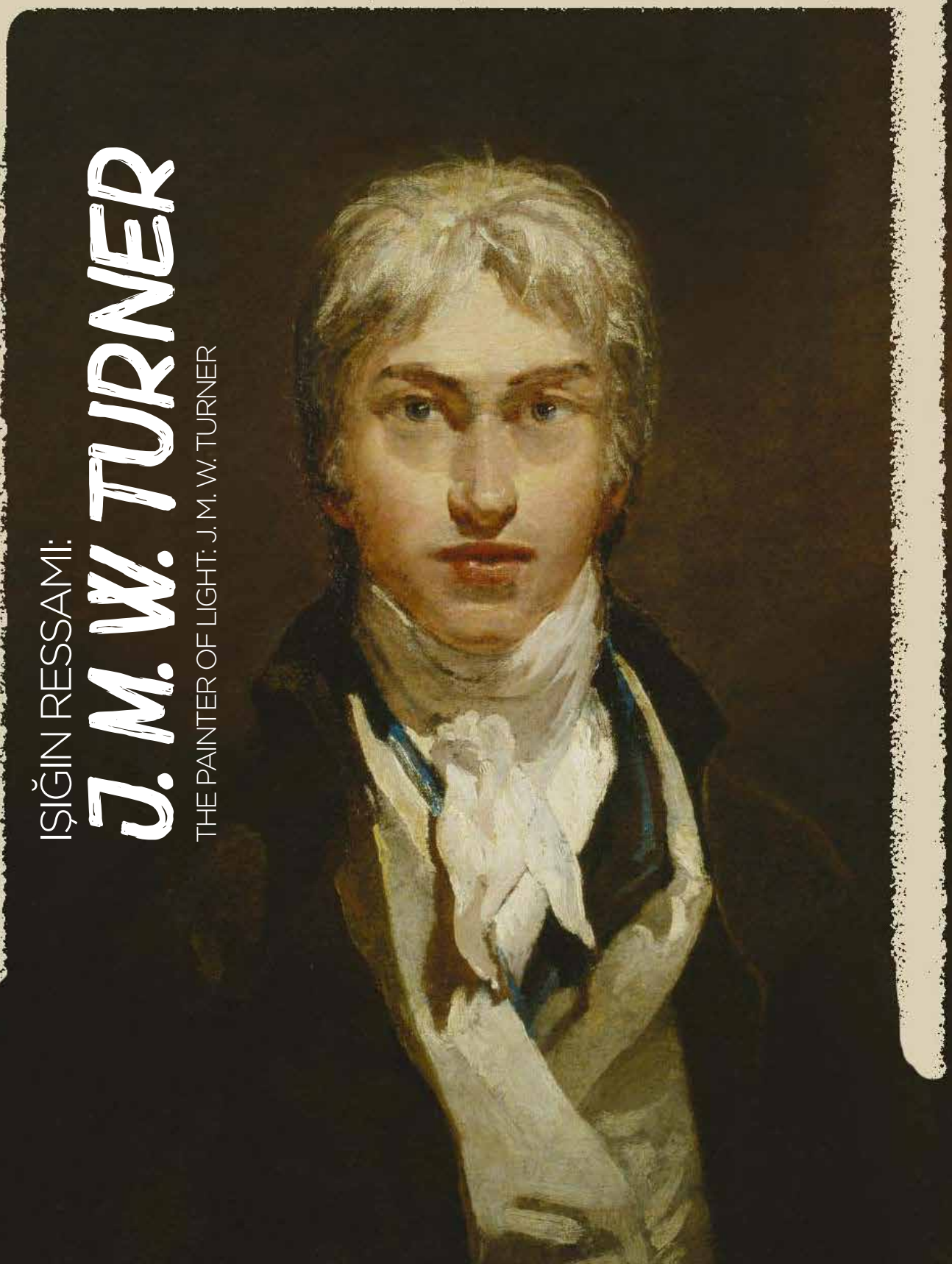
If you are under the attack of humidity in the summer and the lace trees that greet you along the sidewalk in the 56s seem too lean to you, I would say without hesitation take the side streets. Contrary to the modern recreation logic, you will be greeted by the blackberry trees scattered on the pavements in the naturalness of the neighbourhood. I am not talking about a plain décor. I'm talking about a tart nut that you can eat bunches by bending the branch of the tree. In that short period, perhaps you can achieve the kind of purity and image that the poet called, "children who become beautiful eating cherry laurel." Who knows?

IŞIĞIN RESSAMI: J. M. W. TURNER

THE PAINTER OF LIGHT: J. M. W. TURNER

CELINE SYMBIOSIS

Batı sanatının en özgün ve en yaratıcı isimlerinden biri olan Turner, geleneksel sanat akımlarından bağımsız kalmayı başarabilen nadir sanatçılardan biriydi. Benzersiz üslubu ona "Işığın Ressamı" unvanını kazandırmıştır.

İlk Yıllar

Joseph Mallord William Turner, 14 Mayıs 1775'te Londra'da dünyaya gelir. Babası Wiliam Gay Turner berber ve perukçu, annesi Mary Marshall ise orta sınıftan bir aileden gelen ev hanımıdır. Kız kardeşinin ani ölümünün ardından dayısı Joseph Marshall'ın yanına New Brentford'a gönderilen Turner, John White'ın okuluna kayıt olur. 1786'da Margaret'de başka bir akrabasının yanında yaşarken, eserlerinin ilk örnekleri olan topografya görünümlerini resimlemeye başlar. Mimari ayrıntı ve perspektif konusunda giderek daha yetkin hâle gelen Turner, 1789'da Thomas Hardwick (1752-1829) ve ünlü topografyacı Thomas Malton Jr.'ın (1748-1804) yanında asistan olarak çalışmaya başlar. 1790'da, henüz 14 yaşındayken dönemin egemen sanat kurumu olan Kraliyet Akademisi'ne (Royal Academy) kabul edilir.

One of the most unusual and creative names in Western art, Turner was one of the rare artists who managed to stay independent from traditional art movements. His unique style earned him the title of "Painter of Light."

Early Years

Joseph Mallord William Turner was born on May 14, 1775, in London. His father, Wiliam Gay Turner, was a barber and wig maker, and his mother, Mary Marshall, was a housewife from a middle-class family. After the sudden death of his sister, Turner was sent to New Brentford with his uncle Joseph Marshall and enrolled in John White's school. While living with another relative in Margaret in 1786, he began to illustrate topographic views, the first examples of his works. Increasingly proficient in architectural detail and perspective, Turner began working as an assistant with Thomas Hardwick (1752-1829) and renowned topographer Thomas Malton Jr. (1748-1804) in 1789. In 1790, when he was only 14 years old, he was accepted to the Royal Academy, the dominant art institution of the time. From the mid-1790s, he had begun to follow the routine he followed

Başpiskoposun Sarayının Bir Görünümü, Lambeth (View of the Archbishop's Palace, Lambeth), 1790

Bu resim, Turner'ın Kraliyet Akademisi'nde sergilenen ilk suluboya resmiydi. Mimariye çok erken yaşta ilgi göstermesine rağmen hocalarının isteğiyle resme odaklanan Turner, farklı yaklaşımlar deneyerek üslubunu geliştirir. Akademide eğitim gördüğü sırada bir yandan asit oyma ve gravür sanatlarıyla da ilgilenmeye başlar.

This painting was Turner's first water-colour painting to be exhibited at the Royal Academy. Although he showed interest in architecture at a very early age, Turner focused on painting at the request of his teachers and developed his style by experimenting with different approaches. While studying at the academy, he also became interested in etching and engraving.

1790'ların ortalarından itibaren hayatının büyük bir bölümünde sürdürdüğü rutinini uygulamaya başlayan Turner, yaz aylarında Avrupa'yı seyahat ederek, kış aylarında İngiltere'de sonraki yılın sergileri için stüdyosunda çalışmalarına devam eder. 1794 yılında Akademi'ye sunduğu çalışmaların gazetelerde yer almasıyla nüfuzlu ve varlıklı hamilerden yeni siparişler almaya başlar.

for most of his life; travelling throughout Europe during the summer months and continuing to work in his studio for the following year's exhibitions in England during the winter months. In 1794, when the works he submitted to the Academy took place in the newspapers, he began to receive new orders from influential and wealthy patrons.

Denizde Balıkçılar (Fishermen at Sea), 1796

Deniz resimleri Turner'ın kariyerinin ilerleyen yıllarında önemli bir role sahiptir. Yağlıboya resme geç başlamasına rağmen teknikte çabucak ustalaşmış, çok geçmeden yağlıboya siparişler almaya başlamıştır.

Marine paintings had an important role in the later years of Turner's career. Although he started painting oil late, he quickly mastered the technique and soon began to receive oil orders.

Kraliyet Akademisi

Turner, Kraliyet Akademisi'ne öğrenci olarak kabul edilmesinden 10 yıl sonra, 1799'un sonunda resmi olarak -izin verilen en küçük yaşta Kraliyet Akademisi yardımcı üyeliğine seçilir. Akademi üyesi olduktan sonra büyük boy resimler sipariş alacağı için uygun bir atölyeye geçer. Nüfuzlu müşterilerinin övgüleriyle ve doğru zamanlamayla 1802 yılında Akademi'ye tam üye olarak seçilerek akademisyen olur. Bu dönem doğayı yalnızca coğrafi özellikleriyle değil, ruhuyla betimlemek için renk ve biçim denemelerine başlayan Turner, Akademi'nin ve basının tutucu üyelerinin aleyhte yorumlarına maruz kalır. Yaşanan tartışmalar sonucu 1803 yılında kendi galerisini açarak, çalışmalarını burada sergilemeye başlar.

Royal Academy

After he became a member of the Academy, he moved to a suitable workshop, as large size paintings would be ordered. He became an academician by being elected as a full member of the Academy in 1802 with the praise of his influential customers and with the right timing. In this period, Turner, who started to experiment with colour and form to describe nature not only with its geographical features but with its spirit, was exposed to negative comments by the conservative members of the Academy and the press. As a result of the discussions, he opened his own gallery in 1803 and started to exhibit his works here.

Fırtınada Hollanda Tekneleri (Dutch Boats in a Gale), 1801

19. yüzyıla Akademi üyesi olarak başlayan Turner, ilk büyük siparişini Bridgewater Dükü'nden alır. Yakaladıkları balıkları tekneye çekmeye çalışan balıkçıları betimlediği bu resim, klasik resimlere yönelik ilgisinin de bir göstergesiydi.

Beginning in the 19th century as a member of the Academy, Turner receives his first major order from the Duke of Bridgewater. This painting, in which he depicted fishermen trying to draw the fish they caught to the boat, was also an indication of his interest in classical paintings.

Turner, Akademi üyeliğini takip eden aylarda büyük ustaların eserlerini incelemek için Fransa'ya yelken açtı. Kötü bir deniz yolculuğu ardından Calais'e vardığında batma tehlikesindeki gemi limana yaklaşamayınca küçük bir tekneyle karaya indi. Yaşadığı talihsizliği geçirdiği eskiz defterinden yardım alarak oluşturduğu bu resim basın tarafından eleştiri yağmuruna tutuldu.

In the months following his membership in the Academy, Turner sailed to France to study the masterpieces of great masters. When he arrived in Calais after a bad cruise, the ship in danger of sinking couldn't approach the harbour so landed by a small boat. This picture, which he created with the help of the sketchbook in which he drew that misfortune happened to him, was harshly criticised by the press.

Calais Limanı (Calais Pier), 1803

Kar Fırtınası: Hannibal ve Ordusu Alpleri Geçiyor
(Snow Storm: Hannibal and his Army Crossing the Alps), 1812

Turner, manzara resminin en az tarihsel resim kadar itibar görmesini sağlamak için "yücelik estetiğini" kullanmıştı. Bu yüceliği siyasal bağlamda uyguladığı ilk örneklerinden biri olan bu resimde, sonraki birçok çalışmasında önemli bir motif olan girdabı da kullanmıştır.

Turner used "the aesthetic of the sublime" to make landscape painting at least as respected as historical painting. In this painting, which is one of the first examples of this sublime in the political context, he also used the vortex, which is an important motif in many of his later works.

Sanatsal Miras

1827'de babasının ölümü ardından kalbiyle ilgili rahatsızlıklar yaşamaya başlayan Turner, sanatsal mirasını konusunda endişe duyarak vasiyetini hazırlamaya karar verdi. Manzara resmi kürsüsü kurulması ve iki yılda bir verilecek Turner madalyası karşılığında mirasının büyük bir bölümünü Kraliyet Akademisi'ne bağışladı. 1920'lerin sonunda aristokrat hamilerinden sonuncusunu kaybetmesine rağmen eserlerinin tüccar sınıfınca ilgi görmesi sayesinde renk denemelerini sürdürebileceği yeni hamiler buldu. 1830'larda ticari kaygılarla eski moda olan tarihi ve klasik konularda eserler üretmeye devam ederken, aynı zamanda çağdaş konularla da ilgilendi.

Yaşamının sonlarına doğru öldüğünde tamamlanmadan kalacak birçok resme başladı. Kötüleşen sağlığı ve ilerleyen yaşına rağmen Akademi sergilerine çalışmalarını göndermeye devam etti. Yetişkinlik hayatının büyük bir kısmını hastalıklara geçiren Turner, 1851'de iyice zayıf düşerek 19 Aralık sabahı hayatını kaybetti.

Artistic Heritage

After the death of his father in 1827, Turner began to suffer from heart problems, worried about his artistic legacy, and decided to prepare his will. He donated much of his legacy to the Royal Academy in exchange for the establishment of Professorship of Landscape Painting and giving a Turner's Medal every two years. Although he lost the last of his aristocratic patrons in the late 1920s, he found new patrons with whom he could continue his colour experiments thanks to the interest in his works of the merchant class. While continuing to produce works on historical and classical subjects that were old-fashioned with commercial concerns in the 1830s, he also dealt with contemporary subjects.

Towards the end of his life, he began many paintings that would remain incomplete when he died. Despite his deteriorating health and advancing age, he continued to send his work to the Academy exhibitions. Turner, who spent most of his adult life with diseases, fell very weak in 1851 and died on the morning of December 19.

Savaşçı Temeraire
(The Fighting Temeraire), 1838

Turner'ın resimlerinden en ünlüsü olan bu çalışma, ölümüne kadar himayesinde kaldı. Fransız ismine rağmen bir İngiliz Savaş gemisi olan Temeraire, verdiği önemli hizmetlerden sonra merasimle parçalanmak üzere son yerine çekilmişti.

In this painting, which is one of the first examples of the sublime in the political context, he used the vortex, an important motif in his work. Turner had this painting, his most famous work, until his death. Despite its French name, Temeraire, a British Battleship, was withdrawn to its final location after its important services.

Köle Gemisi, John Ruskin tarafından Turner'ın olgunluk döneminin başyapıtı olarak değerlendirilmiştir. Köle ticaretine karşı çıkan Turner, bu eserinde, ayaklanmaları nedeniyle elleri ve ayakları prangalı bir şekilde denize atılan yüz otuz iki köleyi resimlemiştir.

The Slave Ship was considered by John Ruskin as the masterpiece of Turner's maturity period. In this work, Turner, who was against the slave trade, depicted one hundred and thirty-two slaves thrown into the sea with their hands and feet in shackles due to their rebellion.

Köle Gemisi (The Slave Ship), 1840

LATİN AMERİKA'NIN DAYANIŞMA SEMBOLÜ: WIPHALA

THE SYMBOL OF SOLIDARITY OF INDIGENOUS PEOPLES IN LATIN AMERICA: WIPHALA

ÖMER MUSA TARGAL

Wiphala, And Dağları bölgesi halklarının felsefesi ve dünya görüşünün bir ifadesi. Bu bayrak, bilgeliğin bir sembolü olarak günümüze kadar ulaşmış bir miras. Wiphala, yeryüzündeki insanların bir arada yaşaması, birliği ve daha iyi bir hayata sahip olması arzusunun bir temsili.

Wiphala bayrağının kökeni hakkında çeşitli teoriler bulunuyor. Bazı araştırmacılar "wiphala"nın Aymara halkından geldiğini iddia ederken, bazıları ise bu kökeni İnka halkına dayandırıyor. Latin Amerika'da "wiphala" bayrağını kullanan yerli halklar şunlar: Collasuyu, Chinhasuyu, Antisuyu ve Cuntisuyu. "Suyu" kelimesi de "bölge" anlamına geliyor. Aymara-Qhishwa kültürüne ait bu etnik gruplar Bolivya, Peru, Ekvador, Şili, Kolombiya ve Arjantin topraklarında yaşıyor.

Wiphay kelimesi "zaferin sesi" anlamına geliyor. Lapx-lapx kelimesi ise rüzgârın sesini yansıtan bir ikileme. Bu ses "akmak" anlamına gelen "laphaqi" kelimesini doğurur. Her iki kavram birleştiğinde ortaya "wiphala" kelimesi çıkar.

Wiphala bayrağının tasarımının güneş ışınlarının dağılımından, yani güneş ışınlarının gökkuşağı olarak algıladığımız yedi farklı

Wiphala is an expression of the philosophy and worldview of the peoples of the Andes Mountains. This flag is a legacy that has survived as a symbol of wisdom. Wiphala is a representation of the desire for people on earth to live together, unity, and have a better life.

There are various theories about the origin of the Wiphala flag. Some researchers claim that "wiphala" came from the Aymara people, while others attribute its origin to the Inca people. The indigenous peoples using the "wiphala" flag in Latin America are Collasuyu, Chinhasuyu, Antisuyu, and Cuntisuyu. "Suyu" means "region." These ethnic groups belonging to the Aymara-Qhishwa culture live in Bolivia, Peru, Ecuador, Chile, Colombia, and Argentina.

Wiphay means "sound of victory." And the word lapx-lapx is a reduplication and echoic word of the sound of the wind. This sound brings out the word "laphaqi" meaning "to flow." When both concepts are combined, the word "wiphala" emerges.

It is stated that the design of the Wiphala flag is due to the propagation of the sun's rays, that is, the refraction of them

renge kırılmasından kaynakladığı belirtiliyor. Beyaz çapraz seri, farklı ve zıt fakat birbirini tamamlayan uyumlu tarafların bir araya gelmesinden veya iki mekânın, Urinsaya (üst mekân) ve Aransaya'nın (alt mekân) buluşmasından oluşur. Bu ikilikten de Chacha-warmi, yani kelimenin tam anlamıyla bir evlilik ya da birliktelik ortaya çıkar. Yedi zıt renkten oluşan çeşitli çapraz diziler, yedi müzik notasının uyumuna benzer şekilde, aynı bölgedeki farklı halkların buluşmasını temsil eder. Wiphala'nın yedi çeşit orantılı renginin birliği, farklı halklar arasındaki uyumu temsil eden bir birlik ve eşitlik sembolüdür. Dört wiphala, çifter çifter kare biçiminde bir araya getirildiğinde, dev bir yıldız haritası ve aynı anda Chakana (Anda Dağları bölgesi halklarının kutsal simgesi) oluşturur. Beyaz kısım Pegasus takımyıldızını temsil eder ve bir şamanın transa girerek ruhlar dünyasıyla temas kurabileceği bir geçit oluşturur. Benzer şekilde dört bayrak birden bir önceki örnekte olduğu gibi

into seven different colours that we perceive as rainbows. The white diagonal line consists of the combination of different and opposite but complementary harmonious sides, or the meeting of two spaces, Urinsaya (the upper space) and Aransaya (the lower space). From this duality comes unity, the Chacha-warmi, literally marriage or togetherness. The various diagonal series of seven contrasting colours represent the meeting of the different peoples in the same territory, akin to the harmony of the seven musical notes. The union of seven equally-proportioned colours of the Wiphala is a symbol of unity and equality. When four wiphalas are put together, in a two-by-two square formation, they form a giant stellar map and Chakana (Sacred symbol of the peoples of the Anda Mountains region) simultaneously. The white part representing the constellation Pegasus and forming a portal through which a Shaman would contact the spirit world by

Wiphala'nın yedi çeşit orantılı renginin birliği, farklı halklar arasındaki uyumu temsil eden bir birlik ve eşitlik sembolüdür.

The union of seven equally-proportioned colours of the Wiphala is a symbol of unity and equality among different peoples.

üst üste konulduğunda, dünyanın hareketlerini güneşe göre doğrulamak ve kaydetmek için kullanılan astronomik ölçümlerin bir aracını oluşturan kozmik takvimi ifade eder.

Ayrıca bir diğer bir görüşe göre bayrağın üst kısmı güneş ışığı ve günü, bayrağın alt kısmı ise ay ve geceyi aydınlatan ay ışığını temsil eder. Beyaz renk, çapraz bir çizgi oluşturur. Alanın geri kalanı ise sarı, yeşil, turuncu, mavi, kırmızı ve eflatun renkli karelerden oluşur.

Bu arada bayrağın tasarımı bölgeye göre değişebiliyor. En uzun yedi kareden oluşan çapraz çizginin rengi, bayrağın 4 farklı bölgeden hangisini temsil ettiğini belirler. Collasuyu için beyaz, Cuntisuyu için sarı, Chinchasuyu için kırmızı ve Antisuyu için yeşil olur.

Kırmızı, yeryüzünü, And Dağları bölgesi insanını, kültürel ve entelektüel gelişimi sembolize eder. Turuncu, sosyal grupları, nesilden nesile aktarılan bilgiyi, gençliğin hem fiziksel hem de ruhsal güçlenişini, doğaya minnettar olmayı, verimliliğin getirdiği zenginliği temsil eder. Sarı, enerjiyi, gücü, yerlilerin kardeşliği ve dayanışmasını ifade eder. Yeşil umut, refah ve doğal kaynakları temsil eder. Uyumun rengi olan menekşe, kaynakların en iyi şekilde değerlendirilmesi ve yönetimi, And bölgesinin siyasi ideolojisi olan kendi kaderini tayin etme hakkını ifade eder. Mavi ise, kainatı, güneş sistemini, toplumların siyasi, ekonomik ve kültürel anlamda organize olmasını temsil eder.

going into a trance. Likewise, when four are joined together as previously described, this flag is an expression of the cosmic calendar which constitutes an instrument of astronomic and mathematical measurement.

Also, according to another view, the upper part of the flag represents sunlight and day, and the lower part of the flag represents the moon and moonlight illuminating night. White creates a diagonal line. The rest of the area consists of yellow, green, orange, blue, red, and violet coloured squares.

The design of the flag may differ according to the region. The colour of the diagonal line, consisting of the seven longest squares, determines which of the 4 different regions the flag represents. It is white for Collasuyu, yellow for Cuntisuyu, red for Chinchasuyu, and green for Antisuyu.

Red symbolizes the earth, the people of the Andes, cultural, and intellectual development. Orange represents social groups, knowledge passed down from generation to generation, both physical and spiritual empowerment of youth, being grateful to nature, and the wealth brought by productivity. Yellow signifies the energy, strength, brotherhood, and solidarity of the natives. Green represents hope, prosperity, and natural resources. Violet, the colour of harmony, expresses the right to self-determination, the political ideology of the Andean region, and the best utilization and management of resources. And blue represents the universe,

Wiphala'nın İnkalardan önce hüküm süren Tiwanaku medeniyetine sahip eski halkların bir sembolü olduğuna dair görüş de yapılan arkeolojik çalışmalara, dokumalara, seramik sanatı ürünlerine ve hatta bazı eski satranç türlerine dayanıyor.

Şu bir gerçek ki "wiphala" yıllardır tarımsal faaliyetlerde, resmi şenliklerde ve törenlerde kullanılıyor. Belki bin yıldan fazla süreden bu yana bölgedeki işgalcilere karşı direnişin sembolü. 1534'te İspanyollar Peru'nun Cusco şehrini istila ettiklerinde, gökkuşağının yedi rengini yansıtan bu bayrak da direnişçiler tarafından dalgalandırılır. Wiphala, zamanın yönetici seçkinleri tarafından da siyasi olarak yıkıcı olduğu iddia edilerek yasaklanır. Ama günümüzde bu bayrak bambaşka bir konuma ulaşır. Collasuyu wiphala bayrağı, bir Aymara kabilesi olan Colla'nın adını taşıdığı için Aymara halkı tarafından da kullanılır. Örneğin Bolivya Devlet Başkanlığı yapan Evo Morales de ki kendisi bir Aymara yerlisidir, Collasuyu "wiphala" bayrağını anayasadaki resmi bayrakla birlikte ülkenin ikinci resmi bayrağı olarak kabul edilmesini sağlar.

Latin Amerika sokaklarında yerel kültürün kutlandığı bir festival ya da yerli halkların haklarının savunulduğu bir gösteride hemen dikkat çeker bir wiphala. Bir dükkânın camında ya da misafirliğe gidilen bir evin duvarında asılıdır. Birlikte yaşamanın mümkün olduğuna bir çağrı ve özlemdir.

the solar system, and the political, economic, and cultural organization of societies.

The view that Wiphala was a symbol of ancient peoples with the Tiwanaku civilization that reigned before the Incas is also based on archaeological studies, textiles, ceramic art products, and even some ancient chess types.

It is a fact that "wiphala" has been used in agricultural activities, official festivals, and ceremonies for years. Perhaps, it's a symbol of resistance against invaders in the region for over a thousand years. When the Spanish invaded the Peruvian city of Cusco in 1534, this flag reflecting the seven colours of the rainbow was waved by the insurgents. Wiphala was also banned by the ruling elite of the time, claiming it was politically destructive. But today this flag reaches a completely different position. The Collasuyu wiphala flag is also used by the Aymara people as it bears the name of the Colla, an Aymara tribe. For example, Evo Morales, the president of Bolivia, is also an Aymara native and he ensured that the Collasuyu "wiphala" flag was accepted as the country's second official flag, along with the official flag in the constitution.

A wiphala immediately draws attention at a festival celebrating local culture on the streets of Latin America or at a show where the rights of indigenous peoples are advocated. It is hung on the window of a shop or on the wall of a house where guests go to visit. It is a call and a longing that coexistence is possible.

BEYOĞLU'NDAKİ İTALYA

Garibaldi Binası

ITALY IN BEYOĞLU
GARIBALDI BUILDING

Garibaldi orta salon
Fotoğraf: Muammer Yanmaz

SEDAT BORNOVALI

Beyoğlu'ndaki İtalyan izleri çok eskiye dayanıyor. Köprü ve Kule'de ismi yaşayan ve Galata yerleşiminin ismi bile muhtemelen Ceneviz kökenli. Nitekim çok kısa süre önce müze olarak ziyarete açılan Galata Kulesi'nde bu geçmişe işaret eden çok sayıda eser sergilenmekte.

Bugün İstanbul'da yaşayan İtalyan ailelerden muhtemelen hiçbirinin buradaki geçmişi Orta Çağ'a değin uzanmıyor ancak aradaki onlarca nesil boyunca bu kente bağlılık da azalmamış. Özellikle 19. yüzyılın ortasından itibaren sayısı on binlere varan İtalyan'ın Beyoğlu başta olmak üzere İstanbul'da yaşadığını, çalıştığını, ürettiğini ve İstanbul'a, bugün de bazen farkında olmadan önünden geçtiğimiz, hiç silinmeyecek izler bıraktığını gözlemliyoruz.

Italian traces in Beyoğlu are very old. Even the name of the Galata settlement, whose name lives in the Bridge and Tower, is probably of Genoese origin. As a matter of fact, in Galata Tower, which was opened to visitors as a museum very recently, many works that point to this past are exhibited.

Probably none of the Italian families living in İstanbul today date back to the Middle Ages, but their commitment to this city has not diminished for decades in between. Especially since the middle of the 19th century, we observe that tens of thousands of Italians lived, worked, and produced in İstanbul, especially Beyoğlu, and left their traces to İstanbul, which we sometimes pass by without realizing today.

İtalya birliğinin 1861 yılında kurulmasından hemen sonra, 1863 yılında İstanbul'daki İtalyanlardan 40 kişinin bir araya gelerek bir "işçi cemiyeti" kurduğu kayıtlara geçiyor. İtalya'nın ulusal kahramanı Giuseppe Garibaldi ise uzun yıllarını geçirdiği İstanbul'daki bu toplantıda bulunmasa da diğer üyelerce başkanlığa getirilmiş. Garibaldi'nin bu görevi kabul ettiğini ve dernekle irtibatı sürdürdüğünü hâlâ binadaki arşivde duran mektuplarından biliyoruz.

İlk günlerde toplantıların nerelerde yapıldığı kayıtlı değil ama belki de kahvehaneler gibi geçici mekânlarda veya mevcut başka derneklerin odalarından birinde misafir edilerek buluştular. Kısa süre zorunlu kaldıkları kiracılıktan kurtulup yine Beyoğlu'nda dernek merkezi olacak bir kata taşınmaları uzun sürmüyor ancak 20 yıl boyunca kendilerine ait bir binaları olmuyor.

Bugün Garibaldi'nin adıyla anılan bina ise 1885 yılında, derneğin maddi olanakları biraz rahatlayınca üç eski ahşap evin satın alınıp yıkılarak arsalarının birleştirilmesinin ardından inşa edilmiş. Evlerin sahipleri çok tanınmış isimler: Pastacı Lebon ailesi ile İstanbul Erkek Lisesi, Merkez Bankası ve Arkeoloji Müzesi'nin de mimarı olarak tanıdığımız İtalyan Alessandro Vallauri.

Ana salon, restorasyon sonrası
Fotoğraf: Ömer Arslan

Immediately after the establishment of the Italian union in 1861, it was recorded that in 1863, 40 Italians in İstanbul came together to establish a "workers' association." Giuseppe Garibaldi, the national hero of Italy, was elected president by the other members, although he didn't attend this meeting in İstanbul, where he spent many years. We know that Garibaldi accepted this task and maintained contact with the association from his letters, which are still in the archive in the building.

In the first days, it wasn't recorded where the meetings were held, but perhaps they met in temporary venues such as coffee houses or one of the rooms of other existing associations. It didn't take long for them to get rid of the tenancy they were obliged for a short time and move to a floor that would be the centre of the association in Beyoğlu, but they didn't have a building of their own for 20 years.

The building, which is named after Garibaldi today, was built in 1885 after the three old wooden houses were purchased, demolished and their plots were merged when the financial situation of the association got better a little. The owners of the houses were well-known people: the pastry maker Lebon family and Italian Alessandro Vallauri, whom we know as the architect of the Istanbul Boys' High School, the Central Bank, and the Archeology Museum.

Bugün Garibaldi'nin adıyla anılan bina ise 1885 yılında, derneğin maddi olanakları biraz rahatlayınca üç eski ahşap evin satın alınıp yıkılarak arsalarının birleştirilmesinin ardından inşa edilmiş.

The building, which is named after Garibaldi today, was built in 1885 after the three old wooden houses were purchased, demolished and their plots were merged when the financial situation of the association got better a little.

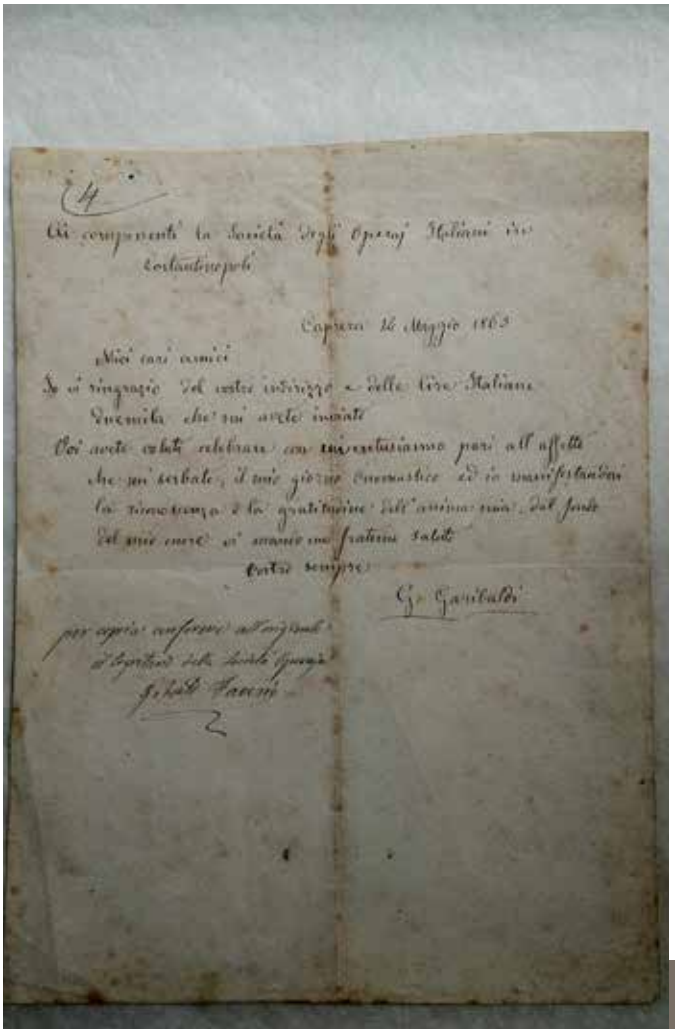

Restorasyon başlarken merdivenler

Vallauri dernek adına binanın yapım sürecini de yöneten üye olarak da karşımıza çıkıyor. Daha yapılır yapılmaz küçük gelmeye başlayan bina 1909 yılında büyütülerek bugünküne yakın bir görünüme ulaşıyor. Tadilatın başındaki isimlerden biri de çok tanıdık: Taksim Cumhuriyet Anıtı ile Ankara'daki Ziraat ve İş bankalarının da mimarı olan Giulio Mongeri. Aynı tarihte ne yazık ki kentin en görkemli salonlarından biri olan tiyatrosu yıkılarak yerine bugünkü yine çok güzel ama sade salon inşa edilmiş.

Vallauri appears as a member who also managed the construction process of the building on behalf of the association. The building, which became small as soon as it was built, was enlarged in 1909 and reached a view similar to today. One of the people at the beginning of the renovation is also very familiar: Giulio Mongeri, the architect of the Taksim Republic Monument and the Ziraat and İş banks in Ankara. At the same time, the theatre, which was one of the most magnificent halls of the city, was demolished and replaced by a very beautiful but simple hall, unfortunately.

Arşivdeki Garibaldi mektubu

Zaman geçtikçe İstanbul'da sayısı azalan İtalyanlar üye aidatlarıyla yapıyı bakımlı tutmakta zorlanınca, kütüphane ve tiyatro eskisi kadar cazibe uyandırmayınca zor günler başlamış. İtalyan Kültür Merkezi'nin açılması, İstanbul'daki bütün İtalyan vatandaşlarının tiyatro, konser ve kütüphane gibi hizmetlerden ücretsiz yararlanabilmesini sağlayınca, anlaşıldığı kadarıyla birçoğu bunlar için aidat alan bir derneğe üyeliğini yenilememiş. Yıllar geçtikçe derneğin az sayıdaki üyesi nostaljik buluşmalar düzenleseler de fazlasına güçleri yetmemiş.

As the number of Italians in İstanbul decreased as time passed, difficult days began when the library and theatre did not arouse as much attraction as before, and they had difficulty to keep it as good. When the opening of the Italian Cultural Center enabled all Italian citizens in İstanbul to benefit from services such as theatre, concert, and library free of charge, it seems that many of them didn't renew their membership in an association that received fees. Over the years, the few members of the association organized nostalgic meetings, but they could not afford more.

Uzun yıllar boyunca bu binada, balolar, toplantılar, düğünler, konserler, sergiler yapılmış ve yapı hem İstanbul'un İtalyanları hem de salonları kiralayarak kullanan diğer topluluklar için bir buluşma noktası niteliğinde kalmış. Binlerce kitaplık zengin kütüphanesinin kültür meraklılarını bir araya getiren birim olduğu da belirgin. 150 yıl boyunca yaptıkları tüm toplantıları, konuştukları tüm konuları da kaydettikleri defterler bugün yakın tarihin önemli tanıkları olarak aynı kütüphanede saklanıyor.

Derneğin aldığı ilk darbe kısa süreli de olsa Libya'daki Osmanlı İtalyan savaşı. Savaş sonrasında da kendi ülkesine dönen ve orada iş bulan, evlenen düzen kuran İtalyanlar'ın yalnızca bir kısmı dönüş yapmış. İtalya ile Osmanlı Birinci Dünya Savaşı'nda da karşı cephelerde olunca yine birçok İtalyan İstanbul'dan ayrılmış.

For many years, balls, meetings, weddings, concerts, exhibitions were held in this building, and the building remained a meeting point for both the Italians of İstanbul and other communities who rented the halls. It is also evident that the library of thousands of books is the unit that brings together culture enthusiasts. The notebooks in which they recorded all the meetings they held and all the topics they talked about for 150 years are kept in the same library as important witnesses of recent history.

The first blow taken by the association is the Ottoman-Italian war in Libya, albeit for a short time. After the war, only some Italians returned to their own country, found a job there, and set in their way. When Italy and the Ottoman Empire were on opposite fronts during the First World War, again many Italians left İstanbul.

2012 yılında Türkiye Seyahat Acentaları Birliği (TÜRSAB) sponsorluk vermeyi kararlaştırınca yapının kaderi değişti; hatta yeniden doğdu denilse de abartı olmaz. Önce basit bir müdahale hedeflenirken bir arkeolojik kazıyla başlayan çok kapsamlı bir restorasyon programı gerçekleştirildi.

Parsel içinde her nokta incelenirken ortaya çıkan İstanbul'un İmparator Konstantin tarafından yeniden kuruluşuyla aynı günlerden, M.S. 335'ten kalma mezar ise bu zorlu çalışmanın en büyük ödüllerinden biri oldu. İstanbul Arkeoloji Müzeleri'nin yönetiminde yapılan kazılarla on kadar mezara daha ulaşıldı ve C14 testleriyle buranın en az 200 yıl daha kullanılan bir geç Roma mezarlığı olduğu kanıtlandı.

Bizans döneminden itibaren 1900'lere kadar devam eden ve 700 yıllık bir döneme yayılan çanak çömlek varlığı da buluntuları iyice zenginleştirdi. Buluntular Müze deposunda ancak kısa süre içerisinde binada özel vitrinlerde teşhir edilmeleri planlanıyor. Mezarlardan bir tanesinin replikası ise bodrum katında bulunduğu yere kuruldu, ziyaretçilerce görülebiliyor.

Yapı kuruluş amacına uygun şekilde her türlü toplantı ve kültürel etkinlik için kullanılmakta, haftanın üç akşamı Devlet Tiyatroları yönetiminde Garibaldi Sahnesi adıyla hizmet vermekte.

In 2012, the Association of Turkish Travel Agents (TÜRSAB) has changed the fate of the building decided to give sponsorship, it won't be an exaggeration if we say it was reborn. While a simple intervention was aimed at first, but a very comprehensive restoration program was carried out, starting with an archaeological excavation.

The tomb, dating from the same days with the reestablishment of İstanbul by Emperor Constantine, which emerged while examining every point in the plot, was one of the biggest awards of this hard work. Ten more graves were reached through excavations carried out under the administration of the İstanbul Archeology Museums, and C14 tests proved that this place was a late Roman cemetery that was used for at least another 200 years.

The presence of pottery, which continued from the Byzantine period until the 1900s and spread over 700 years, also enriched the finds. The finds are planned to be displayed in the museum warehouse in special showcases in the building but in a short time. A replica of one of the tombs was installed in the basement where it is located, it can be seen by visitors.

The building is used for all kinds of meetings and cultural events in accordance with its establishment purpose and serves under the name of Garibaldi Stage under the direction of the State Theatres three nights a week.

Kazıdan çıkan eserler

Fotoğraflar: Şeyda Nur Uğur

Sirkeci

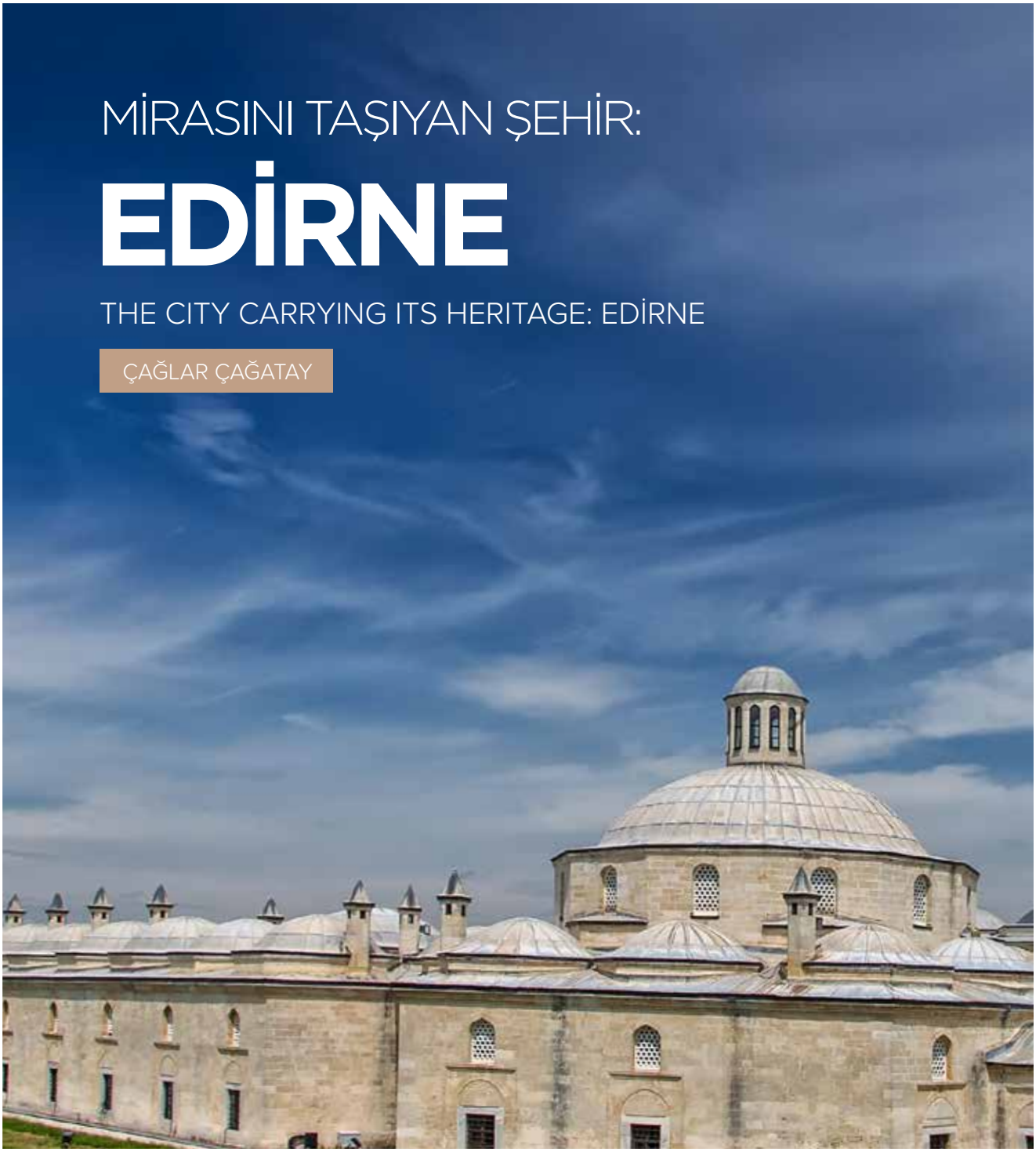
Üsküdar

Beyoğlu

Karaköy

MİRASINI TAŞIYAN ŞEHİR: EDİRNE

THE CITY CARRYING ITS HERITAGE: EDİRNE

ÇAĞLAR ÇAĞATAY

Selimiye Camii'nin dört köşesinde yer alan, her biri üç şerefeli minareleri, dünyanın görkemli mimari örneklerinden.

The minarets, each with three balconies, located at the four corners of the Selimiye Mosque, are among the magnificent architectural examples of the world.

Tarih boyunca pek çok medeniyete ev sahipliği ve Osmanlı İmparatorluğu'nun başkentliğini de yapan kadim şehir Edirne, eşsiz eserleri içinde barındırırken gezenleri kendine hayran bırakıyor. Edirne, görkemli camileri, kervansarayları, boylu boyunca uzanan köprüleri, doğası, dokusu ve sıcak insanları ile ülkemizin en güzel şehirlerden biri.

The ancient city Edirne, which has hosted many civilizations throughout history and was the capital of the Ottoman Empire, fascinates visitors while accommodating unique artifacts. Edirne is one of the most beautiful cities in our country with its magnificent mosques, caravanserais, bridges, nature, texture, and warm people.

Camiler Şehri Edirne

Kentteki ilk durağımız Edirne'nin her yerinden tüm ihtişamı ile görülebilen, dört zarif minaresi, muhteşem kubbesi ile eşsiz bir yapı olan Selimiye Camii. Dünya tarihinin ünlü mimarlarından birisi olan Mimar Sinan'ın ustalık eseri. Yapımına 2. Selim'in emri ile 1568'de başlanan caminin inşası binlerce kişinin yoğun çalışması ile yedi yıl sürerek 1575'de tamamlanmış. Osmanlı-Türk mimarisinin en önemli eseri Selimiye Camii'nin dört köşesinde yer alan, her biri üç şerefeli minareleri, dünyanın görkemli mimari örneklerinden. Minarelerin mimari açıdan en dikkat çekici yönü, mümkün olabilecek en ince şekilde tasarlanmaları ve her birinde birbirleriyle çakışmadan ayrı ayrı şerefelere ulaşan üçer merdivenin bulunması. Dış görünüşüyle de hayranlık uyandıran ancak asıl caminin içinden görkemi hissedilen kubbesi ise muhteşem. Caminin minber ve mihrabı mermer işçiliğinin şaheserleri arasında gösteriliyor. İznik'te imâl edilmiş çini süslemeleri de takdire şayan. Bu süslemelerde 101 farklı lale deseni kullanılmış.

The City of Mosques, Edirne

Our first stop in the city is Selimiye Mosque, a unique building with its four elegant minarets and magnificent dome, which can be seen from all over Edirne in all its glory. It is the masterpiece of Mimar Sinan, one of the famous architects of world history. The construction of the mosque, which was started in 1568 by the order of Selim II, was completed in 1575 with the intensive work of thousands of people. The minarets, each with three balconies, located at the four corners of the Selimiye Mosque, the most important work of Ottoman-Turkish architecture, are among the magnificent architectural examples of the world. The most striking aspect of the minarets in terms of architecture is that they are designed in the finest possible way and each of them has three stairs that reach separate balconies without overlapping each other. The dome, which is admired with its exterior but its magnificence can be felt inside, is spectacular. The pulpit and mihrab of the mosque are among the masterpieces of marble work. The tile decorations made in İznik are also admirable. 101 different tulip patterns were used in these ornaments.

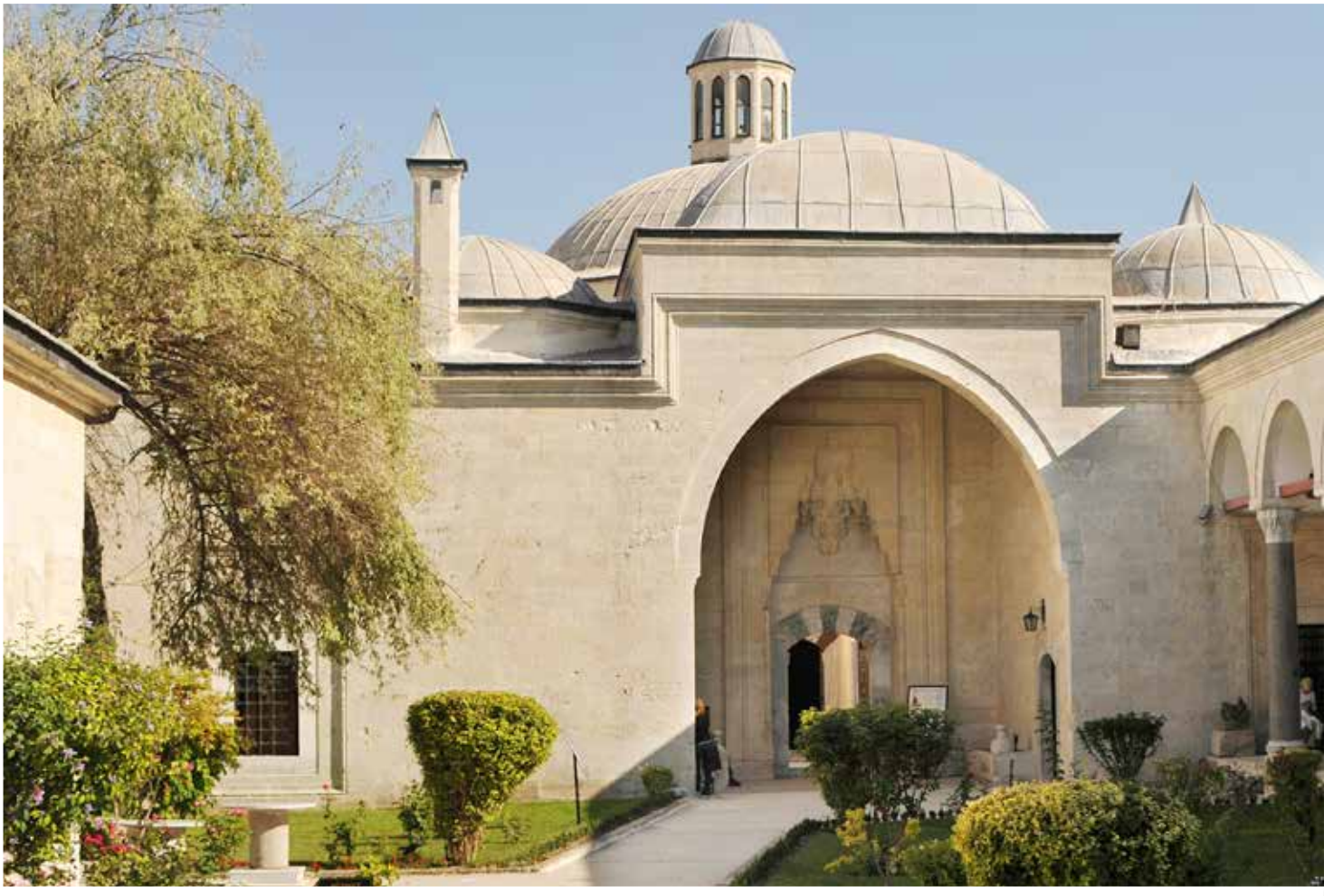

Her adımınızda muhteşem yapılarla karşılaşıyorsunuz Edirne'de. 1414'de inşa edilen Eski Camii, Yıldırım Beyazıt'ın oğlu Emir Süleyman'ın isteği üzerine yapılmış. Dokuz kubbeye sahip olan cami tarihte önemli törenlere ev sahipliği yapmış. Selimiye Camii ile komşu olan bu cami hat sanatının müthiş örneklerini barındırıyor. 1447'de yapımı tamamlanan Üç Şerefeli Camii ise adını minarelerinden alıyor. Mimar Sinan'a ilham olan bu cami Osmanlı İmparatorluğu'nun en uzun minaresini de bünyesinde barındırmasından ötürü mimarimizde oldukça önemli bir yere sahip.

Osmanlı'nın genellikle kare yapıdaki camilerinin aksine dikdörtgen biçiminde olan Muradiye Camii ilk bakışta bir Selçuklu camisi izlenimini de uyandırıyor. Küçükpazar semtinde Sarayiçi'ne egemen bir tepeye 2. Murat tarafından yaptırılmış. 15. yüzyıl Osmanlı sanatının en önemli yapılarından olan caminin, dış görünüşünün yanı sıra mihrap ve duvarları kaplayan çinileri de Türk çini sanatının en güzel örneklerinden.

You encounter magnificent structures at every step of your way in Edirne. The Old Mosque, built in 1414, was built at the request of Bayezid I's son Emir Süleyman. The mosque, which has nine domes, hosted important ceremonies in history. Adjacent to the Selimiye Mosque, this mosque contains great examples of calligraphy. Üç Şerefeli Mosque, which was completed in 1447, takes its name from its minarets. This mosque, which inspired Mimar Sinan, has a very important place in Turkish architecture because it contains the tallest minaret of the Ottoman Empire.

The rectangular-shaped Muradiye Mosque, unlike the Ottoman mosques, which are generally square, at first glance gives the impression of a Seljuk mosque. It was built by Murat II on a hill dominating Sarayiçi in Küçükpazar District. The mosque, which is one of the most important structures of 15th-century Ottoman art, is one of the best examples of Turkish tile art, with its outer appearance, as well as the tiles covering the mihrab and walls.

Meriç Köprüsü'nden Güne Veda

Gün batımının izlendiği en iyi yer Edirne- Karaağaç yolunda, Meriç Nehri'nin üzerine yapılmış Meriç Köprüsü. Köprü, 1842'de Sultan Abdülmecit zamanında yapımına başlanmış 1847'de bitirilmiş. Köprü 263 metre uzunluğunda 7 metre genişliğinde, 13 ayak üzerinde oturtulmuş. Ortasındaki yazıtlı köşkü mermerden yapılmış. Türkiye'nin en batısında bulunan bu yerde, güneşin batışını fotoğraflamayı unutmayın.

Bayezid Külliyesi

Tunca Nehri'nin kıyısının hemen yanında bulunan 2. Bayezid Külliyesi Sağlık Müzesi, şehre geldiğinizde mutlaka uğramanız gereken muhteşem bir mimari yapı. Sultan 2. Beyazıt'ın emriyle yapılan külliye, Darüşifahane olarak 1488'den 1896'ya kadar hastalara hizmet etmiş. Günümüzde Trakya Üniversitesi tarafından müze olarak kullanılan Bayezid Külliyesi, tıp tarihimizi günümüze taşıyan ve pek çok kuruluş tarafından ödüllendirilen bir müze.

Farewell to the Day from the Meriç Bridge

The best place to watch the sunset is the Meriç Bridge built over the Meriç River on the Edirne-Karaağaç road. The bridge was started in 1842 during the reign of Sultan Abdulmejid and finished in 1847. The bridge is 263 meters long, 7 meters wide, and seated on 13 abutments. The kiosk in the middle is made of marble. Don't forget to take sunset photos in the westernmost place in Turkey.

Bayezid Complex

Located right next to the banks of the Tunca River, the Complex of Sultan Bayezid II Health Museum is a magnificent architectural structure that you must visit when you come to the city. Built on the order of Sultan Bayezid II, the complex served as a Darüşifahane from 1488 to 1896. The Bayezid Complex, which is used as a museum by Trakya University today, is a museum that carries Turkish history of medicine to the present and has been awarded by many institutions.

Günümüzde Trakya Üniversitesi tarafından müze olarak kullanılan Bayezid Külliyesi, tıp tarihimizi günümüze taşıyan ve pek çok kuruluş tarafından ödüllendirilen bir müze.

The Bayezid Complex, which is used as a museum by Trakya University today, is a museum that carries Turkish history of medicine to the present and has been awarded by many institutions.

Edirne'nin Efsane Lezzeti: Ciğer Tava

Ciğer denince akla gelen ilk il tartışmasız Edirne. İnce ince dilimlenmiş ciğerlerin un ve yağ ile buluşması ile ortaya çıkan muhteşem bir lezzet. Tava ciğeri kadar bilinmese de ciğer sarmayı bir kez yiyen bir daha yemek istiyor. Ciğer zarı kuş üzümü, dolmalık fıstık, soğan ve pirinçle dolduruluyor ve ardından fırına veriliyor. Elbasan tava, bir diğer et yemeği. Kuzu eti, soğan, sarımsak ve yoğurdun ana malzeme olarak kullanıldığı yemek, lezzetli olduğu kadar sağlıklı da. Zirva ise meyve ve etin bir arada olduğu enfes bir tat. Zerde, Cevizli oturtma, akıtma gibi lezzetleri tatmak için hemen Edirne seyahat planı yapmalısınız.

The Legendary Taste of Edirne: Fried Liver

The first city that comes to mind when the liver is mentioned is unquestionably Edirne. A magnificent taste created by the combination of the thinly sliced liver with flour and oil. Although it is not known as much as fried liver, one who eats wrapped liver once wants to eat it again. The liver is filled with currants, peanuts, onions, and rice and then put in the oven. Elbasan pan is another meat dish. The meal, in which lamb, onion, garlic, and yogurt are the main ingredients, is as healthy as it is delicious. *Zirva*, on the other hand, is a delicious taste that combines fruit and meat. You should make a trip to Edirne immediately to taste flavours such as *Zerde, Cevizli oturtma* and crepe.

FANTASTİK KENTLER / FANTASTIC CITIES - I

QAZIR

THE SYMBOL OF SOLIDARITY OF INDIGENOUS

ARDA AREL

Qazir asla durmaz. Kent, sürekli hareket hâlindedir. Yedi katlı minarelerin ve taş kaldırımlı sokakların altında kadim dinozorun nasırlı sırtına gömülmüş türlü zindanlar gizlidir. Qazir asla durmaz. Yazın yürür. Kışın yürür. Gündüz yürür. Gece yürür, uyumaz.

En yeşil çayırları, buz tutmuş ovaları, hiçbir insanın ayak basmadığı bataklıkları aşar. Ama hissetmez çimin yumuşaklığını. Buzun soğukluğunu, suyun serinliğini hissetmediği gibi... Yaşam ayaklarından çekileli yüz yıl olmuştur ve tadını da çoktan unutmuştur yeşilin. Onu maharetliler besler. Tevazu gösterip tek kubbeli köşklerinden indiklerinde besler. Karnını ayda bir sihirle doyururlar. Ne boştur midesi ne dolu... Bu yüzden ne hızlanır ne de yavaşlar. Karnı aç değildir ki aranmaz. Tok değildir, uyumaz. Qazir asla yorulmaz.

Qazir fani beşer gibi. Şaşar hayvan gibi. Aklı almaz. Düşünmez ve hatırlamaz. O ilk büyücüyü ne zaman sırtına aldı, bilinmez. Fakat şimdi sırtında bir kent. Kökleri var, nebat gibi. Ve göğe bakar çatıları duacı eller gibi.

Labirent gibi bir şehir ya da şehir gibi bir labirent. Kim olduğuna ve ne aradığına göre değişir. Qazir'de bazı şeyler değişir bazı şeyler hiç değişmez. Mesela genelde sessizdir. Dinozorun sesinden başkaca çıt çıkmaz. Maharetliler de kendi sesini efsunla örter. Qazir'de onlardan, yarattıklarından ve esirlerinden gayrısı yoktur zaten. Bin yıldır dışarıdan kimse girmemiş içine. Qazir'de doğan, Qazir'de ölmüş. Qazir'de ölen dünyaya düşmüş.

Maharetli ustalar tek tek örmüş duvarlarını. Taş taş döşemiş yollarını. Maharetin her türü için bir minare dikmişler Qazir'in sırtına. Her usta için bir kat çıkmışlar minareye. Her minare yedi kat olmuş da tek minareye değil yedi kat, yetmiş yedi kat yetmemiş. Çünkü son minare okulmuş. O vakit sırtını kazımışlar Qazir'in. Canı acısa da gıkı çıkmamış. Nihayetinde bitirdiklerinde okulu, adına Nazar demişler.

Nazar'ın kapısında bir muhafız yılda bir defa açar kapısını okula yeni öğrencileri içeri mezunları dışarı alır. Ardından kapı kapanır. Büyücülerin en yeteneklisi gelse çelemez muhafızın aklını. Çünkü muhafızın aklı yok, efsunlanmaz; dili yok, konuşmaz. Sahi ondan iyi kim koruyabilir okulu.

Qazir never stops. The city always moves. Hidden under the seven-storey minarets and stone-paved streets are various dungeons buried in the calloused back of the ancient dinosaur. Qazir never stops. It walks in summer. It walks in winter. It walks during the day. It walks during the night, doesn't sleep.

It crosses the greenest meadows, icy plains, swamps where no man ever tread. But it doesn't feel the softness of the grass. Just as it doesn't feel the coldness of the ice, the coolness of the water... It has been a hundred years since life was withdrawn from its feet and it has long forgotten the taste of green. The skillful feed him. They act modestly and feed it when they descend from their single-domed mansion. They feed it with magic once a month. Its stomach is neither empty nor full... Therefore, it neither gains speed nor slows down. It is not hungry, so it doesn't ask for anything. It's not full so it doesn't sleep. Qazir never gets tired.

Qazir is mortal like a human. It mistakes like an animal. It's not able to understand. It doesn't think and remember. When it got the first wizard on its back is unknown. But now a city on its back. It has roots, like a plant. And its roofs look to the sky like prayer hands.

A city like a maze or a maze-like city. It depends on who you are and what you are looking for. Some things change in Qazir and some things never change. It is generally quiet for example. There is no other sound than the sound of the dinosaur. Skilled people cover their own voices with enchantment. In Qazir there is no other than them, their creations and captives. Nobody from outside has entered it for a thousand years. The one born in Qazir, died in Qazir. The one who died in Qazir fell into the world.

Skillful masters built their walls one by one. Their paths are paved with stone. They erected a minaret for every kind of skill on Qazir's back. They added one floor for each master. Each minaret had seven floors however not seven floors, even seventy-seven floors weren't enough for a minaret. Because the last minaret was a school. Then they scratched the back of Qazir. Although it hurts, it didn't say even a word. When they finally finished the school, they called it Nazar.

Bir de çekici var. Ondan uzak durun. Kendi yolunu kendi açar. Her yıl Qazir'den kaçar. Dünyaya düşer. En yavru bebeleri seçer. Anasının koynundan aldığı da olur, aç kurdun ağzından aldığı da. Hangisi maharetli hangisi değil bilir ve Qazir'e çeker.

Yıldız düşse kaydı derler. Qazir düşse öldü derler. Düş Qazir, düşmezsin. Bugün düşmezsin. Yarın düşmezsin. Elbet düşeceksin. Bir yerde sürçecek ayağın. Maharetliler zelzele diyecekler çünkü zelzele nedir bilmezler. Kıyamet diyecekler ve haklılar. Çünkü senle bir koca bir kent düşecek. Önce korkacaksın, onlar da korkacak. Ölünce korku gidecek ve kokacaksın. Nihayet koku gidecek ve yok olacaksın. O gün geldiğinde her şehir gibi sen de. İstediğin kadar yürü istediğin kadar koş. Asla durmasan dahi kendi sonundan kaçamazsın. Kaç Qazir, kaçamazsın.

A guard opens the gate of Nazar once a year, takes new students in, and the old ones out. Then the door closes. Even if the most talented of the wizards come, the guard cannot be dissuaded. Because the guardian has no mind, is not enchanted; no language, does not speak. Who can protect the school better than him?

He also has a hammer. Stay away from him. He opens his way by himself. He runs away from Qazir. Falls on earth. Picks the youngest babies. It happens that he takes it from its mother's bosom, or from the mouth of the hungry wolf. He knows which one is skilled and which one is not, and gets to Qazir.

If a star falls, they say it is shot. If Qazir falls, they say it died. Fall Qazir, no you won't. You won't, today. You won't, tomorrow. One day, you will. Your feet will slip somewhere. The skilled people will say earthquake because they do not know what earthquake is. They will say doom and they are right. Because a whole city will fall with you. You will be afraid first, they will be afraid too. When you die, the fear will go away and you will smell. Finally, the smell will go away and you will disappear. When that day comes, you too, like every city. Walk as much as you want, run as much as you want. Even if you never stop, you cannot escape from your own end. Run Qazir, you cannot escape.

SÖYLEŞİ: BERT CARDULLO

ÇEVİREN: ZEYNEP KANTARCI

FEDERICO FELLINI:
HAYATTAKİ AMACIM YALNIZCA BİR TANIK OLMAK

FEDERICO FELLINI:
MY MISSION IN LIFE IS TO BE ONLY A WITNESS

***Bert Cardullo'nun Federico Fellini ile yaptığı bu söyleşi, 1986 yılının yazında İtalya'da gerçekleşmiştir.**

***This interview was made by Bert Cardullo with Federico Fellini in the summer of 1986, in Italy.**

Film çekmeye nasıl başladığınızdan biraz söz edebilir misiniz Bay Fellini?

Ben sinemaya senaryo yazarlığı vesilesiyle, senaryo yazarlığına da karikatür çizmenin yanı sıra köşe yazıları ve öyküler de yazdığım dergilerle -özellikle Marc' Aurelio gibi mizah dergileriyle- başladım. Eğer 1944 yılında, bir gün Roberto Rossellini beni *Rome, Open City* filminin senaryosunda birlikte çalışmak için çağırmasaydı, sinemayı kendim için bir meslek olarak değerlendirmezdim bile. Rosselini, hayatımın sisli ve cansız bir döneminden sinema evresine geçmeme yardımcı oldu. Rosselini ile olan karşılaşmamız salt bir etkilenmenin ötesindeydi, gelecekteki kaderim için de önem taşıyordu.

Signor Fellini, tell me a little about your background and your first film job.

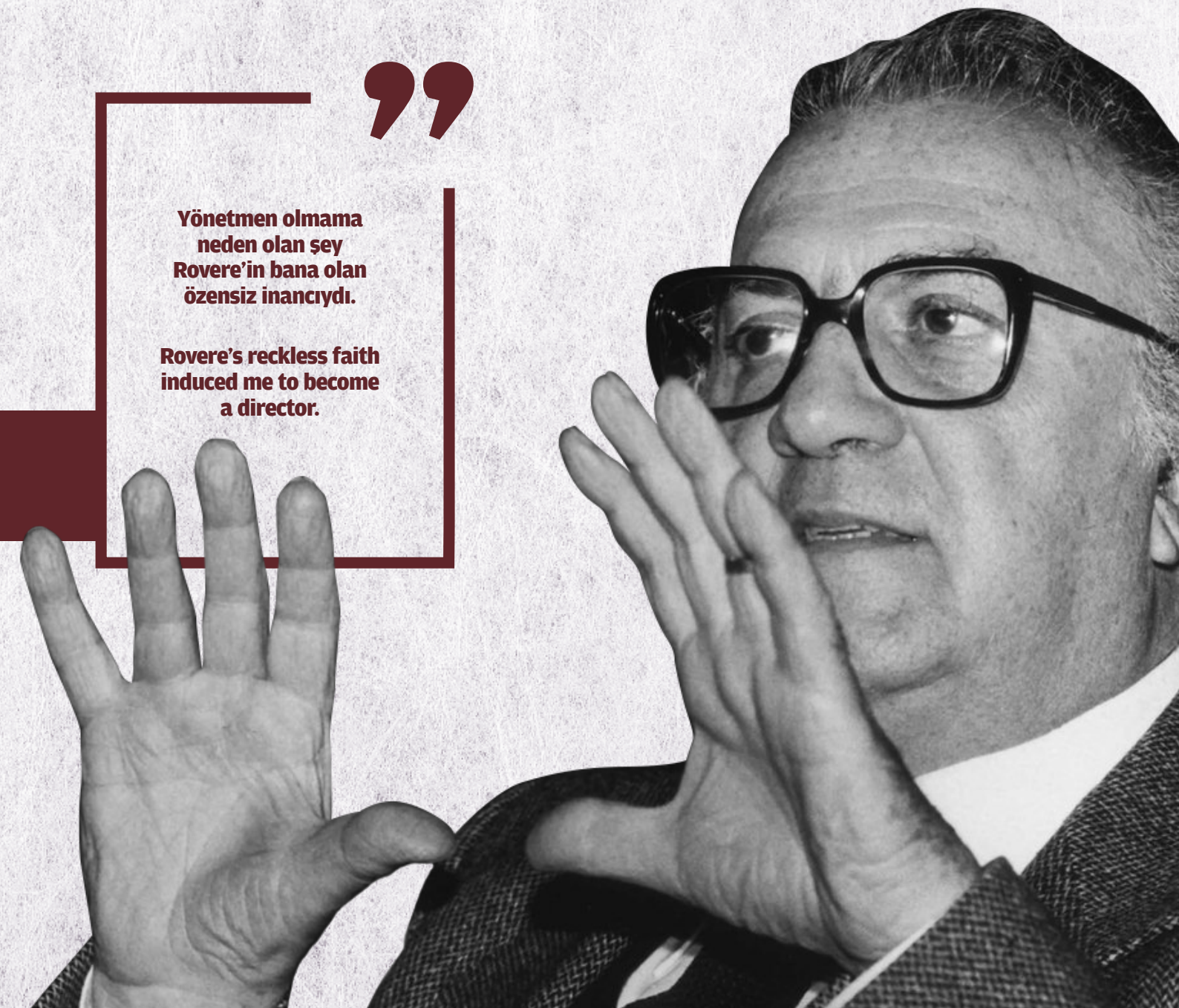
I reached the cinema through screenplays, and these through my collaboration on humorous publications – Marc' Aurelio especially – for which I wrote stories and columns in addition to drawing cartoons. If, one day in 1944, Roberto Rossellini hadn't invited me to collaborate on the screenplay of *Rome, Open City,* I would never even have considered the cinema as a profession. Rossellini helped me go from a foggy, apathetic period in my life to the stage of cinema. It was an important encounter but more in the sense of my future destiny than in the sense of influence. As far as I'm concerned, Rossellini's was an

Bana kalırsa Rossellini'nki Ademvâri bir babalıktı; benim kuşağımdan birçok kişinin soyundan geldiği bir "ata" görevini görüyordu o. Bu girişime hususi olarak açıktım, o da oraya doğru ilerlememde bana yol göstermek için doğru zamanda geldi diyelim. Ama bu noktada bir yönetmen olmayı düşünmüyordum. Bir yönetmende bulunan o gaddarca baskın, tutarlı, detaycı, çalışkan ve -en önemlisi- her konuda kararlı olma özelliklerine yatkın olduğumu düşünmüyordum: mizacım tüm bu yeteneklerden yoksundu. Bir filmi yönetebileceğime olan inancım, bir anda kendimi işin içinde bulup artık çıkamayacak duruma geldiğimde oluştu.

Adam-like paternity; he is a kind of forefather from whom many of my generation descend. Let's just say I was open to this particular endeavour, and he appeared at the right time to guide me into it. But I wasn't thinking of becoming a director at this juncture. I felt I lacked the director's propensity to be tyrannically overpowering, coherent and fussy, hardworking, and – most important – authoritative on every subject: all endowments missing from my temperament. The conviction that I could direct a film came later, when I was directly involved on one and could no longer pull out.

Yönetmen olmama neden olan şey Rovere'in bana olan özensiz inancıydı.

Rovere's reckless faith induced me to become a director.

Rossellini, Pietro Germi ve Alberto Lattuada için çok sayıda senaryolar yazdıktan sonra “Variety Lights” adında bir öykü kaleme aldım. İtalya’yı, içerisinde çeşitli insanların bulunduğu bir grupla dolaştığım zamana dair hatıralarımdan oluşuyordu. Bu hatıraların bazıları gerçekti, bazılarını ise uydurmuştum. Bu öykünün filmini Lattuada ile ikimiz yönettik. O “kamera”, “ses”, “kes”, “herkes dışarı”, sessizlik” vs. diyordu, ben de yanında rahat ve sorumsuz bir pozisyonda oturuyordum daha çok. Aynı yıl, 1950’de Tullio Pinelli ile birlikte “The White Sheik” adında bir öykü yazdık. Filmi Michelangelo Antonioni’nin yönetmesi gerekiyordu, ama senaryoyu beğenmedi. Bu yüzden filmin yapımcısı Luigi Rovere filmi benim çekmemi söyledi. Dolayısıyla bunu tartışmasız bir biçimde söyleyebilirim ki hiçbir zaman bir yönetmen olmaya karar vermedim. Yönetmen olmama neden olan şey Rovere’in bana olan özensiz inancıydı.

Sinema, büsbütün gizemli bir şey benim için. Dediğim gibi, mizacım beni daha farklı bir yere götürüyordu. Bugün bile bir film çekimi bittiği zaman kendimi, nasıl bu kadar etkin olabildiğime, insanları harekete geçirebildiğime, bir günde yüz karar alabildiğime, ona buna “evet” ve “hayır” diyebildiğime ve aynı zamanda tüm o güzel kadın oyunculara nasıl deli gibi âşık olmadığıma hayret ederken buluyorum.

After having written a number of screenplays for Rossellini, Pietro Germi, and Alberto Lattuada, I wrote a story called Variety Lights. It contained my recollections of when I toured Italy with a variety troupe. Some of those memories were true, others invented. Two of us directed the film: Lattuada and myself. He said ‘camera,’ ‘action,’ ‘cut,’ ‘everyone out,’ ‘silence,’ etc. And I stood by his side in a rather comfortable yet irresponsible position. The same year, 1950, I wrote a story called The White Sheik together with Tullio Pinelli. Michelangelo Antonioni was supposed to direct the film, but he didn’t like the screenplay, so Luigi Rovere – the producer – told me to film it. I can therefore unequivocally state that I never decided to be a director. Rovere’s rather reckless faith induced me to become one.

The vocation itself was altogether rather mysterious to me. As I said, my temperament led me elsewhere. Even today, when a film is finished, I find myself wondering how the devil I could have been so active, gotten so many people into motion, made a thousand decisions a day, said ‘yes’ to this and ‘no’ to that, and at the same time not have fallen madly in love with all those beautiful women that actresses are.

Vasatlığın hâkim olduğu bu zamanlarda -kadınlar dışında- nelerden, nasıl ilham alıyorsunuz? Ya da sık sık vasatlıkla çevrelendiğimizi düşünmüyor musunuz?

Evet, hiç kuşkusuz ilkel bir çağdayız. Bir geçiş çağında olduğumuzu söylüyorlar, ama bu her dönem için geçerli. Elimizde daha fazla mit kalmadı. Hristiyan mitinin insanlığa artık bir faydası oluyormuş gibi görünmüyor. Dolayısıyla biz de bizi rahatlatması için yeni bir miti bekliyoruz. Ama hangisini? Her şeye rağmen böyle bir zamanda yaşamak çok acayip. İçerisinde yaşadığımız zamanı kabul etmemiz gerekiyor, başka bir seçeneğimiz yok. Yine de hayattaki amacım -ya da işim diyelim- dünyanın bir tanığı olmakmış gibi hissediyorum ve eğer hayatınız bu tür bir tanıklığı barındırıyorsa tanığı olduğunuz şeyi kabul etmeniz gerekiyor. Tabii geçmişe ve geçmişin ne kadar harika olduğuna dair nostaljik duygular besleyebilir, var olan değerler aşındığı için yas da tutabilirsiniz, ama bunları yapmak bir anlam ifade etmiyor. Bu kuşaktan bir gözle bakınca geçmişe dair belirli bir pişmanlığın olduğunun farkındayım ama şahsen geleceğin geçmişi asimile edeceğine güvenerek yaşamaya çalışıyorum. Geçmiş kendini geleceğe aktaracak, böylelikle bir anlamda "yeniden" yaşanacak: pişmanlıkla değil, gelecek dünyanın bir kısmı, parçası olarak.

> **Geleceğin geçmişi asimile edeceğine güvenerek yaşamaya çalışıyorum.**
>
> **I try to live with the confidence that the future will assimilate the past.**

Bu bakış açısı sizin dış gerçeklikten ziyade iç gerçekliğinize odaklanmanız ile mi ilgili? İlhamınızın temelini iç gerçekliğinizi meydana getiren hayaller ve fanteziler mi oluşturuyor?

Bana neyin ilham olduğuna fazla odaklanmıyorum. Onu yapmak yerine sanrılarıma, sıkıntılarıma ve korkularıma temas etmem gerekiyor; üzerine çalışacağım malzemeyi bana bunlar sağlıyor. Yıkımlarım, boşluklarım ve çatlaklarımla; bunların tümüyle bir demet yapıyorum ve bunları itidal ve uzlaştırıcı bir tavır ile gözlemlemeye çalışıyorum.

Sormamda bir sakınca yoksa nelerden korkarsınız?

Yalnızlıktan korkarım; yalnızlığın eylem ile gözlem arasında yattığı o boşluktan. Bu aynı zamanda, içerisinde tanıklığımı da sürdürebilmem için eylemin beni alıp götürmesine izin vermeden harekete geçmeye çalıştığım varoluşumun bir yansıması. "Kendindenliğimi" bu tür bir tanıklığı benimsediğim için ve mütemadiyen inceleyip yorum yapma alışkanlığım nedeniyle tamamen kaybetmekten korkuyorum. Yaşlılıktan, delirmekten, çökmekten de korkuyorum.

Apart from women, how do you find inspiration in our mediocre times? Or perhaps you don't find that we are constantly surrounded by mediocrity.

No, it's a barbaric era all right. People say this is an era of transition, but that's true of every period. Certainly we have no more myths left. The Christian myth doesn't seem to be able to help humanity anymore. So, we're waiting for a new myth to comfort us. But which one? Nonetheless, it's very interesting to live at a time like this. We must accept the time in which we live. We have no choice. Having said that, I feel that my mission in life, my vocation if you will, is to be a witness; and if your life consists of such testimony, you have to accept what you witness. Sure, you can be nostalgic about the past and how great it was, and you can lament the erosion of values, but there's no point in doing that. From a generational point of view, I'm aware that there's a certain regret about things past, but I personally try to live with the confidence that the future will assimilate the past. The past will transform itself into the future, so in a sense it will be relived—not in regret, but as part and parcel of the world to come.

Does this vision of yours have to do with your looking into an interior reality rather than an exterior one? Are the dreams and fantasies of which an interior reality consists the basis of your inspiration?

I don't dwell too much on what it is that inspires me. Instead I have to be in touch with my delusions, my discomforts, and my fears; they provide me the material with which I work. I make a bundle of all these, along with my disasters, my voids, and my chasms, and I try to observe them with sanity, in a conciliatory manner.

What are you afraid of, if I may ask?

I'm afraid of solitude, of the gap between action and observation in which solitude dwells. That's a reflection on my existence, in which I attempt to act without being swept away by the action, so as to be able to bear witness at the same time. I fear losing my spontaneity precisely because of such testimony or witnessing, because of my habit of constantly analysing and commenting. I also fear old age, madness, decline. I fear not being able to make love ten times a day...

Yalnızlık, korkularınız arasında üst sıralarda yer aldığı için mi film çekiyorsunuz?

Film çekmek benim için yalnızca bir yaratım faaliyeti değil, aynı zamanda varoluşsal bir ifade biçimi. Tek başımayken münzevi bir tavırla yazılar yazar, resim yaparım. Belki de çok sert ve şiddetli bir karakterim vardır. Gerçi sinemanın kendisi bir mucize, çünkü film çekerken hayatı tıpkı anlattığınız gibi yaşayabiliyorsunuz, bu çok ilham verici. Benim mizacıma ve duyarlılığıma sahip birisi için günlük hayattaki ile ekranda yarattığım arasındaki bağlantı harika bir şey. Yaratıcı insanlar, adına "gerçeklik" ve "fantezi" dediğimiz şeylerin birbirinden kopuk olduğu ve birbirine müdahale ettiği son derece belirsiz bir alanda yaşarlar. Gerçeklik ve düş, bir bütüne, aynı şeye dönüşür. Sözün kısası, içtenlik ve yaratıcılığın birbirine ayrılmaz bir şekilde karıştığı hikâyeler anlatmaktan keyif aldığım kadar şaşırtmaktan, utanmazca itiraf edip günah çıkarmaktan, beğenilmekten, ilgi çekmekten, ahlâk dersi vermekten; peygamber, tanık, palyaço olmaktan da keyif alıyorum. İnsanları güldürmekten ve etkilemekten de...

Kendinizi romantik biri olarak görüyor musunuz?

Dünyaya karşı romantik bir bakış açısı sergilediğimi düşünmüyorum, çünkü dünyaya karşı belirli bir bakış açım yok. Muhtemelen romantik bir sanat ve sanatçı anlayışım var, ama hayır, dünya için geçerli değil bu. Yaramaz bir çocuk gibi görüntülerin ardını, içyüzünü irdelemeyi, orada gerçekte neyin saklı olduğunu keşfetmeyi seviyorum. Bunu yaparken dış görünüşlere fazla güvenmemeye ve sahte olanın gerçek yüzünü göstermeye çalışan şüphecileri hemen tanıyorum. Bir ideolojim yok, ama kendimi bir tanesiyle tanımlamam gerekseydi; sanatın güzelliğinin sahteliğin ardındakini açığa çıkarmasından kaynaklandığını savunurdum; eğitime ve insanların zihnine gerçekliğin göründüğünden çok daha karmaşık olabileceği şüphesini koymaya inanırdım; insanlara yalnızca tereddüdün yükünü vermeye değil, şüphe duymanın keyfini tattırmaya da çalışırdım; onların tabular, kavramlar ve ideolojiler arasında sıkışmış hissetmelerini engellerdim. Bence en önemli şey bu. Hayat tüm bunlardan çok daha karışık. Eğer resimlerimden bir motif çıkarmam, içlerinden geçen bir akışı bulmam istenseydi o şeyin sadece bu anlattıklarım olduğunu söylerdim. Geleneksel temalar ile bir özgürlük yaratma teşebbüsü, ahlak kurallarından azat edilme... Bir başka deyişle bu, hayatın almak zorunda kaldığı tüm yapay şekillerin aksine, onun gerçek ritmini ya da kuralını ve hayati önem taşıyan

Do you make films because solitude ranks high among your fears?

Making films for me is not just a creative outlet but an existential expression. I also write and paint in isolation, in an ascetic manner. Perhaps my character is too hard, too severe. The cinema itself is a miracle, though, because you can live life just as you tell it. It's very stimulating. For my temperament and sensibility, this correlation between daily life and the life I create on screen is fantastic. Creative people live in a very vague territory, where what we call 'reality' and 'fantasy' are disjointed – where one interferes with the other. They both become one and the same thing. In sum, I enjoy telling stories with an inextricable mixture of sincerity and invention, as well as a desire to astound, to shamelessly confess and absolve myself, to be liked, to interest, to moralize, to be a prophet, witness, clown... to make people laugh and to move them.

Dünyaya karşı romantik bir bakış açısı sergilediğimi düşünmüyorum.

I don't think I have a romantic view of the world.

Do you see yourself as a romantic?

I don't think I have a romantic view of the world, because I don't recognize a particular view of the world. I probably have a romantic conception of the artist and art, but of life, no. I like to probe behind appearances and discover what's really there, like a naughty boy. In this I recognize the skeptic, who tries not to put too much faith in façades, who tries to unmask falsehood. I think that's the most important thing: I have no ideology, but if I had to identify myself with one, it would be that the beauty of art is in its unmasking of falsehood; in educating; in planting in people's minds the suspicion that reality is something more complex than it appears to be; in giving people the pleasure of suspicion, not just the burden of doubt; in keeping them from feeling too protected by taboos, concepts, ideologies. Life is more complex than all that. If, in my pictures, I were asked to recognize a motif – a thread that runs through them – I'd say that this is the only one. It's an attempt to create emancipation from conventional schemes, liberation from moral rules: that is to say, an attempt to retrieve life's authentic rhythm or mode, its vital cadence, as opposed to all the inauthentic forms life is forced to take. That, I believe, is the central idea to be found in all the films I have made.

âhengini bir “yeniden elde etme” girişimi. Bunun yaptığım tüm filmlerdeki ana fikir olduğunu düşünüyorum.

Yargılanmaktan kaçındığınız anlamına mı geliyor bu?

Bu pek mümkün değil. Bizler kültürlerimizin kölesi ve duygularımızın esiriyiz. Daima öznel bir bakış açısına sahibiz. Öznellik, belirli bir eğitimden geçtiğimiz, belirli kitapları okuduğumuz, belirli duyguları beslediğimiz anlamına gelir.

Tüm bu esrarengiz ve çelişkili şeyler bizim muhakeme yetimizin temelini oluşturur. Yalnızca bir tanık gibi davranmaya çalışsanız bile bu öznel unsuru göz ardı edemezsiniz.

Does this mean that you avoid judgment?

That’s not really possible. We are slaves of our culture, prisoners of our emotions. We always have a subjective point of view. Subjectivity means that we’ve had a certain education, that we read certain books, that we have cultivated certain emotions.

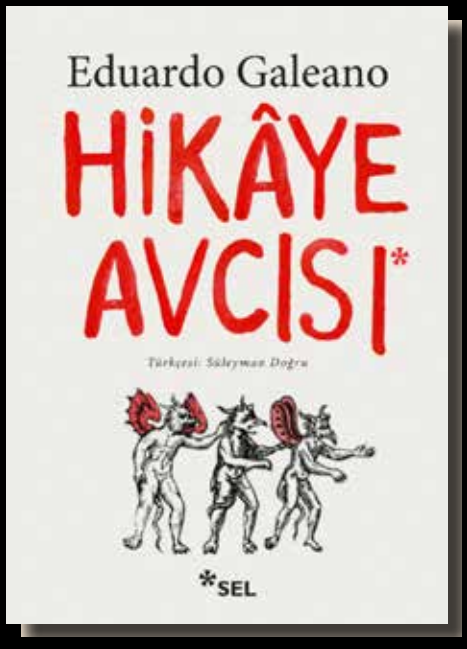
All these mysterious and contradictory things serve as the basis for our judgment. Even when you can pretend to be just a witness, you can’t ignore this subjective element. I try to be open and not to be schematic, but always in terms of what is commensurate with my background.

Sinemanın kendisi bir mucize, çünkü film çekerken hayatı tıpkı anlattığınız gibi yaşayabiliyorsunuz.

The cinema itself is a miracle, though, because you can live life just as you tell it.

HİKÂYE AVCISI

EDUARDO GALEANO

EDUARDO GALEANO HUNTER OF STORIES

KAPALI KAPILAR (CLOSED DOORS)

2004 yılının Ağustos ayında Paraguay'ın Asunciôn şehrindeki bir alışveriş merkezi yandı.

Üç yüz doksan altı kişi öldü.

Kimse aldıklarının parasını ödemeden kaçmasın diye kapılar kapatılmıştı.

In August 2004, a shopping mall in Asunciôn, Paraguay burned down.

Three hundred ninety-six people died.

The doors were closed so that no one escaped without paying for what they got.

ŞAİR (THE POET)

Adını Phillis koydular, çünkü onu getiren geminin adı buydu; soyadı da Wheatley oldu, çünkü onu satın alan tacirin adı buydu.

Senegal'de doğmuştu.

Boston'da köle tacirleri onu satışa koydular.

"Yedi yaşında! Büyüyünce çok iyi bir kısrak olacak!"

Çırılçıplaktı, birçok el tarafından avuçlandı.

Daha on üçünde, kendinin olmayan bir dilde şiirler yazmaya başlamıştı.

Kimse onun yazar olacağına inanmıyordu

Yirmisinde, Phillis cübbeli, peruklu ve okumuş on sekiz beyefendiden oluşan bir mahkeme tarafından sorgulandı. Vergilius ve Milton'dan metinler, İncil'den kimi pasajları ezbere okuması ve yazdığı şiirlerin intihal olmadığına yemin etmesi gerekti. Oturduğu sandalyede çok uzun bir imtihana tabii tutuldu ve en sonunda mahkeme onun kadın, siyah ve köle olmasına rağmen şair olduğunu kabul etti.

They named her Phillis because it was the name of the ship that brought her; her last name was Wheatley because that was the name of the merchant who bought her.

She was born in Senegal.

Slave dealers in Boston put her up for sale.

"She is seven! She'll be a very good mare when she grows up!"

She was naked, grabbed by tons of hands.

She was just thirteen when she started to write poems in a language that wasn't her native language.

No one believed that she would be a writer.

At her twenty, Phillis was questioned by a court of eighteen gentlemen in robes, wigs, and literate. She had to recite texts from Vergilius and Milton, passages from the Bible, and swear that her poems were not plagiarized. She was put through a very long test in her chair, and at last, the court admitted that she was a poet, although she was a woman, black, and slave.

BİRAZ DOLAŞACAĞIZ (WE'LL GO AROUND A LITTLE)

On dokuzuncu yüzyılın sonların birçok Montevideolu pazar günlerini en gözde gezilerine, yani hapishane ve tımarhane ziyaretlerine ayırmaktaydı.

Mahkûmları ve delileri seyreden ziyaretçiler kendimi çok özgür ve çok akıllı hissediyorlardı.

Many people in Montevideo of the late nineteenth century devoted their Sundays to their favourite trips, namely, prison and madhouse visits.

Visitors watching prisoners and madmen felt very free and very smart.

YASAKLANAN (BANNED)

Mark Twain'in Kuzey Amerikalı emperyal birliklerin Filipinler ve başka yerlerde yaptıkları katliamları hedef alan acımasız ironilerini kimse yayınlamak istemiyordu.

1901'de şöyle dedi:

Sadece ölülerin ifade özgürlüğü var.

Sadece ölülerin gerçeği söyleme hakkı var.

No one wanted to publish Mark Twain's brutal irony targeting the massacres of North American imperial troops in the Philippines and elsewhere.

He said in1901:

Only the dead have freedom of expression.

Only the dead have the right to tell the truth.

BİR KÖKSÜZLEŞTİRME FUTBOL

FOOTBALL, AS A GOAL OF MAKING ROOTLESS

ERDAL HOŞ

Eski Türklerden Latin Uygarlığına, Çin'den Mısır'a kadar bugün bildiğimiz şekliyle değilse de farklı kurallarla oynanan bir oyun futbol. Hadi abartıp "insanlık tarihi kadar eski" demeyelim ama kelimenin tam anlamıyla "kadim" bir oyun...

Aslında futbolu Trabzonlular bulmalıydı; ama onlar iç kavgalardan sebep işi biraz uzatınca İngilizler, 19.yy sonunda oyuna bugünküne yakın şeklini verip sürdüler piyasaya. Ve o tarihten bu yana futbolun seyri toplumsal yapılara paralel sürüp gitti. Futbol önce sanayi devrimi ile kırdan kente göçen yığınların boş zaman eğlencesi oldu. Kısa sürede barındırdığı temsil kudreti onu "bir oyundan fazlası" yaptı. Şehre göçen yığınlar için aidiyet arayışında adres oldu. Liverpoollu olmak Manchesterlı olmak yani toprağından köyünden kopmuş ve bir anlamda kendini köksüzleşmiş hisseden yığınların alt kimlik vazifesi görmeye başladı. Eş zamanlı olarak yükselen ulus devlet anlayışı ve Milliyetçilik de futbolun yelkenlerine rüzgâr oldu. 20. asrın ilk çeyreğinden itibaren milli takımlar devletlerin savaşmadan yarışabilecekleri bir alan olarak görülmeye başlandı. Yani Türkiye Futbol Federasyonu'nun kuruluş tarihinin Cumhuriyetle aynı tarih (1923) olması tesadüf falan değil. Önce Milliyetçiler (ki bu konuda İttihatçılar dünyada futbolun gücünü ilk keşfedenlerdir diyebiliriz) futbolu bir enstrüman olarak gördü. Başlangıçta mesafeli duran Sosyalistler de bilahare oyunsuz olmayacağını fark ettiler...

Football is a game played with different rules, from Ancient Turks to Latin Civilization, from China to Egypt. Let's not exaggerate and say "as old as human history" but it is an "ancient" game in the literal sense of the word.

Actually, the people of Trabzon should have found football, but when they delayed the work due to internal fights, the British gave the game its shape close to today and launched it on the market at the end of the 19th century. And since then, the course of football has continued parallel to social structures. Football first became a leisure entertainment for the masses migrating from rural to urban with the industrial revolution. The representational power it possessed made it "more than a game" in a short time. It became the address in search of belonging for the masses migrating to the city. Being a fan of Liverpool or Manchester began to serve as a sub-identity of the masses who were separated from their lands and villages and felt rootless in a sense. Simultaneously, the rising understanding of nation-state and nationalism became the wind to the sails of football. From the first quarter of the 20th century, national teams began to be seen as an area where states could compete without fighting. So, the Turkish Football Federation's date of establishment is on the same date as the republic (1923) is not a coincidence. First of all, the nationalists (we can say unionists are the first to discover the power of football in the world in this regard) saw football as an instrument. The socialists, who initially stood aloof, also realized that things couldn't be without the game...

We see football again in the independence movements that started in Africa after World War II. Football clubs have been

HEDEFİ OLARAK

2. Dünya savaşı sonrası Afrika'da başlayan bağımsızlık hareketlerinde yine futbolu görüyoruz. Başta Cezayir, Fas olmak üzere birçok Afrika ülkesinde bağımsızlık mücadelesinin merkezleri futbol kulüpleri oldu. Afrika'daki birçok kulüp bugünlerde bile kendilerinin bağımsızlık mücadelesinin öncüsü olmaları ile övünür ki bazıları abartılı olsa da haklılık payları yüksektir. Keza aynı süreç Doğu bloğunun dağılması sırasında da yaşandı. Öyle ki bir ülkenin bağımsızlığının işareti Birleşmiş Milletler üyeliğinden çok FIFA üyeliği alması ile tescillenir hâle geldi.

1970'lerden itibaren bilhassa Avrupa'da futbol yavaş yavaş halkın oyunu olmaktan çıkıp sihirli kutunun, televizyonun eline geçmeye başladı. 90'lara kadar süren bu değişim 90'larda neredeyse tüm dünyada sonuçlandı ve futbol artık televizyonun oyunu oldu. Maç günleri, maç saatleri Dünya Kupası finallerinde bile televizyonun istediği şekilde ayarlandı. Tam "tarihin sonu" makalelerini okuduğumuz, artık taşlar yerine oturdu dediğimiz zamanlarda bu kez bahis futbola normalin çok daha dışında dadandı. İnternetin yaygınlaşması ve tüm dünyada entegre bahis sisteminin yerleşmesi sonucu bugün itibarıyla oyunun televizyonla birlikte yeni ve güçlü ortağı bahis şirketleri oldu.

the centre of the struggle for independence in many African countries, especially Algeria and Morocco. Many clubs in Africa today boast that they are at the forefront of the struggle for independence, although some of them are exaggerated, their fair share is high. Likewise, the same process took place during the dissolution of the Eastern block. So much so that the sign of the independence of a country has become registered with the FIFA membership rather than the United Nations membership.

Since the 1970s, especially in Europe, football has gradually ceased to be a game of the public and began to fall into the hands of the magic box, television. This change, which lasted until the 90s, resulted in almost all of the world in the 90s and football became the game of television then. Match days, match times were set the way TV wanted, even in the World Cup finals. When we read the "end of history" articles and said that the stones were in place, this time the bet haunted football more than ever. As a result of the widespread use of the Internet and the establishment of an integrated betting system all over the world, the game has become the new and powerful partner betting companies with television.

Buraya kadar sahip değiştirse de biçim değiştirse de futbolu "başka" yapan yönü değişmedi aslında. Onu başka yapan toprakla, köyle, ilçeyle, semtle, şehirle kurduğu ilişki ve ürettiği biz duygusuydu. Ve asıl saldırı oyunu köksüzleştirecek ve diğerleri gibi yapacak hamlenin ayak sesleri gelmeye başladı. Adı henüz konulmamış ama sadece zengin Avrupa kulüplerinin yer alması düşünülen Avrupa Süper Lig'i projesi bir asırdan fazladır uğradığı tüm saldırılara rağmen köksüzleştirilemeyen futbola son darbeyi vuracak gibi görünüyor. Her sene aynı güçlü ve zengin takımların yer aldığı bir lig evet belki çok izlenecek, belki çok üzerine bahis alacak, çok ciro yapacak ama asla o ligin takımları bir şehri, bir topluluğu temsil etmeyecek.

Even though its owner and form have changed so far, the aspect that makes football "different" has not actually changed. What made it different was the relationship, it established with the land, the village, the district, the city, and the sense of us it produced. And the footsteps of the move that would make the game rootless and like the others began to come in. The European Super League project, which has not been named yet, but is thought to include only wealthy European clubs, seems to be the death blow to football, which couldn't be made rootless despite all the attacks it has suffered for more than a century. A league with the same strong and rich teams every year will be watched a lot, maybe it will be betted on a lot, it will make a lot of turnovers, but the

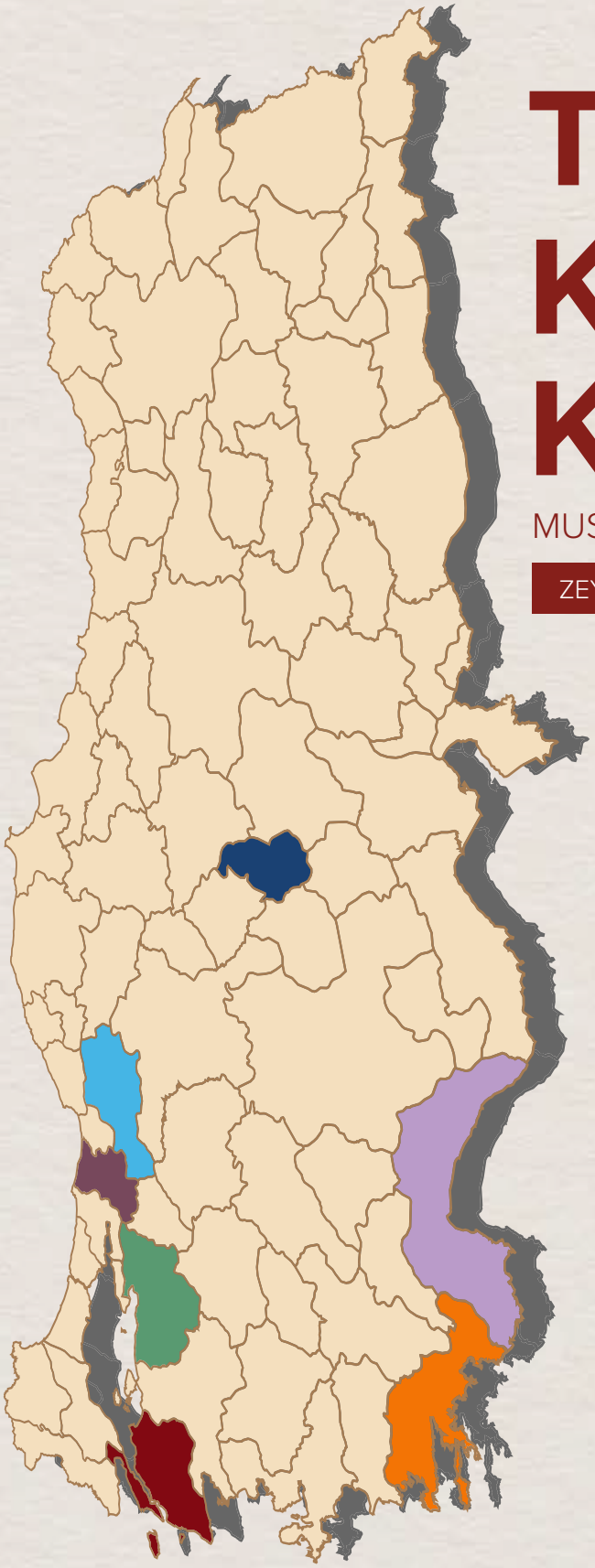

Avrupa kulüplerinin yer alması düşünülen Avrupa Süper Lig'i projesi bir asırdan fazladır uğradığı tüm saldırılara rağmen köksüzleştirilemeyen futbola son darbeyi vuracak gibi görünüyor.

The European Super League project, which is thought to include European clubs, seems to be the death blow to football, which couldn't be made rootless despite all the attacks it has suffered for more than a century.

Temsil kudreti azalacak. Kuzey Makedonya'nın Gostivar şehrinin Yukarı Banisa köyündeki çocuk sadece ve sadece güçlü olduğu için, iyi futbol oynadığı için, zengin bir sahibi olduğu için Manchester City'yi destekleyecek. Bu şu demek aslında; belli takımlar şimdikinden çok daha fazla taraftara sahip olacaklar ama o taraftar asla maç kaybettiğinde ağlamayacak. Kelimenin içi dolu dolu "biz kaybettik" demeyecek. Çünkü o "biz" son derece muğlak asla bir sosyolojik karşılığı olmayan içi boş bir "biz" olacak. Hadi Avrupalıların sevdiği hikâye ile söyleyelim bir daha yeşil sahalarda "Davut'un Golyat'ı yendiğini" göremeyeceğiz. Yenmeyi bırak bir süre sonra karşı karşıya gelmeleri bile imkânsızlaşacak. Futbol köksüzleşecek...

teams of that league will never represent a city or a community. Its power of representation will decrease. The boy in the village of Upper Banisa in Gostivar, North Macedonia, will support Manchester City simply because it is strong, it plays good football, and has a wealthy owner. This actually means that; certain teams will have a lot more fans than they have now, but that fan will never cry when they lose a match. They won't say "we lost." Because that "we" will be an extremely ambiguous "we" that never has a sociological counterpart. Let's tell it with the story that Europeans love, we will never see "David beat Goliath" in green fields again. Not lost beating, it will be impossible for them to even come face to face after a while. Football will become rootless...

Türkiye'nin Köy ve Kasabaları

MUST-SEE VILLAGES AND TOWNS IN TURKEY

ZEYNEP KANTARCI

Bursa
Gölyazı, Cumalıkızık

Sakarya
Taraklı

Bolu
Göynük

Muğla
Akyaka, Faralya, Kayaköy

Antalya / Kaş
Kaleköy

Çanakkale
Adatepe

Nevşehir / Avanos
Ayhanlar

Gölyazı

Geçmişte Apollon Krallığı'nın başkenti olan Gölyazı, Bursa'daki Uluabat Gölü üzerinde duran bir adacık. Karaya ince bir köprü ile bağlanan bu küçük kasaba, girişindeki "Ağlayan Çınar" ile karşılıyor ziyaretçilerini. Köye henüz giriş yaparken dahi bu isimle başlıyor hikâye... Mübadele dönemine kadar sakin bir Rum balıkçı köyü olan Gölyazı, o zamanlar "Apolyont" adıyla biliniyormuş. Eski Rum evleri, Aziz Panteleimon Kilisesi ve sahil kıyısındaki mütevazı oturma alanları burada mutlaka görülmesi gereken yerlerden. Yağışın arttığı dönemlerde göl suyunun yükselmesi nedeniyle aynı zamanda "Küçük Venedik" de deniyor buraya. Seyahat Acenteleri Birliği (JATA) tarafından belirlenen Avrupa'nın En Güzel 30 Kasabası listesinde Türkiye'den seçilen tek kasaba oluşuyla dikkat çeken Gölyazı'da tekne turu yapabilir, merkezindeki koca çınar altında saatlerce oturabilir ve bu sevimli, tarihi yerde şehirden yalıtılmış olmanın keyfini çıkarabilirsiniz.

Gölyazı

Gölyazı, which was the capital of the Kingdom of Apollo in the past, is an islet standing on Uluabat Lake in Bursa. This small town, which is connected to the land by a thin bridge, greets its visitors with the "Crying Plane" at its entrance. The story begins with this name even when entering the village... Gölyazı, which was a quiet Greek fishing village until the exchange period, was known as "Apolyont" at that time. The old Greek houses, the Church of St. Panteleimon, and the modest seating areas on the beach are must-see places here. It is also called "Little Venice" due to the rise in lake water during periods of increased rainfall. Gölyazı is the only town from Turkey selected as one of the 30 most beautiful towns in Europe by the Japan Association of Travel Agents (JATA). You can take a boat tour here, sit for hours under the big plane tree in the centre, and enjoy being isolated from the city in this lovely, historical place.

Taraklı

İstanbul'dan iki saat uzaklıkta, Sakarya ili içerisinde bulunan Taraklı, Osmanlı Dönemi'nden kalma tarihi evleriyle bilinen küçük, sakin bir kasaba. Arnavut kaldırımlarıyla döşenmiş sokaklar arasında dolaşarak bu tarih kokan bölgeyi gezerken farklı bir zamana gitmiş gibi hissetmemek elde değil. Mimar Sinan'ın Kurşunlu Camii eseri, hemen yanında yer alan tarihi hamam, yaklaşık beş asırlık dev çınar ağacı, hanlar, değirmen ve müzeler Taraklı'da mutlaka görülmesi gereken yerler arasında. Buradaki oteller bölgeye özgü eski ahşap evlerden dönüştürüldüğü için binaların dokusunu inceleyip o havayı solumak dışarıdan gelenler için de mümkün.

Taraklı

Taraklı, located in Sakarya province, two hours away from İstanbul, is a small, quiet town known for its historical houses from the Ottoman period. It is impossible not to feel like you have gone to a different time while wandering around this history-smelling region by wandering among the streets paved with cobblestone. The Kurşunlu Mosque work of Mimar Sinan, the historical bath right next to it, about five centuries old giant plane tree, inns, mill, and museums are among the must-see places in Taraklı. Since the hotels here are converted from old wooden houses unique to the region, it is also possible for those coming from outside to examine the texture of the buildings and experience that atmosphere.

Göynük

Göynük, Taraklı'ya 20 km uzaklıkta, Bolu sınırları içerisinde yer alıyor. Türk Anadolu kültürünü geçmişteki atmosferini muhafaza ederek günümüze taşıyabilmiş bir yer olan Göynük, zarif konaklarıyla misafirlerine görsel bir şölen sunuyor. Buraya adım atar atmaz sizi ilk karşılayan yer, Akşemseddin Türbesi oluyor. Türbenin hemen yanında Gazi Süleyman Paşa Camii ve Hamamı var, biraz ilerideki merkezde bölgenin sembolik bir yapısı olan Göynük Zafer Kulesi... Konakların içini yakından görme imkânı tanıyan meşhur Müderrisler Konağı, Akşemseddinoğlu Konağı, Postacılar Konağı ve Gürcüler Konağı gibi konaklar da mutlaka ziyaret edilmeli.

Göynük

Göynük is located 20 km from Taraklı, within the borders of Bolu. It has been able to carry Turkish Anatolian culture to the present by preserving its past atmosphere, offers a visual feast to its guests with its elegant mansions. The first place that greets you as soon as you step here is the Akşemseddin Tomb. Right next to the tomb is the Gazi Süleyman Pasha Mosque and Bath, a little further in the centre, the Göynük Victory Tower, which is a symbolic structure of the region. The famous mansions such as Müderrisler, Akşemseddinoğlu, Postacılar, and Gürcüler, which allow you to see the inside of a mansion closely, should also be visited.

Akyaka

Muğla'nın Ula ilçesine bağlı bir kasaba olan Akyaka, son yıllara kadar küçük bir balıkçı mahallesi olarak biliniyordu. 1970'lerden itibaren bölge şehirlerinden gelen ziyaretçilerle turistik bir destinasyon hâline gelen bölge, Azmak Nehri, Akyaka Orman Kampı, Sakartepe Seyir Terası, plajları ve tekneleriyle âdeta bir cennet. Ağaçların ortasında, göl kenarındaki ışıklandırmalı çay bahçeleri ve etrafta dolaşan tekneleri ile Akyaka'nın kendine has bir atmosfere ve oldukça keyifli bir tınıya sahip olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Akyaka

Akyaka, a town in Muğla's Ula District, was known as a small fishing district until recent years. The region, which has become a tourist destination with visitors from the cities of the region since the 1970s, is a paradise with its Azmak River, Akyaka Forest Camp, Sakartepe Observation Terrace, beaches, and boats. It can be easily said that Akyaka has a unique atmosphere in the middle of the trees and a very pleasant sound with its illuminated tea gardens by the lake and the boats wandering around.

Kaleköy

Simena (günümüzdeki adıyla "Kaleköy"), Antalya'nın Kaş ilçesi sınırlarında yer alan ve yalnızca denizyolu ile ulaşılabilen, sessiz, sakin ve "saklı" bir köy. Kuş ve deniz seslerinin hâkim olduğu Kaleköy'de ilk yapılacak şeylerden biri; tekne turu ile birbirinden büyüleyici koy ve mağaraları görmek. Berrak suyun altındaki antik kent kalıntılarının görülebildiği bu koylarda tarihi merdivenler, kral mezarları ve kayıkhaneler bulunuyor. Tekneyle köye gelir gelmez göze çarpan Kaleköy Kalesi'ne ait surları yakından da görmek için izleyeceğiniz patika üzerinde görülmeye değer bir nekropol bölgesi de yer alıyor.

Kaleköy

Simena (today known as "Kaleköy") is a quiet, calm, and "hidden" village located within the borders of Kaş District of Antalya and accessible only by sea. One of the first things to do in Kaleköy, where bird and sea sounds are dominant, is to see fascinating bays and caves with a boat tour. There are historical stairs, royal tombs, and boathouses in these bays where the ruins of the ancient city can be seen under clear water. There is also a necropolis area worth seeing on the path you will follow to see the walls of Kaleköy Castle, which stand out as soon as you arrive in the village by boat.

Cumalıkızık

Tarihi 1300'lü yıllara uzanan Cumalıkızık Köyü, Bursa'nın Yıldırım ilçesinde yer alıyor. Köyün tarihi ve orijinal dokusu bugün hâlâ dipdiri; öyle ki bölgede neredeyse hiç beton yapı yok; bütün evler tahta, kerpiç ve taştan yapılma. 2014 yılında UNESCO Dünya Miras Listesi'ne kabul edilmiş olan Cumalıkızık'ın yerel halkı da gerek yaşam şekilleri gerekse giyimleriyle bu bozulmamış yapının içerisindeler. Buraya özgü evlerin en güzel örneklerinden biri olan Küpeli Ev, aynı zamanda bir UNESCO Derneği Proje Uygulama Evi. Cumalıkızık Camii ve Hamamı, Cumalıkızık Müzesi ve Cumalıkızık pazarı buraya gelenlerin ziyaret etmeyi tercih ettikleri yerler arasında.

Cumalıkızık

Cumalıkızık Village, whose history dates back to the 1300s, is located in the Yıldırım District of Bursa. The historical and original texture of the village is still alive today, such that there are almost no concrete structures in the area; all houses are made of wood, mudbrick, and stone. The local people of Cumalıkızık, which was accepted to the UNESCO World Heritage List in 2014, are also in this unspoiled structure with their lifestyle and clothing. Küpeli House, one of the most beautiful examples of houses unique to this place, is also a UNESCO Association Project Implementation House. Cumalıkızık Mosque and Bath, Cumalıkızık Museum, and Cumalıkızık market are among the must-sees for the visitors.

Adatepe

Yakın bir geçmişe kadar izbe bir hâlde olup bir grup doğasever tarafından keşfedilerek yeniden canlandırılmış bir köy Adatepe. Son yıllarda ise âdeta kentten köye göçmenin, şehir bunalımının bir simgesine dönüşmüş. Çanakkale'nin Küçükkuyu ilçesine bağlı olan bu küçük köy, doğal zenginliğinin yanında önemli tarihi yapılara da ev sahipliği yapıyor. Bunlardan biri, eskiden bir köy okulu olan ve bugün bir sanat atölyesi olarak faaliyet gösteren Taş Mektep. Bir diğeri ise özellikle mitolojiye ilgi duyanları oldukça heyecanlandıracak bir eser: adı İlyada Destanı'nda geçen Zeus Altarı.

Adatepe

Adatepe, a village that has been in a secluded state until recently, was discovered and revived by a group of nature lovers. In recent years, it has turned into a symbol of immigrants from the city to the village, of the city crisis. This small village, which is connected to the Küçükkuyu District of Çanakkale, hosts important historical buildings as well as its natural wealth. One of them is Taş Mektep, which used to be a village school and today operates as an art workshop. Another one is a work that will excite those who are especially interested in mythology: The Zeus Altar, which is mentioned in the Iliad Epic.

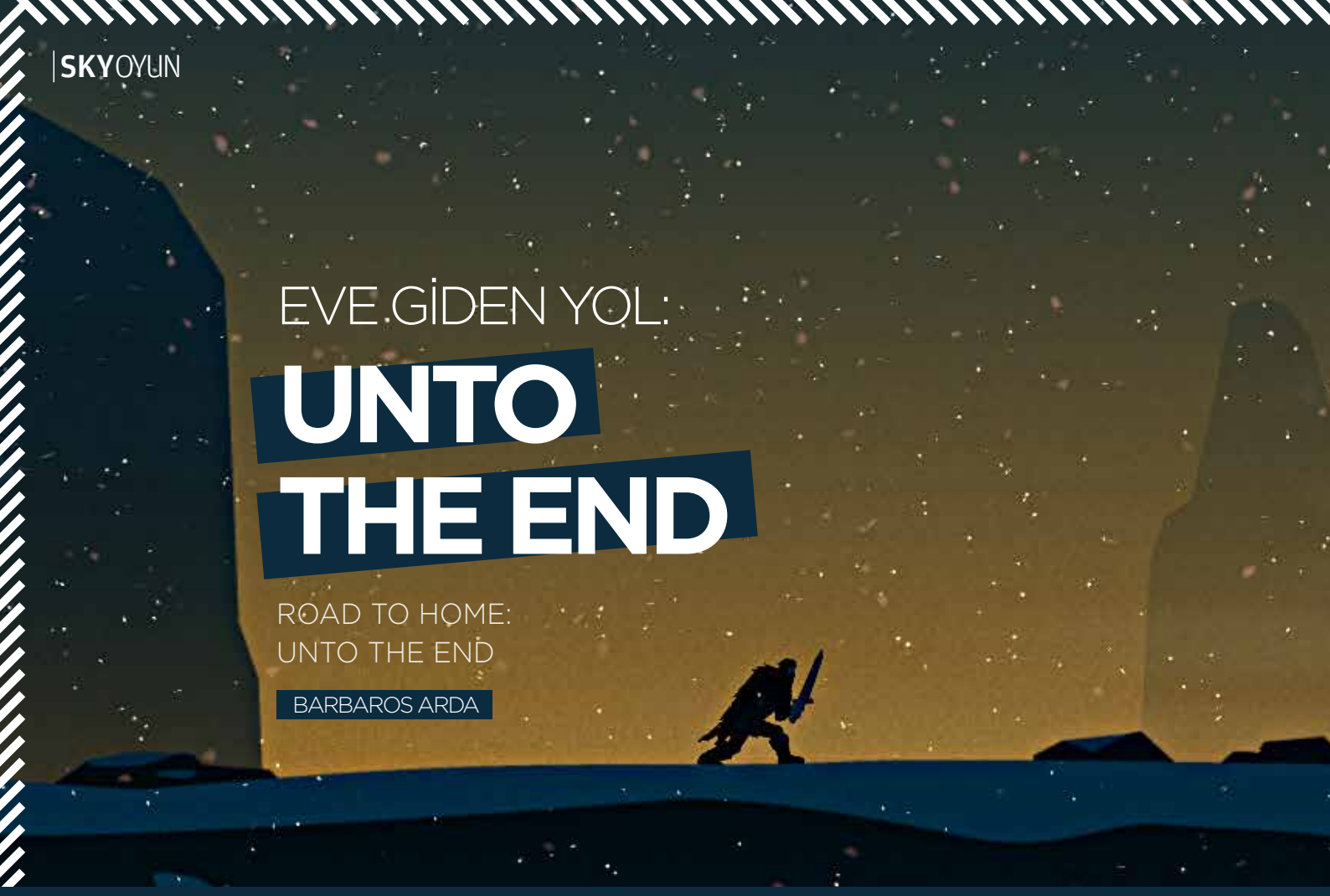
Ayhanlar

Ayhanlar, Nevşehir'in Avanos ilçesindeki köylerden biri. Yerleşimin ilk kez 13. yüzyılda başladığı bilinen ve Çalık, Saçaklı ve Hırka Dağlarının eteğinde yer alan Ayhanlar, zamanla gelişerek bir kasaba hâline gelmiş. Avanos'un tek alevi köyü olan Ayhanlar, Büyük Ayhan ve Küçük Ayhan olarak ikiye ayılıyor ve bunların her birinde birer tarihi cami bulunuyor. Buradaki tarihi mezarlıkta bulunan bazı mezarların başlarında eski Türk geleneğindeki balbal taşları görülüyor. Aynı zamanda Ayhan Baba, Sülûk Baba ve Abdullah Baba Türbeleri de ilgilisi için birer hazine niteliğinde.

Ayhanlar

Ayhanlar is one of the villages in Avanos District of Nevşehir. Ayhanlar, which was first settled in the 13th century and located at the foothills of the Çalık, Saçaklı, and Hırka Mountains, developed over time and became a town. Ayhanlar, which is the only Alevi village of Avanos, is divided into two as Büyük Ayhan and Küçük Ayhan and each of them has a historic mosque. There are balbal stones in the old Turkish tradition at the head of some graves in the historical cemetery here. At the same time, Ayhan Baba, Sülûk Baba, and Abdullah Baba Tombs are treasures for those concerned.

EVE GİDEN YOL: UNTO THE END

ROAD TO HOME: UNTO THE END

BARBAROS ARDA

Unto the End, sıra dışı bir platform oyunu. Farklı bir oyun deneyimi yaşamak isteyen herkesin çok seveceği bir oyun. Bunu henüz oyunu açar açmaz size hissettiriyor. Çünkü oyunu açtığınızda sizi herhangi bir kullanıcı arayüzü ile muhatap etmeden doğrudan atmosferin içine çekiyor. Bir platform oyununun çok ötesinde, oldukça güçlü bir atmosfere sahip... Ses ve görsel tercihler çok başarılı.

Maceraya Atılış

Oyunun ilk sahnesinde solmuş bir ağaç görüyorsunuz. Kahramanımız o ağacın altında karlı arazide oturuyor. Rüzgâr sesi kulağınızda...

Unto the End is an extraordinary platform game. It is a game that anyone who wants to have a different game experience will love. It makes you feel this as soon as you open the game. Because when you open the game, it draws you directly into the atmosphere without dealing with any user interface. Beyond a platform game, it has a very strong atmosphere... The sound and visual preferences are very successful.

Jump to the Adventure

You see a wilted tree in the first scene of the play. Our hero is sitting in the snowy field under that tree. The sound of the wind is in your ears... The breathing of our character... The whole narrative gives you the message that we are in the middle of the dark winter and this game will be difficult. Then the game starts when you press any key without any user interface. Your wife and son are coming. Your son gives you a spear, your wife gives you leaves - for healing. You grab the spear and leaf, say goodbye to them, and hit the road. There is no text in the section so far. It's all based on observation. So does the rest of the game. Until the combat mechanics... But I'll get there later.

Karakterimizin nefes alış verişi... Tüm anlatı size kara kışın ortasındayız ve bu oyun zorlu geçecek mesajı veriyor. Ardından hiçbir kullanıcı arayüzü olmaksızın herhangi bir tuşa basmanızla oyun başlıyor. Eşiniz ve oğlunuz geliyor. Oğlunuz size mızrak, eşiniz size yaprak -şifa için- veriyor. Mızrağı ve yaprağı kapıp onlarla vedalaşıp yola düşüyorsunuz. Buraya kadarki bölümde hiçbir metin yok. Tamamen gözleme dayalı. Esasen oyunun geri kalanı da öyle. Savaş mekaniklerine kadar... Ama oraya daha sonra geleceğim.

Uzakta bir yerde bir geyik görüyorsunuz onun peşindesiniz. Buradan eve yemek götürmek için yola düşmüş, ava çıkmış biri olduğumuzu anlıyoruz. Tam geyiğin peşindeyken. Yer çatırdıyor, kırılıyor ve hop bir zindana düşüyoruz. Bundan sonrası spoiler olur. Çünkü artık maceraya atıldınız.

Zorlu Serüven

Tercihe bağlı ufak farklılıklar meydana gelse de oyun tek çizgide ilerliyor. Ama sıkıcı olduğunu düşünmeyin. Unto the End, aynı saldırıyı aynı yaratıklara defalarca yaparak bölüm geçtiğiniz oyunlardan değil. Önünüzde türlü tuzaklar, bulmacalar, zorlu patikalar ve yaratıklar var. Üstelik hayatta kalmak o kadar da kolay değil. Düştüğünüz bu zindandan çıkıp ailenize kavuşmanız gerek.

You see a deer somewhere in the distance and you're chasing it. From here, we realize that we are someone who has set out to bring home food, hunting. Just in pursuit of the deer. The ground is cracking, breaking, and hopefully falling into a dungeon. After that, there will be spoilers. Because now you are on the adventure.

Challenging Escapade

Although minor differences depending on the preferences, the game progresses in a single line. But don't think it's boring. Unto the End is not one of the games where you go through the stages by doing the same attack on the same creatures over and over. There are various traps, puzzles, difficult paths, and creatures in front of you.

Tercihe bağlı ufak farklılıklar meydana gelse de oyun tek çizgide ilerliyor. Ama sıkıcı olduğunu düşünmeyin. Unto the End, aynı saldırıyı aynı yaratıklara defalarca yaparak bölüm geçtiğiniz oyunlardan değil. Önünüzde türlü tuzaklar, bulmacalar, zorlu patikalar ve yaratıklar var.

Although minor differences depending on the preferences, the game progresses in a single line. But don't think it's boring. Unto the End is not one of the games where you go through the stages by doing the same attack on the same creatures over and over. There are various traps, puzzles, difficult paths, and creatures in front of you.

Ama eve giden yol zorlu mücadelelerle dolu.

Üstün Savaş Mekanikleri

Oyunun, bir platform oyununda kolay kolay rastlanılmayacak seviyede savaş mekanikleri var. Hatta abartmıyorum *Dark Souls*'u andırıyor. Zorluk seviyesi de benzer nitelikte. Doğru hamleleri yapmazsanız çok kolay ölebilirsiniz. Ve bu hamle tercihleri tamamen gözleme dayalı. Örneğin düşmanınız yukardan saldırıyorsa yukardan; aşağıdan saldırıyorsa aşağıdan savunmanız gerekli. Saldırıyı "Dodge"layabiliyor ve uzaktan hançerinizi düşmana fırlata biliyorsunuz. Siz de yukarıdan veya aşağıdan olmak üzere iki saldırı yapabiliyor ve düşmanın dengesini bozmak için savaş esnasında ona omuz atabiliyorsunuz. Türlü kombolar kendinize savaş esnasında avantaj yaratabiliyorsunuz.

Tabii böylesi kolay ölünebilen bir oyuna "check point" sistemi şart ve buradaki "check point" sistemi oldukça tatlı. Arazide bazen sönmüş kamp ateşlerine rastlıyorsunuz. Onları yakarsanız hem size "check point" oluyor hem de yaralarınızı tedavi edebiliyorsunuz. Kamp ateşinin başında önceden topladığınız eşyalarla "craft" yapabileceğiniz bir "crafting" sistemi de mevcut. Ancak ateş başında yapılacak şeyler bunlarla da sınırlı değil.

Savaş antrenmanı yap diye bir seçenek var tıkladığınızda karakteriniz hayallere dalıp eski günleri hatırlıyor. Yeşil bir arazide karınız ve çocuğunuzla buluyorsunuz kendiniz. Birden fırtına gidiyor ve idman yapmak için o eski güzel günlere dönüyorsunuz. Kullanıcı ara yüzünü pas geçen bir oyundan da böylesi başarılı bir idman çözümü gelmesi beni şaşırtmadı, sevindirdi.

Oyun şimdiden birçok ödülü cebine koydu. Eve giden yolu aramak benim için de keyifli bir macera oldu. Oyunu ilk aldığımda bu kadar başarılı bir bağımsız yapımla karşılaşacağımı beklemiyordum. Benzeri serüvenlerden hoşlanan oyunculara Unto the End'i de kesinlikle tavsiye ediyorum.

Moreover, survival is not that easy. You have to get out of this dungeon where you fell and reunite with your family. But the road to home is full of tough challenges.

Superior Combat Mechanics

The game has war mechanics that are not easy to find in a platform game. I don't exaggerate it resembles Dark Souls. The difficulty level is similar. If you don't make the right moves, you can die very easily. And these move choices are all based on observation. For example, if your enemy attacks from above, you must defend from above; if he attacks from below, you must defend from below. You can dodge the attack and you can throw your dagger at the enemy from afar. You can do two attacks, from above or from below, and you can shoulder him during the battle to disturb the balance of the enemy. Various combos can give you an advantage during the war.

Of course, a checkpoint system is a must for such a game that you can die easily and the checkpoint system here is quite sweet. Sometimes you come across extinguished campfires in the field. If you burn them, they can both become a checkpoint and treat your wounds. There is also a crafting system where you can craft with the items you have collected at the beginning of the campfire. However, the things to be done by the fire are not limited to these.

There is an option called battle training and when you click on it, your character dives into dreams and remembers the old days. You find yourself in a green field with your wife and child. Suddenly the storm breaks out and you return to those good old days to practice. I was not surprised that such a successful training solution came from a game that bypasses the user interface, it made me happy.

The game has already won many awards. Searching the way home has been an enjoyable adventure for me too. When I first bought the game, I did not expect such a successful indie production. I would definitely recommend Unto the End to players who like similar adventures.

İSTANBUL'DA ORYANTALİST MİMARİ ÖRNEĞİ:

SİRKECİ GARI

ORIENTALIST ARCHITECTURE IN ISTANBUL:
SİRKECİ RAILWAY STATION

FATİH SARIMEŞE

Dünya'da ilk olarak 1825 yılında İngiltere'de başlayan demiryolu ulaşımının tohumları Osmanlı'da 1856 yılında atılmaya başlandı. Söz konusu tarihte başlayan çalışmalarla İzmir-Aydın demiryolu hattı üzerine çalışıldı. Bir süre bu konuda sessiz kalan Osmanlılar 1871 yılında Sultan Abdülaziz'in fermanıyla İstanbul (Haydarpaşa'dan) ile Bağdat'ı kavuşturacak demiryolu hattını inşa etme serüvenine başladı. 1872 yılında başlanan ve Konya'ya kadar tamamlanan demiryolu hattı I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesi üzerine sekteye uğramışsa da daha sonraki yıllarda tamamlanabildi.

Balkanları İstanbul'a yakınlaştıracak Rumeli Demiryolu ise yine Sultan Abdülaziz döneminde 1860'ların sonunda yapılan çalışmalarla şekillendi. Bu şekillenme sırasında tren raylarının Topkapı Sarayı bahçesinden geçecek olması üzerine Sultan Abdülaziz "Memleketime demiryolu yapılsın da isterse sırtımdan geçsin, razıyım" ifadelerini kullanmış ve böylece demiryoluna verdiği önemi göstermiştir. Sultan Abdülaziz döneminde başlayan çalışmalar Sultan II. Abdülhamid döneminde, 1888 yılında nihayete erdi. Hattın son durağı İstanbul İstasyonu yani günümüzdeki adıyla Sirkeci Garı'ydı. Günümüze gelen Sirkeci Garı 1888-1890 yılları arasında inşa edilmişse de bölgede inşa edilen ilk gar değildir. İnşa edilen ilk İstanbul İstasyonu'nu eski fotoğraflardan takip edebilmekteyiz.

The seeds of railway transportation, which started in England in 1825 for the first time in the world, began to be sown in the Ottoman Empire in 1856. From that date, works on the İzmir-Aydın railway line started. The Ottomans, who remained silent on this issue for a while, started the adventure of building the railway line that would connect İstanbul (from Haydarpaşa) to Baghdad with the decree of Sultan Abdulaziz in 1871. Although the railway line, which was started in 1872 and completed until Konya, was interrupted after the outbreak of World War I, it could be completed in the following years.

The Rumeli Railway, which will bring the Balkans closer to İstanbul, was shaped by the works carried out at the end of the 1860s during the reign of Sultan Abdulaziz. During this formation, when the rails would pass through the garden of Topkapı Palace, Sultan Abdulaziz used said, "I am willing to build a railway to my country, even if it passes over my back," and thus showed the importance he gave to the railway. The works that started during the reign of Sultan Abdulaziz ended in 1888 during the reign of Sultan Abdulhamid II. The last stop of the line was İstanbul Railway Station, in other words, Sirkeci Railway Station as it is today. Although the current Sirkeci Railway Station was built between 1888-1890, it is not the first station built in the region. We can see the first built one, İstanbul Railway Station, from the old photographs.

1870-1875 Sirkeci Eski İstasyon Binası
(İstanbul Railway Station between 1870-1875)

İstanbul İstasyonu

Sultan Abülaziz devrinde, 1870-1875 yıllarına tarihlenen ilk istasyon binası üçgen alınlıklara sahip çatısıyla neoklasik üslup yansıtan istasyon pencerelerdeki perdeleriyle müstakil bir ev görüntüsü sergilemektedir. Alt katı bekleme salonu ile gişe işlemleri için ayrıldığı düşünülen binanın üst katları herhâlde yönetim için ayrılmış olmalıydı. Tren rayına bakan cephesinde, üçüncü katta yer alan iki pencere arasında Eski Türkçe ile yazılmış "İstanbul" kelimesi ile hemen altında "Constantinople" ifadesi yer almaktadır.

İstanbul Railway Station

During the reign of Sultan Abdulaziz, the first station building, dated to 1870-1875, displays the appearance of a detached house with its roof with triangular pediments and the curtains in the station windows reflecting the neoclassical style. The upper floors of the building, whose lower floor is thought to be reserved for the waiting room and toll booth operations, must have been reserved for management. On the façade facing the rails, between the two windows on the third floor, there is the word "İstanbul" written in Old Turkish and the phrase "Constantinople" just below it. At the back was the Elvan Çelebi Mosque, which was seen with its minaret, but has not survived.

Arkada ise minaresiyle birlikte görülen ancak günümüze ulaşamayan Elvan Çelebi Camii görülmektedir.

Sultan Abdülaziz döneminde inşa edilen bina artan ihtiyaca cevap vermemiş olacak ki Sultan II. Abdülhamid'in iradesiyle Alman Mimar August Jachmund tarafından Sirkeci Garı Oryantalist mimari üslubun hâkim olduğu bir düzende 1888-1890 yılları arasında inşa edilmiştir. Garın inşa edildiği tarihten itibaren Paris'ten kalkan "Şark Ekspresi" adlı tren ile İstanbul'a gelmek isteyen binlerce kişi İstanbul'u gezmeye yeni inşa edilen gardan başlamıştır.

The building, which was built during the reign of Sultan Abdulaziz, would not have responded to the increasing need. Sirkeci Railway Station was built between 1888-1890 by the German architect August Jachmund with the will of Abdulhamid, in an orientalist architectural style. Thousands of people, who wanted to come to İstanbul with the train named "Orient Express" departing from Paris after the station was built, started to tour İstanbul from

1883 Sebah Joaillier - Sirkeci Garı (Sirkeci Railway Station in 1883)

Sirkeci Garı, 2020 (Sirkeci Railway Station in 2020)

Sirkeci Garı'nın cephesi simetrinin hâkim olduğu bir düzene sahiptir. Cephenin merkezinde yer alan ana giriş köşelerde minare biçimli saat kuleleri ile sınırlandırılmıştır.

Saat kulelerini örten külah örtü sonraki dönemlerde yerini sadece köşk düzenlemesine bırakmıştır. Girişin üstü yüksek tonoz biçimli bir çatıyla örtülmüştür. Yapıda kullanılan geniş saçaklar, at nalı kemerli pencereler ve yuvarlak pencereler dönem mimarisi için dikkat çekicidir. Cephenin tepelik bölümünde, merkeze yerleştirilen elips biçimli alan tuğra yeri için ayrılmıştır. Bu alana kırmızı zemin üzerine altın yaldızlı düzende Sultan II. Abdülhamid'in tuğrası yerleştirilmiştir.

Sirkeci Garı Osmanlı aydınları tarafından çağdaşlığa, modernliğe açılış olarak yorumlanmıştır. Batılılar tarafından ise Doğu'nun Kapısı olarak değerlendirilmiştir.

Sirkeci Garı'nın günümüzde restorasyon çalışmaları devam etmektedir. İstanbul'da Osmanlı'nın son dönemine ait yapılardan biri olması nedeniyle ayrıca önemli Sirkeci Garı'nı herkesin ziyaret etmesini tavsiye ederiz.

the newly built station.

The façade of Sirkeci Railway Station has an order dominated by symmetry. The main entrance in the centre of the façade is bordered by minaret-shaped clock towers at the corners.

The cone cover covering the clock towers left its place in the mansion arrangement in the following periods. The top of the entrance is covered with a high vaulted roof. The wide eaves, horseshoe arched windows, and round windows used in the building are remarkable for the period architecture. In the hilly part of the façade, the elliptical area placed in the centre is reserved for the sultan's signature place. In this area, Sultan Abdulhamid II's signature was placed on a red background with gold gilding.

Sirkeci Railway Station was interpreted by Ottoman intellectuals as an opening to modernity. And it was considered by the Westerners as the Gate of the East.

Restoration works of Sirkeci Station continue today. We also recommend everyone to visit the Sirkeci Railway Station, as it is one of the buildings belonging to the last period of the Ottoman Empire in İstanbul.

SÖYLEŞİ: GİZEM ERTÜRK

MARINA KAYE: HER ŞARKI BİR ANI DEFTERİDİR

MARINA KAYE: EVERY SONG IS A DIARY

Yeni nesil pop müziğin Fransız temsilcisi Marina Kaye, yeni albümü Twisted'i 2020'nin son günlerinde yayınladı. Türkiye'de GRGDN Müzik'in temsil ettiği [PIAS] Recordings etiketiyle yayınlanan albüm müzisyenin Türk hayranlarından da tam not aldı. 22 yaşındaki genç şarkıcı ile yeni albümünü ve gündemini konuştuk.

Marina Kaye, the French representative of new generation pop music, released her new album Twisted in the last days of 2020. The album released with the label of [PIAS] Recordings represented by GRGDN Music in Turkey, also received thumbs up from the musician's Turkish fans. We talked to the 22-year-old young singer about her new album and agenda.

Merhaba, *Twisted*'i nerede, kimlerle kaydettiniz, biraz albüm sürecinden bize bahseder misiniz?

Son iki yıldır *Twisted* albümü üzerine çalışıyorum. Albümün %90'ını Londra'da David Stewart ve Jessica Agombar'la (BTS'in dünya çapında rekor kıran hit teklisi "Dynamite"ın da prodüktörlüğünü ve yazarlığını yapan ikili) yazdım ve kaydettim. Yeni bir şarkı daha tamamlanmadan stüdyodan asla çıkmadım. Stüdyoda, üçümüz birlikte harika bir uyum yakaladık Onlarla çalıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Albüme adını veren aynı zamanda da albümün açılış parçası olan *Twisted*'i nasıl anlatırsınız?

Twisted, metaforlarla bezeli ve yer yer teatral bir yapıya sahip bir parça... Piyano pop baladları ve elektronik/R&B tınıları da içinde barındırıyor. Sözleri ve melodisi ile vermek istediğim duygu dolu hislerin dinleyiciye geçtiğine inanıyorum.

Albüm öncesi yayınladığınız *Double Life* teklisinde bahsettiğiniz çifte yaşam nelere gönderme yapıyor?

Double Life; kalabalıklar içinde ve kapalı kapalı ardında yalnızken yaşadığımız farklı hayatları anlatıyor.

Hello, where did you record *Twisted*, with whom, can you tell us about the album process?

I've been working on the album *Twisted* for the last two years. I wrote and recorded 90% of the album in London with David Stewart and Jessica Agombar (the duo who also produced and wrote BTS's record-breaking hit single "Dynamite" around the world). I never left the studio before a new song was completed. In the studio, the three of us had great harmony together. I feel very lucky to be working with them.

How would you describe *Twisted*, which named the album and is also the opening piece of the album?

Twisted is a piece embellished with metaphors and has a theatrical structure in some places... It includes piano-pop ballads and electronic/R & B tones. I believe that the feelings I wanted to convey with its lyrics and melody passed to the audience.

What does the double life you mentioned in your single *Double Life* that you released before the album refer to?

Double Life tells about the different lives we live in the crowds and alone behind closed doors. It's about being someone

Gündüz başka gece başka biri olmak hakkında bir şarkı... Çifte yaşam hepimizle ilgili. Hepimiz olduğumuz kişi ve olmak zorunda kaldığımız kişi arasında yaşamımızı sürdürüyoruz. Zaman zaman bu iki kişilikten birini seçmeye karar verdiğimiz anlar da olmuyor değil, ama burada, bu seçim anı geldiğinde "kaybedeceğimiz" şeyleri düşünüp genelde vazgeçiyoruz. Çözümsüz bir arada kalma hâli anlayacağınız bu.

Twisted albümünü gelecekte nasıl hatırlayacaksınız?

Son derece kişisel ve benim kişisel günlüğüm gibi olduğunu söyleyebilirim. Bu günlerdeki kendimi nasıl hatırlayacaksam öyle bir bakıma. Yani benim için "anı defteri"nden farksız bu albüm. Bu albümdeki şarkıların tamamı kafamın içinde olup bitenlere dayanıyor. Her şarkı genç bir kadın olarak yaşadıklarımı anlatıyor yani aşk, korku, öfke, intikam ve tutku gibi duygular...

Henüz 13 yaşında keşfediliniz ve Homeless şarkınız dünya çapında başarı yakaladı. Tüm bunlar sizi nasıl etkiledi?

Olumsuz etkilediğini düşünmüyorum. Bu kadar erken yaşta edindiğim bu tecrübe beni güçlendirdi ve şu an olduğum kişi yaptı. Böyle bir şans yakalamasaydım her şey çok daha farklı olabilirdi, bilemiyorum. Ama hepsi için minnettarım.

Hepimiz olduğumuz kişi ve olmak zorunda kaldığımız kişi arasında yaşamımızı sürdürüyoruz.

We all live between the person we are and the person we have to be.

Fransa salgından etkilenen ülkelerin başında geliyor... Peki siz süreci nasıl geçirdiniz, müzik sektörü nasıl etkilendi?

Pandemi başladığında turne hazırlığındaydım. Yani turne haberimizi duyurmamıza birkaç gün kala geri çekmek zorunda kaldık. Herkes kadar etkilendim yani ama yine de şanslı olduğumu düşünüyorum. Benden daha zor durumda olan birçok müzisyen tanıyorum. Yalnızca müzisyenler de değil sahne arkasında çalışanlar da var ve onlar da çok zorlanıyor. Nihayetinde işimiz çok zor ve bir şekilde desteklenmeye ihtiyaç duyuyoruz.

Yeni bir yıla girdik... Geleceğe dair neler hissediyorsunuz?

İyimserim yani en azından öyle olmak zorundayım. Başka türlü yaptığım işi sürdürebilmek için motivasyon bulamam. Bir şekilde normale dönmüş olmayı hayal ediyorum ve bu bana umut veriyor.

during the day and someone else during the night... The double life is about all of us. We all live between the person we are and the person we have to be. There are moments when we decide to choose one of these two personalities from time to time, but here, when the moment of this choice comes, we think about what we will "lose" and give up. You see, this is an unsolvable being caught in the middle situation.

How will you remember the album Twisted in the future?

I would say it is extremely personal and like my diary. In a way, as I remember myself these days. In other words, this album is no different than a "diary" for me. All of the songs in this album are based on what's going on inside my head. Each song tells about my experiences as a young woman, in other words, feelings such as love, fear, anger, revenge, and passion.

You were discovered at the age of 13 and your Homeless song was a worldwide success. How did all this affect you?

I don't think it has a negative effect. This experience I had at such an early age has strengthened me and made me who I am now. I don't know if I hadn't had such a chance, everything would have been different. But I am grateful for all of them.

France is one of the countries affected by the pandemic badly... So how did you go through the process, how was the music industry affected?

I was preparing for a tour when the pandemic started. So, we had to retract our tour news a few days before we announced it. I was as impressed as anyone else, but I still think I'm lucky. I know many musicians who are in a more difficult situation than me. There are not only musicians but those working behind the scenes and they also have a hard time. Ultimately, our job is very difficult and we need support in some way.

We entered the new year... How do you feel about the future?

I'm optimistic, at least I have to be. I cannot find the motivation to continue my job otherwise. I dream of somehow returning to normal, and that gives me hope.

Kış Uykusu, 2014
Yönetmen: Nuri Bilge Ceylan

Keşke benim de kendimi kandırma eşiğim seninki kadar düşük olabilseydi.

Winter Sleep, 2014

I wish my threshold for self-delusion was as low as yours.

Züğürt Ağa, 1985
Yönetmen: Nesli Çölgeçen

Senin insanlığın güzeldir. Belki de o yüzden ağalığı beceremiyorsun.

Züğürt Ağa, 1985

You are a nice person. Maybe that's why you are not a good landlord.

Neredesin Firuze, 2004
Yönetmen: Ezel Akay

Gerçekler söylenince artık hatırlanacak ne kalıyor ki geriye?

Where's Firuze, 2004

What remains to be remembered when the facts are told?

Diriliş, 2016
Yönetmen: Alejandro G. Iñárritu

Rüzgâr güçlü kökleri olan bir ağacı yenemez.

The Revenant, 2016

The wind cannot defeat the tree with strong roots.

Sherlock Holmes, 2009
Yönetmen: Guy Ritchie

Apaçık bir gerçek kadar yakalaması zor bir şey yoktur.

Sherlock Holmes, 2009

There's nothing more elusive than an obvious fact.

Azınlık Raporu, 2002
Yönetmen: Steven Spielberg

Körler ülkesinde tek gözü olan adam kral olur.

Minority Report, 2002

In the land of the blind, the one-eyed man is king.

Arizona Rüyası, 1992
Yönetmen: Emir Kusturica

Bazen bazı şeyleri anlamak için alıp başını gitmek gerek...

Arizona Dream, 1992

Sometimes you have to go away to understand something...

Gece Vurgunu, 2014
Yönetmen: Dan Gilroy

Arkadaş, insanın kendine verdiği bir hediyedir.

Nightcrawler, 2014

A friend is a gift you give yourself.

Uçurtma Avcısı, 2003
Yönetmen: Halit Hüseyni

Senin mutlu olmana ancak senden bir şey almaya hazırlandıklarında izin verirler.

The Kite Runner, 2003

They only let you be this happy if they're preparing to take something from you.

Casanova, 2005
Yönetmen: Lasse Hallström

Sonsuza kadar mutlu yaşadılar, ama ayrı ayrı...

Casanova, 2005

They lived happily ever after, but separately...

12 Maymun, 1995
Yönetmen: Terry Gilliam

Doğru ya da yanlış diye bir şey yok, sadece popüler fikirler vardır.

Twelve Monkeys, 1995

There's no right, there's no wrong, there's only popular opinion.

Tavşan Jojo, 2019
Yönetmen: Taika Waititi

Aşk dünyadaki en güçlü şeydir. Jojo, başına gelince anlayacaksın.

Jojo Rabbit, 2019

Love is the strongest thing in the world. Jojo, you'll know when it happens.

SÖYLEŞİ: HAKAN AKOĞLU

RAGIB NARİN:

YAŞAMDAN KESİTLER OLMAZSA MÜZİK OLMAZ

RAGIB NARİN:
MUSIC WON'T EXIST WITHOUT HAVING PIECES FROM LIFE

Annesi Arap, babası Türk olan Hatay, Antakya doğumlu Ragıb Narin, 2013 yılında ilk olarak Facebook'a yüklediği ve kendi bestelerini gitarıyla seslendirdiği amatör videolarla tanınmaya başladı. Kendi söz ve müziğini yaptığı şarkıları ile kısa sürede on binlerce beğeni almaya başlayan ve Hatay dışında da bir hayran kitlesi oluşan Ragıb Narin, 2019 yılının Temmuz ayında yayınladığı *Sevda Çiçeği* ile sesini daha geniş kitlelere duyurdu. *Sevda Çiçeği* müzik kanalları ve radyolarda da dinleyici ile buluşurken, klip kısa süre içinde 2 milyonu aşkın izlenme oranına ulaştı. 24 yaşına sığdırdığı 100'e yakın bestesinden, dünyanın Koronavirüs nedeniyle evlere kapandığı karantina döneminde, "kendi yaşanmışlıklarımdan yola çıkarak yazdım" dediği *Menekşem*'i Kasım ayında dinleyici ile buluşturan Ragıb Narin ile gezdiği ülkeleri, müzikal yolculuğunu Skyroad okurları için konuştuk.

Ragıb Narin, born in Hatay, Antakya, whose mother is Arab and father is Turkish, started to be known with amateur videos that he first uploaded to Facebook in 2013 and performed his own compositions with his guitar. Ragıb Narin, who started to receive tens of thousands of likes with his songs and music in a short time and formed a fan base outside of Hatay, made his voice heard to a wider audience with *Sevda Çiçeği*, which was published in July 2019. While *Sevda Çiçeği* met with listeners on music channels and radios, the clip reached over 2 million views in a short time. We talked to Ragıb Narin, who has nearly 100 compositions even though he is 24 and released "Menekşem," about which he said "I wrote based on my own experiences," in November, during the quarantine period when the world was closed to houses due to the coronavirus, about the countries he travelled and his musical journey for the Skyroad readers.

Sizi biraz tanıyabilir miyiz? Nasıl bir ailede büyüdünüz?

1996 Hatay Antakya doğumluyum. Eski profesyonel futbolcuyum. Şu an ise ailemin uluslararası ticaret yapan şirketinde ticaret ile uğraşıyorum. Farklı kültürleri içinde barındıran bir ailede büyüdüm. Baba tarafı Türk, anne tarafı Arap olan bir aile, bu nedenle evde hem Arapça hem de Türkçe konuşuluyordu, bu da Arapçayı ana dilimiz gibi öğrenmemize neden oldu. Arapça ile beraber İngilizce ve başlangıç seviyesinde İspanyolca da biliyorum.

Geçmişinizde profesyonel olarak futbol oynadınız. Peki müzikle ilgili ilk hayalleriniz ne zaman başladı? Profesyonel bir şarkıcı olmaya nasıl karar verdiniz?

Müzikle ilgili hayallerim ilkokulda müzik hocamın beni okullararası müzik yarışmalarında sahneye çıkarması ile başladı. Küçük yaşlardan beri hep müzik kanallarını açıp tüm şarkıları ezberler ve klipteki kişi benmişim gibi gözlerimi kapatıp hayaller kurardım. Profesyonel olarak müzik yapmaya karar vermem ise futbolu bıraktıktan sonra hayatta yeni bir yola koyulmam gerektiğini düşünmem ile başladı.

24 yaşına 35 ülke seyahati sığdırmışsınız. Sizi en çok etkileyen ülkeler hangileri? Neden?

Beni en çok etkileyen ülkelerin basında Hindistan geliyor. Nedeni ise gerçekten kendinizi başka bir dünyanın içinde hissetmenize neden olması. Ülkedeki hayatın akışı, zenginliğin en doruk noktası ile fakirliğin en zor hâlini bir arada görebiliyor olmanız ve her insanın birbirinden farklı inancı, giyinişi, kültürü ile karşınızda çok farklı bir mozaik olması. Beni en çok etkileyen bir diğer ülke ise İspanya,

Can we get to know you a little bit? What kind of family did you grow up in?

I was born in 1996 in Hatay Antakya. I am a former professional football player. I am currently dealing with trade in my family's international trading company. I grew up in a family with different cultures. A family with a Turkish father and an Arab mother, so both Arabic and Turkish were spoken at home, which made us learn Arabic as our mother tongue. Along with Arabic, I also speak English and beginner Spanish.

You played football professionally in the past. So, when did your first dreams about music begin? How did you decide to become a professional singer?

My music dreams started in primary school when my music teacher took me to the stage in inter-school music competitions. From an early age, I always watched music channels, memorized all the songs, and I closed my eyes and dreamed as if I was the person in the clip. My decision to make music professionally started with the thought that I should take a new path in life after quitting football.

Until the age of 24, you have travelled to 35 countries. Which countries have affected you the most? And why?

India is at the top of the list of countries that affect me the most. The reason is that it really makes you feel like you are in another world. The flow of life in the country is that you can see the peak of wealth and the hardest of poverty together and that every person has a very different mosaic with their different beliefs, clothing, and culture. Another country that impressed me the most is

ülkeden ziyade Barcelona diyebilirim çünkü İspanya'da sadece orayı ziyaret ettim. Beni çok etkilemesinin nedeni ise tamamen ülkedeki insanlardan tutun, yaşam tarzlarına, eğlence kültürlerinden tutun şehir planlamasına kadar her bir detayın muazzam planlanmış olması. Hayallerimde Barcelona'da bir evimin olması da var. Yeşili ve doğayı seven bir insan olarak Singapur da beni çok etkilemişti. Arap dünyasından ise Lübnan'ın bende farklı bir yeri var. Denizi ve Arap olmalarına rağmen çeşitli kültürleri içerisinde barındırması çok ilgi çekici. Sanırım ben gezgin bir şarkıcıyım.

Birçok ülke gezdiniz. Türkiye dışında başka bir ülkede yaşamak isteseydiniz bu hangisi olurdu?

Bu ülke İspanya olurdu çünkü Barcelona hayranı bir insanım. Nedeni ise hem bizim Türk kültürüne yakın bulmam, hem de eğlenmesini bilen bir yaklaşıma sahip olmaları. Şehir düzeni, imkân bolluğu ve insanlarıyla bence çok samimi bir şehir. Ayrıca İspanyolcayı çok sevmem de sebeplerden biri.

Anne tarafından Arap köklere sahipsiniz. Hem Arap hem de Türk kültürleri ile büyümek size neler kattı?

Öncelikle iki kültür birbirine çok uzak sayılmaz bu yüzden hiç uyum sıkıntısı çekmedim. Ama her iki kültürde büyümenin birçok avantajı var. Daha çok yemek tarzı, daha çok dil, insan,

Spain, I can say Barcelona rather than the country because I only visited there in Spain. The reason why it impressed me is that every detail, from the people in the country to the lifestyle, from the entertainment culture to the city planning, is widely planned. I also dream of having a house in Barcelona. As a person who loves green and nature, Singapore also impressed me. Lebanon has a different place in me from the Arab world. Although it has a sea and is Arab, it is very interesting containing various cultures. I guess I'm a travelling singer.

You have travelled to many countries. Which would it be if you wanted to live in another country other than Turkey?

This country would be Spain because I am an admirer of Barcelona. The reason is that I find it close to Turkish culture and they have an approach that knows how to have fun. I think it is a very friendly city with its urban layout, an abundance of possibilities and people. Also, one of the reasons is that I love Spanish.

You have Arabic roots on the maternal side. What has it contributed to growing up with both Arab and Turkish cultures?

First of all, the two cultures are not very far from each other, so I never had a problem with adaptation. But there are

ülke bunlar hep beni zenginleştiren farklılıklar. Hele ki müzik sever bir insansanız, küçük yaştan itibaren iki farklı müzik kültürü ile büyüyorsunuz. Özellikle Arap müzik kültürü çok zengin ve çeşitli, bu da bir müzisyen kulağı için büyük bir nimet. Her iki dili ana dil gibi konuşmakta önemli bir avantaj.

Biraz da mutfağa girelim. Antakya doğumlusunuz. Yemek pişirmekle aranız nasıl?

Aram çok iyidir, sadece Antakya değil Arap mutfağı ile de aram iyidir. Özellikle Malta'da yaşadığım süre zarfında evde 3 öğün yemeğimi kendim hazırlıyordum.

Sevda Çiçeği, Gecekondu, Mavi, Gel Diyemem ve Menekşem. Sizce bu şarkıların ortak noktası ne? Sizin için hikâyesi ile yeri farklı olan bir şarkı var mı?

Ortak noktaları hepsinin hayatımda bir yerleri olması. Yasadığım ve yaşandığına şahit olduğum olaylar üzerine yazdığım şarkılar. Özet olarak hepsi kalbimden kalemime döküldü. Ama Gecekondu'nun bende ayrı bir yeri var, o şarkıyı yazarken hissettiğim duygu yoğunluğum ve ilham anı farklı bir boyuttaydı.

many advantages to growing in both cultures. More food styles, more languages, people, countries, these are the differences that always enrich me. Especially if you are a music lover, you grow up with two different music cultures from an early age. The Arab music culture in particular is very rich and diverse, which is a great blessing for a musician's ear. An important advantage in speaking both languages like a mother tongue.

Let's get into the kitchen a little bit. You were born in Antakya. How are you with cooking?

I am very good with cooking, not only with Antakya but also with Arabic cuisine. Especially during my time in Malta, I was preparing my own 3 meals at home.

Sevda Çiçeği, Gecekondu, Mavi, Gel Diyemem, and Menekşem. What do you think these songs have in common? Is there a song with a different story and a place for you?

Their common ground is that they all have a place in my life. The songs I wrote about the events I lived through and witnessed happening. In summary, they all poured out of my heart into my pen. But *Gecekondu* has a special place in me, the intensity of emotion and moment of inspiration I felt while writing that song was in a different dimension.

Mariza - Meu Fado Meu

1973 yılı Mozambik'te doğan, şarkı söylemeye ailesinin tavernasında küçük yaşta başlayan ve şu an *"Fado'nun Sesi"* olarak anılan Mariza, müziğini bir his olarak tanımlıyor. Birçok prestijli ödüle sahip olan Mariza, Grammy ödüllerine de aday gösterilen ilk Portekizli sanatçı olma unvanına da sahip.

Born in Mozambique in 1973, Mariza describes her music as a feeling. The artist, who started singing at her family's tavern at a young age is known as "*Fado Voice*." Mariza, who has many prestigious awards, also holds the title of being the first Portuguese artist to be nominated for Grammy awards.

Erkan Oğur - Gnossienne No. 1

Çalışmalarında kopuz, bağlama, ud, e-bow, perdesiz gitar, klasik gitar, elektro gitar ve diğer birçok enstrümanla birlikte sesini de kullanan Erkan Oğur, 2012 yılında çıkardığı Dönmez Yol albümünde, Erik Satie'nin eşsiz *Gnossienne No.1* şarkısını perdesiz gitarıyla yeniden yorumladı. Bu şarkı hem rüya hem de rüyadan uyanmak gibi.

Erkan Oğur, who uses his voice along with the kopuz, baglama, oud, e-bow, fretless guitar, classical guitar, electric guitar, and many other instruments in his works, re-performed Erik Satie's unique *Gnossienne No.1* song with his fretless guitar on his album Dönmez Yol release in 2012. This song is like waking up from a dream and a dream.

Silvia Perez Cruz - Gallo Rojo, Gallo Negro

1983 doğumlu sanatçı ilk gençlik yıllarından itibaren punk, bossanova, flamenko, caz, pop, geleneksel Katalan müziği, İber halk müziği ve Güney Amerika folkloru gibi birçok farklı tarzda müzik yapan gruplarda yer aldı. 2012 Uluslararası Terenci Moix Ödülü'nü ve En İyi Şarkı dalında bir Goya Ödülü'nün de sahibi olan Cruz, sesini her stilde ustaca kullanıyor.

Born in 1983, the artist has been involved in many different styles of music such as punk, bossanova, flamenco, jazz, pop, traditional Catalan music, Iberian folk music, and South American folklore. Cruz, the winner of the 2012 International Terenci Moix Award and a Goya Award for Best Song, skillfully uses her powerful voice in every style.

Marc Aryan - Istanbul

1960'lı yıllara damgasını vuran Belçikalı sanatçı Marc Aryan'ın 200'e yakın bestesi vardır. Fransızca şarkılarının yanında Türkçe şarkılar da söyleyen Aryan, yaşamında çok sık Türkiye'ye gelerek konserler vermiş ve Türkçe plaklar doldurmuştur. Türkiye'ye adadığı *İstanbul* adlı şarkısında, Fransızca bilmeseniz bile sanatçının İstanbul'a özlemini hissedebilirsiniz.

Belgian artist Marc Aryan, who left his mark in the 1960s, has nearly 200 compositions. Arya sang Turkish songs in addition to the French song, came to Turkey, and had Turkish LPs. In his song named *İstanbul* he described it as a person and dedicated to Turkey, you can feel his longing for Istanbul even though you don't know French.

ELİF ÖZOĞUL

Garmarna - Herr Mannelig

Garmarna, şarkılarında yaklaşık otuz yıldır eski İskandinav baladlarına yer veren İsveçli folk rock grubu. Dişi dağ trollünün bir şövalyeye evlenme teklifini anlatan *Herr Mannelig* baladını orijinal dilinde başarılı bir şekilde yorumlayan grup, sizi hüsranlı hikâyesi ile kuşatıp Orta Çağ'a götürecek.

Garmarna is a Swedish folk-rock band that has used old Scandinavian ballads in their songs for nearly three decades. The band, which successfully interprets the ballad *Herr Mannelig,* which tells about a female mountain troll's proposal to marry a knight, in its original language, will surround you with its disappointing story and take you to the Middle Ages.

Minoo Javan - Ay Sar Kotal

İran'ın kadim kültüre ait Pers halk müziğini ve şiirlerini modern yorumuyla taçlandıran sanatçı, Amerika başta olmak üzere Batı'da da birçok ülkede Pers müziğini tanıtmış ve sevilmiştir. İran Devlet Tiyatro'sunun önemli sanatçılarından olan Javan, keman ve piyanonun başrolde olduğu Farsça şarkısında büyülü sesini mistik bir yorumla sunuyor.

Crowning Persian folk music and poems belonging to the ancient culture of Iran with a modern interpretation, the artist introduced Persian music in many countries in the West, especially in America. Javan, one of the important artists of the Iranian State Theater, presents her magical voice with a mystical interpretation in her Persian song, which features violin and piano.

No Land - Düşünme Kaybolursun

İlk albümleri *Aramızda*'yı 2016 yılında çıkaran müzik topluluğu, No Land (ülkesiz) adını Türkiye, İran ve Azerbaycan olmak üzere farklı coğrafya ve kültüre sahip müzisyenlerden oluşmasından alıyor. Etnik müzik ve caz türlerinde özgünlüğüyle ön plana çıkan grup bundan sonra adından çok söz ettirecek gibi.

Releasing their debut album, *Aramızda* in 2016 the band, No Land takes its name being consisted of musicians from different geographies like Turkey, Iran, and Azerbaijan and cultures. Achieving authenticity in ethnic music and jazz genres successfully, the band will leave their mark.

Işın Karaca - Mandalinalar

2001 yılında çıkardığı ilk albümü *Anadilim Aşk*'tan sonra arabesk ve Türk pop müziğinde yükselişe geçen Işın Karaca, 2006 yılında çıkardığı *Başka 33/3* albümünün ilk klip şarkısı *Mandalinalar*'da, yaz günlerinin ışıltısını ve aşık olmanın ilk heyecanlarını "yeniden taşınır gibi / yeni bir yere alışır gibi" sözleriyle bizlere anlatıyor.

After her debut album *Anadilim Aşk*, which she released in 2001, getting popular with arabesque and Turkish pop music, Işın Karaca tells us the sparkle of summer days and the first excitement of falling in love with the lyrics, "like moving again/getting used to a new place" in *Mandalinalar*, the first clip song of her album *Başka 33/3*, which she released in 2006.

BİR ŞİİRİN PARFÜMÜ: ASTROPHIL & STELLA

PERFUME OF A POEM: ASTROPHIL & STELLA

ALİ MERT ALAN

Astrophil & Stella çıkış noktası ve çalıştığı usta parfümörlerle dikkat çeken yeni bir marka. Mistik bir masaldan ilham alan italyan parfümevini Alessandro Castagno bizim için anlattı.

Astrophil & Stella is a new brand that draws attention with its starting point and the master perfumers it works with. Alessandro Castagno told us about the Italian perfume house inspired by a mystical fairy tale.

Aslen Astrophil & Stella, Philip Sidney'in "Astrophil & Stella" şiirine dayanan mistik bir masaldır. İsimler, iki Yunanca kelime olan "aster" (yıldız) ve "phil"den (sevgili) türemiştir. Bu iki büyük temayı seviyoruz, Aşk ve Uzay. Markamızı bu isimle adlandırma sebebimiz aslında bu. Kreasyonlarımızın hepsi bir Kozmik Aşk hikâyesinin ifadeleridir.

Çeşitliliğe İnanıyoruz

Evet, bugünlerde niş parfüm alanında markaların kendi yolunu çizmesi hiç de kolay değil. Son zamanlarda birçok marka çok uluslu şirketler tarafından satın alındı ve hem finansal hem de iletişim açısından onların olanaklarıyla mücadele etmek zor. Kendi adımıza konuşmamız gerekirse hâlen çeşitliliğe inanıyorum. Bağımsız markalar ve şirketler bu işin güçlü yönleridir. Yenilik, esneklik ve en önemlisi insan ilişkileri niş dünyanın özüdür diye düşünüyorum.

Originally Astrophil & Stella is a mystical tale based on Philip Sidney's poem “Astrophil & Stella.” The names are derived from the two Greek words ‘aster’ (star) and ‘phil’ (lover). We love these two great themes, Love and Space. This is actually the reason we named our brand so. All of our creations are expressions of a Cosmic Love story.

We believe in Diversity

Yes, it is not easy for brands to make their own path in the niche perfume field these days. Recently, many brands have been bought by multinational companies and it is difficult to compete with their means, both financially and in terms of communication. If we have to speak for ourselves, I still believe in diversity. Independent brands and companies are the strengths of this business. I think innovation, flexibility, and most importantly human relations are the essence of the niche world.

İnsanların Kalbiyle Konuşuyoruz

Öte yandan her geçen gün yeni niş parfüm markaları görüyoruz. Var olabilmek ve devam edebilmek kolay değil. Ama Astrophil & Stella, insanların kalbiyle konuşuyor (gülüyor). Niş parfüm işindeki yirmi yıllık tecrübemizi %100 İtalya'da yapılan yüksek kaliteli ürünler ve üretim ile birleştirdik. Ama en önemlisi parfümlerimizi, sektördeki en iyi master parfümerlerden Chris Maurice, Cécile Zarokian, Luca Maffei ve Bertrand Duchaufour tasarladı.

Çalıştığımız İsimler Bize Ruh Kattı

Cécile Zarokian, Luca Maffei, Bertrand Duchaufour ve Chris Maurice gibi isimleri daha önce imza attıkları kokulardan biliyor, tanıyorduk ama iş birliği yapma fırsatımız olmamıştı. Harekete geçmek için doğru zaman olduğuna karar verdik. Bu isimlerde ortaya koydukları işle ve tecrübeleriyle bize bir ruh kattılar. Parfümlerimizin usta parfümörlerin benzersiz dokunuşa sahip olduğu için mutluyuz. İleri de de bu önemli isimlerin yanına başka isimleri de ekleyeceğiz.

Bugünlerde niş parfüm alanında markaların kendi yolunu çizmesi hiç de kolay değil.

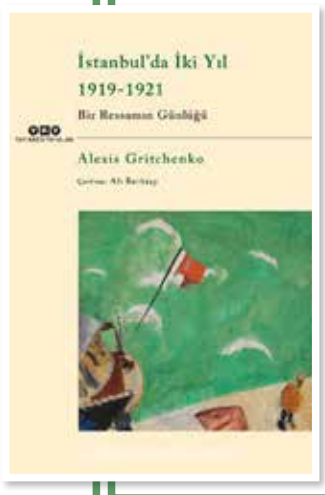
Yes, it is not easy for brands to make their own path in the niche perfume field these days.

We Speak to People's Hearts

On the other hand, we see new niche perfume brands every day. It is not easy to exist and continue. But Astrophil & Stella speaks to people's hearts (laughs). We have combined our twenty years of experience in the niche perfume business with high-quality products and production 100% made in Italy. But most importantly, our perfumes were designed by Chris Maurice, Cécile Zarokian, Luca Maffei, and Bertrand Duchaufour, from the best master perfumers in the industry.

People We Worked with Added a Soul to Us

We knew Cécile Zarokian, Luca Maffei, Bertrand Duchaufour, and Chris Maurice from the fragrances they created before, but we hadn't had the opportunity to collaborate. We decided it was the right time to act. They added a soul to us with their work and experiences. We are happy that our perfumes have the unique touch of master perfumers. In the future, we will add other names besides these important names.

İSTANBUL'DA BİR YABANCI

İstanbul'da İki Yıl 1919-1921 & Bir Ressamın Günlüğü / Alexis Gritchenko
Yapı Kredi Yayınları – 264 Sayfa

Bu kitap Ukraynalı ressam Alexis Gritchenko'nun iki yıl boyunca İstanbul'u dolaşarak günlerini ve izlenimlerini kaydettiği sayfalardan oluşuyor. Gritchenko'nun bize; kültürümüze ve yaşam alanımıza bakışını okumak tasvir ettiği mekânlardan neredeyse her gün geçen İstanbullular için özellikle heyecan verici. Yapıları bir mimar gözüyle inceleyen ve insan kalabalıklarını hareketli bir tuvalmiş gibi gören Gritchenko, bize ait olana "dış bir bakış" edinmemizi sağlıyor.

A FOREIGNER IN İSTANBUL

The Constantinople Years / Alexis Gritchenko
Yapı Kredi Yayınları – 264 Pages

This book consists of memories of the Ukrainian painter Alexis Gritchenko travelled around İstanbul for two years, recording his experienced. Gritchenko's way of looking at us, our culture and our living space is especially exciting for İstanbul people, who always pass through the spaces he described. Gritchenko, who examined the buildings through the eyes of an architect and saw the crowds of people as if they were a moving canvas, enables us to get an "outside view" of what belongs to us.

BAK, GÖR, AKIL ET

Göz ve Tin / Maurice Merleau-Ponty
Metis Yayınları – 88 Sayfa

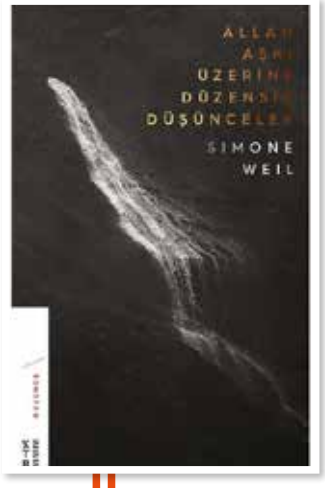
Fransız felsefeci Maurice Merlau-Ponty, *Göz ve Tin*'de ressam Cézanne'den de ilham alarak resmi, bakışı ve görme eylemini irdeleyerek yeniden ele alıyor. Sanat ve felsefe alanlarını birbirine katarak kısa ama özlü bir metin kaleme alan Merleau-Ponty, kitap boyunca tekrar tekrar okuyup idrak etmeye çalışacağımız sayısız cümleyle bırakıyor bizi. Nesnel metinlerde alışılmadık bir unsur olan "sezgi"yi de diri tuttuğunu hissediyoruz bu derinlikli cümleler ile karşı karşıya kalınca.

LOOK, SEE, CONTRIVE

Eye and Mind / Maurice Merleau-Ponty
Metis Yayınları – 88 Pages

The French philosopher Maurice Merlau-Ponty, inspired by the painter Cézanne in Eye and Mind, re-examined the painting by examining the look and the act of seeing. Merleau-Ponty, who wrote a short but concise text by combining the fields of art and philosophy, leaves us with countless sentences that we need to think about again and again. We feel that he kept the "intuition," which is an unusual element in objective texts, alive when faced with these deep sentences.

MUTSUZLUK VE İMAN

Allah Aşkı Üzerine Düzensiz Düşünceler / Simone Weil
Ketebe Yayınları – 60 Sayfa

Fransız bir filozof ve dindar bir Katolik olan Simone Weil, İslam'a nispeten yakın bir tasavvufi anlayış ile yaklaştığı iman konusunu ele alıyor bu kitabında. Katolik kimliğinin öne çıktığı bu eseri okudukça onun olumsuz ruh hâllerini hakikate ulaşma yolunda kıymetli bir araç olarak gördüğünü fark ediyoruz. *Allah Aşkı Üzerine Düzensiz Düşünceler*, altmış sayfalık kısacık bir kitap olmasına karşın hemen hemen her satırının altını çizdiren kıymetli bir eser.

UNHAPPINESS AND FAITH

Allah Aşkı Üzerine Düzensiz Düşünceler / Simone Weil
Ketebe Yayınları – 60 Pages

In this book, Simone Weil, a French philosopher, and a devout Catholic deals with the subject of faith, which she approaches with a Sufi understanding relatively close to Islam. As we read this work in which the Catholic identity stands out, we realize that she saw her negative moods as a valuable tool in reaching the truth. *Allah Aşkı Üzerine Düzensiz Düşünceler* is a precious work that makes you underline almost every line, although it is a short sixty-page book.

"ZAMANIDIR ARTIK ZAMANININ GELMESİNİN"

Ellerin Zamanlarla Dolu / Paul Celan

Türkiye İş Bankası Yayınları – 176 Sayfa

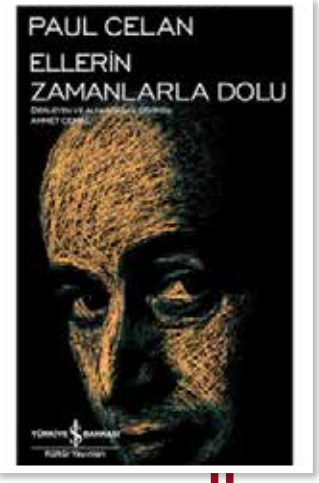
Paul Celan'ın lirik ve imgesel bir dil ile yazdığı şiirlerini yalnızca okumak onları anlamak için yeterli olmuyor çoğu zaman, çünkü hissedilmeyi talep ediyor onun ifadeleri. "Zamanın çiçekleri," "acının terazisi" ve "hüzünlü saçlar" gibi ifadeler, ancak duyumsandıklarında bir anlam taşımaya başlıyorlar, kavranınca değil.

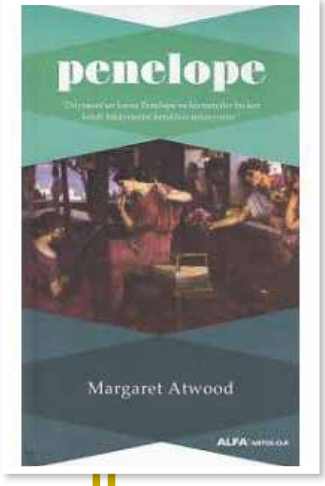
"IT'S TIME FOR IT TO BE TIME"

With Your Hand Full of Hours / Paul Celan

Türkiye İş Bankası Yayınları – 176 Pages

Reading the poems written by Paul Celan in a lyrical and imaginative language is often not enough to understand them, because his expressions demand to be felt. Expressions like "flowers of time," "scales of pain" and "sad hair" only start to have a meaning when sensed, not when grasped.

BİR KADININ GÖZÜNDEN

Penelope / Margaret Atwood

Alfa Yayınları – 160 Sayfa

Margaret Atwood, yüzyıllardır anlatılagelmiş bir hikâyeyi, Odysseus'un hikâyesini bu kez karısı Penelope'nin ve onunla ölüme yollanan on iki hizmetçinin ağzından, çağdaş bir perspektif ile anlatmış. Atwood, geçmişten günümüze "suçlu, yoldan çıkaran" olarak bilinen kadın imajının temelini oluşturan destanlara alternatif bir bakış geliştirmeyi başarmış. Efsaneyi yeniden kuran *Penelope*, günümüzdeki gündemleri yakalayarak mitolojiye ilgi duyanların büyük bir keyifle okuyacağı modern bir romana dönüşmüş.

THROUGH THE EYES OF A WOMAN

The Penelopiad / Margaret Atwood

Alfa Yayınları – 160 Pages

Margaret Atwood tells a story that has been told for centuries, the story of Odysseus, this time through the view of his wife, Penelope and the twelve servants who were sent to death with him, with a contemporary perspective. Atwood has managed to develop an alternative view of the epics that form the basis of the image of women known as the "criminal, deviating" from past to present. The Penelopiad, who re-established the legend, has turned into a modern novel that will be read with great pleasure by mythology enthusiasts.

BAŞUCUNDA BULUNSUN!

Hafıza Sanatı / Frances A. Yates

Metis Yayınları – 432 Sayfa

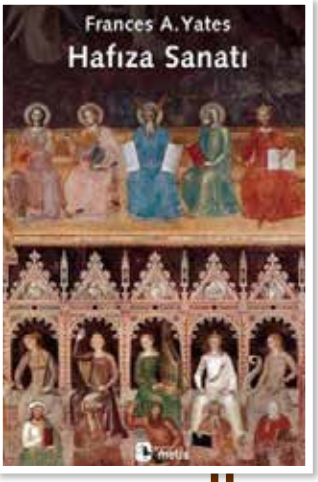
Frances Yates, internetin ve hatta basılı kitapların dahi olmadığı bir zamanda insanlığın en büyük gücü ve hükmetme yetisi sayılan hafızayı; hafızanın Antik Yunan, Ortaçağ ve Rönesans dönemlerinde geçirdiği dönüşümü inceliyor *Hafıza Sanatı*'nda. Bunu yaparken elbette tarihe, edebiyata, felsefeye ve psikolojiye de başvuruyor; bu alanlardan aldığını büyüterek ürettiği eser ile yeniden katkı sağlıyor beslendiği kaynaklara.

KEEP IT CLOSE BY!

The Art of Memory / Frances A. Yates

Metis Yayınları – 432 Pages

Frances Yates described memory, which is humanity's greatest power and ability to rule in a time when there was no internet or even printed books; *The Art of Memory* examines the transformation of memory in the Ancient Greek, Medieval, and Renaissance periods. While doing this, of course, he also applied to history, literature, philosophy, and psychology, by enlarging what he took from these fields, he contributed again to the resources he had nurtured with his work.

HAZIRLAYAN: ZEYNEP KANTARCI

Ses insanların temel ihtiyaçlarını anlatmak için iletişimin temel kaynağı, ritim üzerine bir ahenkle inşa edilen müzik ise ruhların birbirine açılmasının en önemli yollarından biri. Her yeni çıkan albüm, her yeni şarkı, yeni tanışılan bir ses ve bir söz ruhumuzu anlatmamız ve anlamamız için bize yeni bir yol sunar. Beethoven'ın da dediği gibi; "Müzik, her bilgelik ve felsefeden daha yüksek esin verir."

Sound is the main source of communication; it enables us to tell our basic needs. Music that is built on a rhythm with harmony is one of the most important ways of connecting souls together. Each new album, each new song, each new sound and each new lyric, clears the way for us to tell and understand our spirits. As Beethoven once said: "Music is a higher revelation than all wisdom and philosophy."

GÜLÇİN ERGÜL'DEN YENİ YIL ŞARKISI

Yepyeni albümü *Davet* ile büyük beğeni toplayan Pop, Soul ve R&B müziğin ülkemizdeki güçlü temsilcisi Gülçin bu kez sürpriz bir yeni yıl şarkısı yayınladı. Yeni yılda yepyeni bir sayfa aç, geri bakma yarına odaklan, negatif ne varsa kalsın ardında diyen Gülçin Ergül; koronavirüs salgını ile geçen bu zor yılda dinleyicilerine moral ve umut aşılıyor.

NEW YEAR SONG FROM GÜLÇİN ERGÜL

Gülçin, the strong representative of pop, soul, and R&B music in Turkey, received great acclaim with her brand-new album, *Davet*, this time has released a surprise new year song. Gülçin Ergül, who says open a brand-new page in the new year, don't look back, focus on tomorrow, whatever negative remains behind, happiness and hope are instilled in her audience in this difficult year with the coronavirus pandemic.

ONUR ÖZDEMİR'DEN BEKLENEN ALBÜM

Sakin grubuyla müzikseverlerin gönlünde özel bir yere sahip olan Onur Özdemir, *Hayata* albümünü yayınladı. *Sakin*'in 2. albüm demolarından oluşan 10 şarkının yer aldığı çalışma; 2020'yi iyi hatırlatacak birkaç şeyden biri olmayı başarıyor.

ANTICIPATED ALBUM FROM ONUR ÖZDEMİR

Onur Özdemir, who has a special place in the hearts of music lovers with his band Sakin, released the album *Hayata*. The work that includes ten songs from Sakin's 2nd album demos, manages to be one of the few things that will remind you of 2020 well.

MELİSA UZUNARSLAN'DAN BÜYÜK BUHRAN

Keman virtüözü Melisa Uzunarslan 2. solo albümü *Büyük Buhran*'ı 2020'nin son günlerinde dinleyici ile buluşturdu. Tüm söz, müzik ve düzenlemeleri sanatçıya ait olan albüm içinden geçtiğimiz zorlu süreci de resmediyor.

BÜYÜK BUHRAN FROM MELİSA UZUNARSLAN

Violin virtuoso Melisa Uzunarslan introduced her second solo album, *Büyük Buhran*, to the audience in the last days of 2020. The album, whose lyrics, music, and arrangements belong to the artist, also illustrates the difficult process we go through.

CAN ERCAN "SEVGİ KAZANACAK" DİYOR

Bugüne kadar gitarıyla Harun Kolçak, Mabel Matiz, Ozan Çolakoğlu gibi isimlere eşlik eden Can Ercan, müzikal yolculuğuna *Sevgi Kazanacak* albümüyle devam ediyor. Albümde yer alan 9 parçanın tamamının söz ve müziği Can Ercan'a ait...

CAN ERCAN SAYS "LOVE WINS"

Accompanying artists such as Harun Kolçak, Mabel Matiz, Ozan Çolakoğlu with his guitar. Can Ercan continues his musical journey with his album, *Sevgi Kazanacak (Love Wins)*. The lyrics and music of all nine tracks in the album belong to Can Ercan...

YÈY'DEN YENİ REMİX EP:

Elektronik müzik dünyasına sıcak ve oryantal bir pencere açan YèY, geçtiğimiz aylarda çıkardığı *Mirages* isimli EP'sinde yer alan parçaların remixlenmiş hallerini dinleyiciyle paylaştı.

NEW REMIX EP FROM YÈY:

YèY, who opened a warm and oriental window to the electronic music world, shared the remixed versions of the songs in their EP, *Mirages*, which they released in recent months.

RAKOON'UN İLK EP'Sİ YAYINDA!

Sıkılıyorum, Dün Gece ve kız kardeşi RainE Dawn'ın eşlik ettiği *Let Me Be (Tonight)* teklileri ile beğeni toplayan elektronik müziğin yeni ve başarılı temsilcisi Rakoon'un ilk EP'si *Metamorph*, tüm dijital platformlarda yayında!

RAKOON'S FIRST EP!

Metamorph, the first EP of Rakoon, the new and successful representative of electronic music, with acclaimed singles *Sıkılıyorum, Dün Gece*, and *Let Me Be (Tonight)* accompanied by his sister RainE Dawn; is on the air!

NİLÜFER YANYA'DAN YENİ ALBÜM

Londra çıkışlı, Türkiye asıllı genç yetenek Nilüfer Yanya, *Feeling Lucky?* isimli yeni EP'sini yayınladı. Nilüfer Yanya, şarkılarından *Same Damn Luck*'ı şu sözlerle açıklıyor: "Bu şarkı, geçmişin asla o kadar uzakta olmadığını ve sizi rahatsız etmek için düzenli olarak geri geleceğini hatırlatan bir pop şarkısı."

NEW ALBUM FROM NİLÜFER YANYA

The young talent, Nilüfer Yanya, who is from London and has Turkish origin, has released her new EP, *Feeling Lucky?* Nilüfer Yanya explains her song *Same Damn Luck*, "This song is a pop song that reminds you that the past is never that far away and will come back regularly to annoy you."

HAZIRLAYAN: GİZEM ERTÜRK

1) 2001 yılında UEFA Kupası'nı hangi futbol takımı kazanmıştır?

A) Liverpool

B) Galatasaray

C) Alâves

D) Arsenal

1) Which football team won the UEFA Cup in 2001?

A) Liverpool

B) Galatasaray

C) Alâves

D) Arsenal

2) *Leon* filminde, Jean Reno tarafından canlandırılan başkarakterin sürekli içtiği içecek hangisidir?

A) Kola

B) Portakal Suyu

C) Kahve

D) Süt

2) What drink does the character played by Jean Reno in the movie *Leon* constantly drink?

A) Coke

B) Orange Juice

C) Coffee

D) Milk

3) Işığın ressamı olarak adlandırılan J.M.W Turner hangi şehirde dünyaya gelmiştir?

A) Londra

B) Bristol

C) Oxford

D) Leeds

3) In which city was J.M.W Turner, who was called the painter of light, born?

A) London

B) Bristol

C) Oxford

D) Leeds

4) ... birçok PC, Konsol ve Mobil oyunda kendine rakip ve takım arkadaşı bulabileceğin e-spor platformudur. Noktalı yere aşağıdakilerden hangisi gelmelidir?

A) Twitch

B) Steam

C) Discord

D) Gamer Arena

4) ...is an e-sports platform where you can find opponents and teammates in many PC, Console, and Mobile games. Which one of the following should fill the blank?

A) Twitch

B) Steam

C) Discord

D) Gamer Arena

5) İstiklâl Marşı'mız ilk olarak nerede okunmuştur?

A) Nasrullah Camii

B) Selimiye Camii

C) Süleymaniye Camii

D) Sultanahmet Camii

5) Where was the Turkish National Anthem first performed?

A) Nasrullah Mosque

B) Selimiye Mosque

C) Süleymaniye Mosque

D) Sultanahmet Mosque

1)A 2)D 3)A 4)D 5)A

Kablo
TÜRKSAT

EFSANE KAMPANYA

100 Mbps'ye Kadar Akıllı Sınırsız Kablonet
+ KabloTV üst paket ile birlikte Altın sinema paketi, Nat-geo+, Filmbox live ve Kabloses her yöne dakikalar

12 ay taahhüt sözünüze ayda sadece
119,99 TL

24 ay taahhüt sözünüze ayda sadece
109,99 TL

İnternetten Başvurularınıza Özel İlk Ay Bedava

0850 804 4444 turksatkablo.com.tr /turksatkablo

Altınbaş

444 LOVE (5683) | ALTINBAS.COM | altinbasjewelry